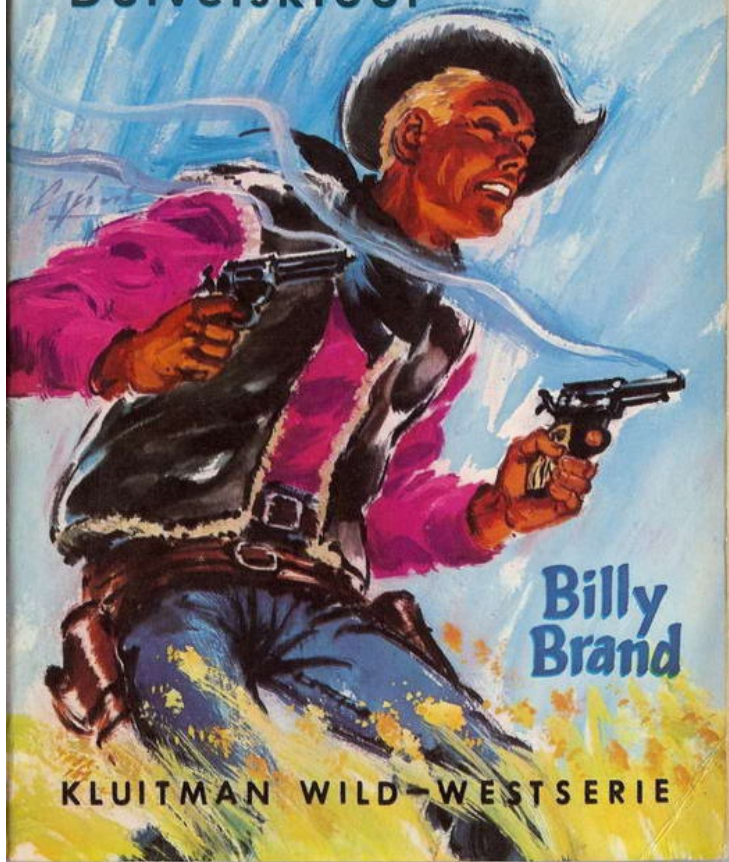

DE NACHTHAVIK

het geheim van de
Duivelskloof

**Billy
Brand**

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

SERIE DE NACHTHAVIK

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF
WILD-WEST

„Claw schreeuwde het uit van pijn en keek met verwilderde blik
naar z'n gewonde hand (blz. 119)

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

DOOR

BILLY BRAND

NACHTHAVIK-SERIE (WILD-WEST)

Geïllustreerd door
GERARD VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

VEEDIEVEN IN DE VAL

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

ONRUST IN DE RATELSLANGVALLEI

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

DE BENDE VAN DE APACHE-MOUNTAINS

KRUITDAMP OM DE DONOVAN-RANCH

TERREUR IN SAN PABLO

DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

DE ROVERS VAN DE RIO BRAVO

DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS

STORM OVER INDIANENLAND

*

DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

HOOFDSTUK I

Nacht in de duivelskloof

„Well, Pinto, ik vind het voor vandaag welletjes!”

Jimmy Stevens ging verzitten in het zadel, schoof met een vermoeid gebaar z'n stetson naar z'n achterhoofd en blies langzaam z'n adem uit, terwijl hij met samengeknepen ogen de omgeving opnam.

Het was een bar landschap dat hij zag.

Een woeste verzameling van meest rotsachtige heuvels met grimmige grijze hellingen, doorsneden door diepe ravijnen. Hier en daar lagen grote stukken zandgrond, begroeid met salie en cactusplanten en groepjes naalddhout.

De zon was achter de bergrug in het westen verdwenen en hoewel de lucht nog de kleuren had van roze-rood en vermiljoen, lag de schemering toch al in de dalen tussen de heuvels en Jimmy achtte het raadzaam om, voor de duisternis zou invallen, een

geschikte plek te zoeken waar hij z'n bivak voor de nacht zou kunnen opslaan.

Hij was die morgen in alle vroegte weggereden van de Double Hawk, de ranch waarvan hij en z'n broer Dan eigenaar waren, voor de tocht van meer dan vijfenzeventig mijl naar de Double S, de ranch van Steve Saunders.

Er was ruim een jaar verstreken sinds de moeilijkheden om de Double Hawk zich hadden voorgedaan en met hulp van Steve tot een oplossing waren gebracht. (*Zie: Veedieven in de val*)

Het was een jaar van hard werken geweest, maar de resultaten waren niet uitgebleven. Bij de round up was gebleken dat de veestapel behoorlijk was toegenomen. Ze hadden besloten een deel van het oudere vee van de hand te doen en ze hadden er een goede koper voor gevonden, zodat het ernaar uitzag dat er wat winst gemaakt zou worden. Dan en Jimmy waren er best over tevreden. Met stevig aanpakken zou de Double Hawk weer de bloeiende veeranch worden die hij was geweest toen hun vader nog leefde.

Toen de drukke weken van de round up achter de

rug waren en ze het even wat kalmer aan konden doen, was Dan met het voorstel gekomen dat Jimmy z'n belofte aan Steve zou inlossen en eens een bezoek zou brengen aan de Double S. Het was Jimmy's liefste wens om Steve weer 'ns te ontmoeten. Steve, aan wie ze zo verschrikkelijk veel te danken hadden.

Hij had echter eerst het voorstel van de hand gewezen, omdat hij vond dat Dan zeker zoveel recht had op een vakantie, maar Dan had aangedrongen en tenslotte had een brief van Steve de doorslag gegeven.

„Je komt of ik haal je!” daar kwam die brief op neer en Jimmy had zich toen maar al te graag gewonnen gegeven.

Zo had hij dan deze morgen Pinto, z'n bruin gevlekte paard, gezadeld en, voorzien van het nodige proviand, was hij aan de lange rit begonnen.

De bedoeling was geweest aan het einde van de dag Wild Horse Bend te bereiken, een stadje op ongeveer veertig mijl van de Double Hawk, waar hij Steve zou ontmoeten.

Maar in de loop van de middag was hij de juiste richting kwijtgeraakt en terechtgekomen in het

woeste, onherbergzame gebied dat deel uitmaakte van de Crystal Mountains...

Jimmy zuchtte opnieuw en met een lichte hielbeweging spoorde hij z'n paard aan om verder te gaan.

„C'mon, Pinto, laten we toch maar 'ns gaan kijken wat er aan de andere kant van die heuvel ligt!”

Het paard kwam langzaam in beweging en stapvoets kromp het over de onregelmatige rotsbodem naar de heuveltop.

„Well,” mompelde Jimmy, terwijl hij van het smalle rotsplateau z'n blik naar beneden richtte, „dat lijkt precies op wat we zoeken. Laten we hopen dat we welkom zijn!”

De lange, sterk glooiende, helling liep uit in een smalle kloof, ingesloten tussen steil oplopende rotswanden.

Aan een zijde liep een kleine, snelstromende rivier die vanuit de kloof afboog en in een lager liggend dal verdween.

Tegen de andere rotswand was een blokhut gebouwd met daarachter een kleine corral, waarin

een muilezel stond.

Uit een opening in het dak van de blokhut steeg een lichte rookpluim omhoog.

Voorzichtig stuurde Jimmy z'n paard langs de met kleine doornige struiken begroeide helling naar beneden.

Het was een lang, smal ravijn, ontdekte hij. Het einde lag op verscheidene honderden meters afstand en liep schijnbaar dood, in een wilde begroeiing van wilgen en berkenbomen en dicht struikgewas, een donkere massa in het schemerige licht.

Uit het luide geruis van vallend water dat tot hem doordrong, leidde hij af dat het riviertje van vrij grote hoogte in de kloof stortte.

Hij reed langzaam naar de blokhut tot hij plotseling een stem hoorde.

„Dat is ver genoeg, vreemdeling! Blijf staan waar je bent!”

Jimmy hield met een ruk z'n paard in.

Van de zijkant van het gebouw kwam een man naar hem toelopen.

Hij was klein en mager en Jimmy dacht dat hij minstens 70 jaar moest zijn. Onder z'n verfomfaaide

hoed keken de kleine oogjes fel en achterdochtig naar de bezoeker op.

Het gezicht was gerimpeld en bedekt met kleine, grauwe baardstoppels. Hij droeg een veelgewassen, geblokt hemd en een broek van ruige stof die in korte laarzen gestoken zat.

De buks met korte loop in z'n rechterhand was, op een onopvallende manier, op z'n bezoeker gericht.

'n Goudgraver, concludeerde Jimmy terwijl hij z'n rechterhand opstak, de palm naar voren, het Indiaanse vredesteken.

„Ik ben op zoek naar een geschikt plekje om de nacht te kunnen doorbrengen,” zei hij glimlachend.

De kleine goudzoeker nam hem enkele ogenblikken scherp op en wat hij zag, 'n jeugdige cowboy met rood haar en een open jongensachtig gezicht, stelde hem blijkbaar gerust.

Hij liet de hand met het wapen zakken en maakte een uitnodigend gebaar.

„Kom maar van dat paard af, son,” nodigde hij uit. „Ik was net eten aan 't klaarmaken en als je honger hebt, kun je me gezelschap houden.”

„Graag maar ik zal eerst voor m'n paard zorgen,”

zei Jimmy terwijl hij afsteeg.

„Zet 'm maar in de corral. Daar is water en voedsel. Bertha, da's me muilezel, zal er wel geen bezwaar tegen hebben. Anders zal ik wel 'ns met d'r praten. Ik ben zowat de enige die met muilezels kan praten in een taal die ze verstaan!”

Hij lachte kakelend en Jimmy grinnikte terwijl hij Pinto zadel en tuig afnam.

Even later volgde hij de goudzoeker naar de blokhut.

Een kleine olielamp, opgehangen aan een balk, verlichtte het vertrek.

De kleine man maakte een uitnodigend gebaar naar een van de twee stoelen die bij een ruwhouten tafel stonden.

„Ga erbij zitten, eh... ”

„Jim Stevens van de Double Hawk,” stelde Jimmy zich voor.

„Mijn naam is Bowers, Rusty Bowers! All right, Jim, jij strekt je benen maar uit en ik zorg voor het eten. Bonen met vlees en zoveel als je d'r van hebben wilt! 'k Hoop dat je d'r van houdt!”

„Wacht maar 'ns tot je me bezig ziet,” lachte

Jimmy terwijl Rusty bedrijvig aan het werk ging bij het vuur in een open schouw.

Het was een vrij groot vertrek. In een hoek was een gedeelte halverhoogte afgescheiden, blijkbaar om te dienen als slaapruiimte.

„Heb jij dit hier gebouwd, Rusty?” informeerde Jim.

„Nee, ik zou het niet zo groot gemaakt hebben. Dit is het lijnkamp van de Bar 30, de ranch van Bob Jordan. Deze kloof, de Devils Gulch (Duivelskloof) ligt net binnen de grens van zijn gebied. De Bar 30 heeft de laatste tijd nogal wat moeilijkheden gehad hier in de buurt en ze hebben hun vee wat dichterbij de ranch gehaald. Daarom komen ze hier praktisch niet meer en mag ik de hut gebruiken!” „Zoek je hier goud, Rusty?”

„Soms, als ik niks anders te doen heb.”

Rusty kwam met een dampende pan van het vuur en zette die op de tafel.

„Tast toe, son,” zei hij. „Borden heb ik niet!” „Voor mij geen bezwaar,” lachte Jim.

Hij liep naar de hoek van het vertrek waar z'n zadel lag en haalde zijn eetgerei uit de zadeltas te voorschijn.

„Hoe ben je hier zo verzeild geraakt?” vroeg Rusty onder het eten.

„Min of meer bij toeval. Ik was op weg naar Wild Horse Bend maar ik moet ergens uit de koers zijn geraakt.”

„Da's een feit,” verzekerde Rusty met volle mond. „Wild Horse ligt recht naar het oosten, ongeveer vijftien mijl van hier.”

„Moeilijk te vinden?”

„De eerste paar mijl is moeilijk terrein. Daarna loopt er een goed pad over het gebied van de Wagon Wheel, Fred Blake's ranch, recht naar Wild Horse.”

Jimmy knikte.

„Prachtig,” zei hij. „Dan rij ik morgen al vroeg aan, want er wacht daar een vriend op me. Steve Saunders van de Double S.”

Rusty legde met een klap z'n vork op tafel en keek Jimmy met grote ogen aan.

„Hoorde ik daar de naam Steve Saunders?” vroeg hij, volkomen overbodig.

„Ken je hem?”

„Of ik Steve ken!” riep Rusty uit. „M'n jongen, ik kende Steve al toen-ie nog maar zó groot was!”

Hij maakte een vage beweging met z'n hand.

„Ik heb jarenlang op de ranch van Jack Saunders gewerkt. Ik heb Steve mee grootgebracht. Heb 'm rijden geleerd. En schieten! Hij is verdraaid vlug met z'n pistool, son!”

„Ik weet er alles van!” beaamde Jimmy enthousiast.

Rusty nam z'n vork weer op.

„Well, well,” zei hij, terwijl hij het laatste eten in de pan bij elkaar schraapte, „dus Steve is in Wild Horse. Ik zou 'm verdraaid graag nog 'ns ontmoeten. 't Is jaren geleden dat we mekaar gezien hebben! 'n Fijne vent! Een van de beste!”

„Waarom rij je morgen niet met me mee?” Rusty's gezicht betrok.

„Bang dat ik dat niet kan,” zei hij. „Je weet nooit wat er hier gebeurt als ik weg ben.”

„Wat kan er gebeuren?” vroeg Jimmy verwonderd.

„'n Hoop dingen kunnen er gebeuren, son! 't Is hier niet zo rustig als het eruitziet!”

Hij stond op, schoof z'n stoel achteruit en nam de vrijwel lege pan van de tafel.

„Hoop dat het gesmaakt heeft, Jim!”

„’t Was heerlijk,” verzekerde Jimmy.

Hij keek Rusty na, die de pan in een hoek zette, er wat water indeed, een blok hout op het vuur gooide en toen weer aan de tafel kwam zitten.

„Hoe ben je zo met Steve in aanraking gekomen?”
„Da’s een lang verhaal, Rusty, maar ik wil het je wel vertellen!”

„Ga je gang, son,” nodigde Rusty uit terwijl hij een korte zwartgebrande pijp begon te stoppen.

Jimmy vertelde hoe John Stokwell en z’n bende hadden getracht zich van de Double Hawk meester te maken en hoe ze, dank zij het ingrijpen van Steve, onder zijn leiding erin geslaagd waren Stokwell onschadelijk te maken.

Rusty luisterde aandachtig, grote rookwolken uitblazend.

Tenslotte zei hij: „Ja, als je in moeilijkheden zit is Steve een fijne kerel om aan je kant te hebben. Jij bent niet de eerste, son, die hij uit de moeilijkheden geholpen heeft. Als het om een rechtvaardige zaak gaat, staat Steve altijd klaar, zeker wanneer het iemand betreft die niet voldoende sterk is om zichzelf te verdedigen. Ik herinner me nog dat geval met

Gregson, 'n kleine rancher die met een zoon en een dochter z'n bedrijf voerde. Hij had niet veel vee en op een goede dag was de helft ervan verdwenen. 's Nachts weggehaald door enkele veedieven. Well, een dag later kreeg Gregson een briefje waarin stond dat hij z'n vee kon terugvinden in de Grand Rock Canyon en de sheriff vond een briefje op de deur van z'n kantoor geprikt, waarop te lezen stond dat in dezelfde canyon drie bekende veedieven te vinden waren. De briefjes waren ondertekend met ,de Nachthavik'.

Gregson en de sheriff waren er ongeveer tegelijkertijd en het klopte precies! Het gestolen vee liep rustig in de canyon te grazen en de rustlers lagen, aan handen en voeten gebonden, klaar om door de sheriff ingepikt te worden!”

„Hoe weet je dat Steve daar de hand in had, Rusty?”

„Omdat ik er zelf bij was, son! Ik en Steve hebben dat zaakje samen opgeknapt. Het was in de tijd dat ik nog bij z'n vader werkte!”

Hij grinnikte zachtjes voor zich heen en klopte z'n pijp uit op de hak van z'n laars.

„Dat was een goeie tijd, Jim! Dat kun je van mij

aannemen!”

„Ik geloof het graag, Rusty,” verzekerde Jim en toen kreeg hij plotseling een idee.

„Weet je, Rusty, als je niet met me meerijdt naar Wild Horse, dan zal ik Steve voorstellen om je hier te komen bezoeken. Hij zal het ook verduiveld leuk vinden om je weer 'ns te zien en we hebben toch de tijd voor ons zelf.”

„'t Beste idee dat je in jaren gehad hebt, son!” riep Rusty geestdriftig uit. „Ik zou graag meegaan, maar ik heb zo m'n redenen om hier te blijven!”

„Ik zal het Steve vragen en ik kan me niet indenken dat hij het niet zal doen!”

„Ik ook niet, voor zover ik Steve ken!”

Rusty kwam overeind en rekte zich uit. Toen liep hij naar de deur en opende die. In de kloof was de duisternis volledig. Alleen het eentonige geraas van de waterval verstoorde de stilte.

Hij bleef enige ogenblikken in de deuropening staan, starend in de duisternis. Daarna sloot hij de deur en schoof een zware ijzeren grendel op z'n plaats.

Hij controleerde het kleine venster naast de deur

en wendde zich toen tot Jimmy.

„Well, je zult morgen weer vroeg op pad moeten, son, en je zult wel moe zijn van de rit van vandaag. Wat denk je d'r van, zouden we maar onder zeil gaan?”

„Daar ben ik voor, Rusty. Eerlijk gezegd ben ik zo moe als een hond!”

„Dat dacht ik. All right, jij neemt mijn slaap plaats daarachter,” en hij wees naar het afgescheiden gedeelte, „en ik zal hier m'n bedje wel spreiden!”

Jimmy protesteerde en verzekerde dat hij, met de dekens die hij bij zich had en z'n zadel als hoofdkussen, wel bij het vuur kon gaan liggen en dat hij Rusty niet van z'n bed wilde beroven, maar Rusty hield voet bij stuk.

„Doe het maar zoals ik het wil, son,” zei hij. „Ik heb er zo m'n redenen voor.”

Jimmy haalde de schouders op en maakte een gebaar van berusting.

„All right, Rusty, als je erop staat!”

„Dat doe ik! Slaap wel, Jim!”

Op het veldbed, achter het ruwhouten schot, lag Jimmy nog even na te denken over z'n ontmoeting

met de oude goudgraver. Z'n hele doen en laten had op bepaalde punten iets geheimzinnigs, meende hij. Waarom wilde de oude man z'n blokhut niet verlaten? Waarom die zware grendel op z'n deur? En waarom wilde hij dat Jim van zijn bed gebruik zou maken? Was het alleen maar een uiting van gastvrijheid? Of zat er meer achter? Had Rusty hier misschien een behoorlijke goudvoorraad opgeslagen en was hij bang voor dieven?

Allemaal vragen waarop Jimmy geen antwoord kon vinden.

Na korte tijd gaf hij het op en viel in slaap...

Hij werd wakker door een plotseling lawaai waarvan hij, half slaperig nog, de aard niet direct kon achterhalen. Hij kreeg echter nauwelijks de tijd om erover na te denken want onmiddellijk daarna hoorde hij een ruwe, wat hese stem zeggen: „C'mon, Bowers, doe de deur open! We hebben je onder schot!”

Toen wist Jimmy wat hem gewekt had: het lawaai van brekend glas.

Hij hoorde Rusty door het vertrek schuifelen en de

grendel van de deur schuiven.

Zonder gerucht te maken gleeed Jimmy van z'n slaapplaats.

Z'n gordel met de beide pistolen lag binnen z'n bereik op een kleine houten kist. Voorzichtig trok hij een pistool uit de holster...

„Bowers, we hebben je gewaarschuwd om 'm te smeren maar je hebt je d'r niks van aangetrokken... Nou komen we je halen... Pak je spullen bij elkaar en doe 't pronto!” zei de man met de hese stem.

„En vergeet het goud niet als je toch aan 't inpakken gaat!” Dat was een andere stem en de woorden werden gevolgd door een schor gelach.

„Ik geloof niet dat ik meega!” klonk de stem van Rusty.

„Je kunt kiezen of delen,” zei de hese stem. „Of je pakt de paar dingen die je nodig hebt en gaat rustig mee of we geven je een klap op je kop en binden je op je muilezel, dan hebben we ook geen last van je! We bergen je alleen maar een tijdje op en je hoeft nergens bang voor te zijn als je geen moeilijkheden maakt! Well, wat zal het zijn?”

„Ik blijf hier!” verklaarde Rusty koppig.

Jimmy gluurde behoedzaam langs het houten schot.

De olielamp was laag gedraaid en het vertrek was maar schemerig verlicht. Rusty stond bij de tafel. Bij de open deur stonden twee kerels, grote schimmige figuren, de stetsons diep in hun ogen getrokken, een zwarte doek voor hun gezicht zodat alleen de ogen vrij bleven.

De grootste van de twee, blijkbaar de man met de hese stem, stond met z'n rug half naar Jimmy gekeerd. In z'n rechterhand, die langs z'n lichaam omlaag hing, had hij een pistool.

„Well,” zei de hese stem, „wat zal het zijn...? Moeten we...”

„Aw, shut up!” viel de andere kerel hem in de rede, „Joe, je kletst te veel! Geef 'm een dreun op z'n hersens dan hebben we d'r geen kind aan en kunnen we 'm smeren! We kunnen er niet de hele nacht over doen!”

Joe haalde de schouders op.

„Je vraagt erom,” zei hij tegen Rusty, bijna verontschuldigend, pakte het pistool bij de loop beet en deed een stap naar Rusty toe...

„Laat dat pistool vallen en steek je handen op!!”

Joe bleef staan en z'n hand met het pistool bewoog zich een ogenblik in de richting vanwaar Jimmy het vertrek kwam binnengelopen. Toen ontdekte hij dat hij het wapen bij het verkeerde einde vasthield en, met een nijdig gegrom, liet hij het op de vloer vallen.

De andere kerel had snel het hoofd naar Jimmy gewend terwijl z'n hand naar de holster op z'n rechterbovenbeen gleed, maar 'n kogel die naast z'n hoofd in de deur sloeg, bracht hem tot andere gedachten.

Langzaam gingen vier handen omhoog.

„Neem ze hun schietijzers maar af, Rusty,” zei Jimmy kalm terwijl hij, z'n pistool op het tweetal gericht, naderbij kwam, „dan kunnen we daarna 'ns kijken met wie we te doen hebben!”

„Sure,” antwoordde Rusty en liep op Joe toe, die onwillekeurig een halve stap naar de deur deed.

„Blijf staan!” snauwde Jimmy die plotseling de bedoeling begreep, maar z'n waarschuwing kwam te laat.

Want toen Rusty het andere pistool van Joe uit de holster trok, dook Joe razend snel in elkaar, greep Rusty beet, draaide het kleine mannetje een halve

slag om en wierp hem van zich af in de richting van Jimmy.

Het gebeurde in een flits en eer Jim, die de kleine goudzoeker handig opving, zich hersteld had, waren de beide schurken de deur uit.

Een tweetal schoten die blijkbaar moesten dienen om de aftocht te dekken, knalden door de stilte van de kloof en enkele seconden later volgde de dreunende roffel van paardenhoeven waarvan het geluid langzaam wegstierf...

Rusty stond wat wezenloos bij de tafel en keek Jimmy aan.

„Dank je, son,” zei hij op trieste toon. „Hoe kon ik zo stom zijn!”

„Vergeet het maar, Rusty. Weet jij wie het waren?”

Rusty schudde het hoofd.

„Nee!”

„Geen idee?”

„Well... eh... nee!”

Het klonk aarzelend en Jimmy had de indruk dat Rusty z'n ideeën liever voor zichzelf hield.

„Waar kwamen ze op af, denk je? Goud?”

„Weet je dat je geen laarzen aan hebt, son?”

merkte Rusty op, zonder op de laatste vraag in te gaan.

Dat was duidelijk genoeg, dacht Jimmy. Hij keek de kleine man aan en grinnikte.

„Sorry,” lachte hij. „Het zijn mijn zaken ook niet. Well, dan zal ik eerst m'n laarzen maar 'ns aan gaan trekken.”

„Zou je maar niet liever nog wat gaan slapen, Jim!”

„Nee, nee, Rusty, het is jouw beurt nou. Jij bent nog niet uit de kleren geweest, oldtimer! Ik zal me eerst even verder aantuigen en dan ga jij erin! Ik zal verder wachthouden!”

„Er zal vannacht niks meer gebeuren, son,” verzekerde Rusty.

„Des te beter, maar we zullen geen risico nemen!”

„Zoals je wilt, m'n jongen,” mompelde Rusty gelaten.

'n Vreemd baasje, dacht Jimmy. Je kon er maar moeilijk hoogte van krijgen.

Maar Rusty kreeg gelijk.

Er gebeurde die nacht niets meer.

HOOFDSTUK II

Ontmoeting in Wild Horse Bend

De ruiter op z'n koolzwarte hengst reed stapvoets door de hoofdstraat van Wild Horse Bend, terwijl z'n scherpe ogen de omgeving opnamen.

Het was tien uur in de morgen en het stadje was nog maar nauwelijks tot leven gekomen. Wat hij zag boezemde hem weinig belangstelling in. Wild Horse was vrijwel gelijk aan de meeste andere kleine stadjes in het westen. Een lange hoofdstraat, onverhard, stoffig en smerig, met aan weerszijden een houten trottoir, hier en daar onderbroken waar smalle zijstraten op de hoofdstraat uitkwamen.

Langs de hoofdstraat stonden de huizen slordig en onregelmatig gebouwd. De veelkleurige gevels leken heel wat, maar achter die gevels zaten veelal maar zeer eenvoudige, povere woninkjes verborgen, soms niet veel meer dan hutten.

Er waren een paar uitzonderingen en een ervan was de Wild Horse Saloon, een gebouw van twee verdiepingen dat tevens het enige hotel van het stadje was.

Daar hield de ruiter z'n paard in, steeg af, bond het dier vast aan het houten rek voor het gebouw, en stapte over de houten veranda naar de halve klapdeurtjes die toegang gaven tot de gelagkamer.

Er was niemand aanwezig behalve een lange, magere man in een jasje dat ooit wit geweest was, die achter de tapkast met een verveeld gezicht in een krant stond te lezen.

Hij keek op toen de bezoeker binnenkwam.

„Morning,” bromde hij.

De bezoeker beantwoordde de groet en vroeg: „Heb je een gast hier die Jim Stevens heet?”

„Nee! We hebben op het ogenblik drie gasten maar geen Jim Stevens!”

„Dit het enige hotel hier?”

„Het enige!”

„Dan wacht ik wel. Breng me maar een kop koffie. Zwart.”

„Sure.”

De barman keek z'n klant een ogenblik na toen deze naar een tafeltje liep aan het raam.

'n Mannetjesputter, dacht hij, en iemand die met z'n pistolen overweg kan of ik moet me zwaar vergissen.

Hij ging koffie maken terwijl de man aan het raam de hoofdstraat in het oog hield met de rustige blik van iemand die alle geduld heeft.

Na enkele minuten hield een ruiter voor de saloon stil en sprong uit het zadel.

Hij bond z'n paard vast naast het zwarte paard, dat hij een ogenblik met belangstelling bekeek, en stapte toen naar binnen.

Na een onderzoekende blik op de aanwezige bezoeker, liep hij naar de tapkast.

„Hallo, Sam, graag een kop koffie!”

„Hallo, mister Jordan, hoe gaat het?”

„'t Gaat!”

Sam schoof een kop koffie naar Jordan toe en vroeg: „Hoe staan de zaken op de Bar 30? U gaat ze verkopen heb ik gehoord!”

„Wat! Wie heeft je dat verteld?”

„Pete Hunt! Hij was gisteren hier en hij verzekerde

het me als de volle waarheid!”

„Hunt is de grootste leugenaar die er in Texas rondloopt,” zei Jordan terwijl hij nijdig in z’n koffie roerde. „Als ik hem zie zal ik 'm dat ook vertellen!” „Dan heb je nu de kans,” bromde Sam met een hoofdbeweging naar de ingang. „Daar komt-ie aan met Archie Bird!”

Twee cowboys kwamen de gelagkamer binnen en slenterden naar de tapkast.

„Well, waarachtig, als dat niet mister Jordan is,” deed de grootste van de twee op verbaasd spottende toon, en hij vertrok z’n grof, pokdalig gezicht tot een grijns. „Zie je dat, Archie, mister Jordan himself!” „Sure,” gromde Archie die zwaar gebouwd was en een spoor van een hazenlip had, „ik zie 'm!”

Ze stelden zich aan weerskanten van Jordan op aan de tapkast en Hunt bestelde twee whisky’s.

„Maak er maar drie van,” voegde hij eraan toe. „Een voor mister Jordan!”

„Niet voor mij!” weerde Jordan af.

„Maar mister Jordan,” protesteerde Hunt met geveinsde verontwaardiging, „je vindt het toch niet beneden je stand, om met een eenvoudige cowboy een

glas te drinken!”

Jordan voelde de spot en z'n gebruind gezicht kreeg een grimmige uitdrukking.

„Ik vind het beneden m'n waardigheid om te drinken met een leugenaar!” beet hij Hunt toe.

„Wie zei je dat ik een leugenaar was?” vroeg Hunt op onheilspellende toon.

„Iedereen die vertelt dat ik de Bar 30 ga verkopen. En jij bent een van de kerels die dat rondbazuint! Well, het is een leugen en dat kun je vertellen aan je baas van de Wagon Wheel. De Bar 30 wordt niet verkocht en als het toch mocht gebeuren, dan in geen geval aan Fred Blake! Breng 'm dat maar aan z'n verstand!”

Jordan wendde zich woedend van Hunt af en greep z'n half lege koffiekop.

Maar voor hij die naar z'n mond kon brengen had Hunt z'n glas whisky opgepakt en de inhoud in het koffiekopje gegooid.

„Je zult dat glas whisky van me drinken, mister Jordan, ook al ben ik dan 'n leugenaar!” zei hij dreigend.

Jordan stond een ogenblik doodstil.

Toen nam hij beheerst het kopje op en met een plotselinge korte armbeweging smeed hij de inhoud in Hunts gezicht. En eer Hunt van de schrik en de verbazing bekomen was kreeg hij een klap op z'n ongeschoren kin die hem, zo lang als hij was, tegen de grond deed gaan.

Z'n gezicht met z'n arm afvegend, krabbelde hij overeind, schudde z'n hoofd, deed een struikelpas in de richting van Jordan en eensklaps schoten z'n lange armen uit en omknelden Jordan.

„Archie, neem 'm te grazen!” schreeuwde hij.

Archie Bird, die achter Jordan stond, reageerde onmiddellijk.

Hij greep de bijna volle whiskyfles van de tapkast en haalde uit voor een slag naar het hoofd van Jordan...

Eer de fles echter het doel kon bereiken, dreunde een pistoolschot door de gelagkamer...

De fles vloog aan diggelen en Archie kreeg een whiskybad!

Verdwaasd keek hij naar het stuk van de fles dat hij nog in de hand hield en toen naar de man, die van het raam naar hem toe kwam terwijl hij z'n nog rokende

pistool in de holster liet glijden.

„Smeer 'm!” zei de man op kille toon en Archie vond het maar het verstandigst om aan die uitnodiging gevolg te geven.

Hij zag nog hoe z'n vriend, Pete Hunt, opnieuw tegen de wereld ging, getroffen door een vuistslag van een woedende Jordan, weer overeind krabbelde en eveneens de weg naar de deur zocht.

Samen verlieten ze als twee geslagen honden de saloon...

Jordan stak z'n hand uit.

„Bedankt, vreemdeling,” zei hij. „Bedankt voor je tussenkomst. Het zag er niet zo mooi voor me uit!”

„Het was een genoegen,” glimlachte de vreemdeling. „Jammer van die fles whisky maar de keus was niet moeilijk!”

„Jordan is mijn naam. Bob Jordan van de Bar 30!”

.. eh Smith, Steve Smith,” stelde de vreemdeling zich voor.

„Ik sta diep bij je in het krijt, Smith,” verzekerde Jordan.

Smith lachte.

„Vergeet het maar,” zei hij.

„Je kunt er goed mee overweg,” merkte Jordan op met een hoofdbeweging naar het pistool van Smith.

„Als het nodig is,” antwoordde Smith droog.

„’t Beste schot dat ik ooit heb zien afgeven,” verzekerde de barman vol bewondering.

Hij was druk bezig met het verzamelen van de glasscherven en het wegvegen van de plas whisky op de vloer.

„Er zullen er niet veel zijn die het nadoen,” vervolgde hij. „Met de linkerhand en van de heup. Dan moet je d’r wat van kunnen!”

„Een kwestie van oefening!”

„Sam, mijn koffie is er niet zo goed afgekomen. Geef me nog maar ’n kop en mag ik u... ” Jordan maakte een uitnodigend gebaar.

„Ja, mij ook graag een kop koffie,” nam Smith het aanbod aan, „en laten we daar bij het raam gaan zitten. De whiskygeur die hier hangt bevalt me niet erg!”

„’t Was anders goeie whisky,” betoogde Sam.

„Daar twijfel ik niet aan,” lachte Smith. „Ik zal de fles betalen!”

„Van je leven niet!” riep Sam uit. „Dat schot te

zien afvuren was me meer waard dan 'n fles whisky!"
„Steve!!!”

Smith wendde zich met een ruk om.

In de deuropening stond Jimmy, wijdbeens, een grijns van genoeg op z'n jongensgezicht.

„Jimmy!!!”

Smith liep met lange passen naar de jonge cowboy toe, z'n beide handen uitgestrekt.

„Steve, ik ben blij je weer te ontmoeten,” zei Jimmy geestdriftig terwijl hij Smith's beide handen greep.

„Hetzelfde hier,” grinnikte Smith. „Jee, Jim, ik zou je nauwelijks herkend hebben! Je bent een heel stuk gegroeid sinds we elkaar het laatst gezien hebben. In de lengte en in de breedte! Hoe gaat 't met Dan?”

„Dan is all right en op de ranch gaat 't fijn!” verzekerde Jimmy vol vuur: „Ik zal je d'r alles nog wel van vertellen!”

„Kom, en drink een kop koffie,” stelde Smith voor, „en maak kennis met mister Jordan van de Bar 30”.

„Glad to know you,” zei Jordan.

Ze gingen bij het raam zitten en Sam bracht koffie.

„Ik dacht,” begon Smith, „dat je gisteravond hier al

zou zijn gearriveerd. Toch geen moeilijkheden gehad onderweg?”

„N-n-nee,” antwoordde Jimmy aarzelend, „niet wat je moeilijkheden kunt noemen. Het was inderdaad de bedoeling om Wild Horse gisteravond te bereiken en hier de nacht door te brengen maar ik ben onderweg de juiste richting kwijtgeraakt en ik heb vannacht gelogeed bij een vriend van je... ten minste dat vertelde hij me!”

Smith keek hem verwonderd aan.

„’t Is mogelijk,” zei hij. „Ik heb heel wat vrienden links en rechts verspreid, maar toch niet in deze omgeving voor zover ik weet. Wie is ’t?”

„Rusty Bowers!”

„Wat!” riep Smith lachend uit, „Old Rusty? Hoe is die hier verzeild geraakt!”

„Dus je kent ’m inderdaad.”

„Of ik hem ken! Hij heeft jarenlang bij vader op de Lazy S gewerkt toen ik nog een jongen was en ik ben veel met ’m opgetrokken. Eh ik heb veel van ’m geleerd, dat moet ik eerlijk toegeven!”

„Hij heeft ook bij mij gewerkt,” merkte Jordan op, „totdat hij er genoeg van kreeg. Toen vroeg-ie of ik

goed kon vinden dat hij zich vestigde in een blokhut in de Devils Gulch, die we vroeger gebruikten als lijnkamp voor onze oostelijke weidegronden. Daar had ik geen bezwaar tegen, te meer niet omdat die kloof op de grens van ons gebied de laatste jaren een bron van moeilijkheden is geweest met mijn buurman, Fred Blake van de Wagon Wheel. Ik vond het wel prettig dat Rusty zich daar vestigde en ik heb mijn vee uit die buurt weggehaald. Wat er nog van over was! Rusty houdt er nu zo'n beetje de wacht en hij neemt z'n taak heel ernstig op. Hij verlaat de kloof vrijwel nooit en mijn jongens zorgen dat-ie van het nodige wordt voorzien. Hij schijnt z'n tijd door te brengen met het zoeken naar goud."

„Is er goud te vinden daar?" vroeg Jimmy.

Jordan haalde de schouders op.

„In het grint langs de Pine Creek is altijd wel wat stofgoud te vinden maar het is niet de moeite waard, tenminste dat is mijn opinie! Rusty denkt er anders over en ik moet zeggen, toen ik hem een maand of wat geleden bezocht liet hij me een stuk kwarts zien waarin de gele goudaderen aan de oppervlakte lagen. Een of andere zwerfsteen leek me, maar Rusty gelooft

vast dat de plaats waar die steen vandaan kwam, niet zo ver weg kan zijn. En daar moet dan plenty goud te vinden zijn. Well, laat Rusty maar zoeken, hij is er gelukkig mee!”

„Zolang als het duurt!”

„Wat bedoel je?” vroeg Jordan terwijl hij Jimmy onderzoekend aankeek.

„Het ziet er naar uit dat iemand z'n best doet om Rusty daar weg te werken,” verklaarde Jimmy zich nader en daarna vertelde hij wat Rusty en hem die nacht was overkomen.

Jordan staarde met een somber gezicht naar buiten.

„Dus je hebt de gezichten van die kerels niet gezien?” vroeg hij tenslotte.

Jimmy schudde het hoofd.

„Nee,” zei hij, „ik zou ze niet terug kennen als je dat bedoelt. Misschien die ene aan z'n hese stem maar dat weet ik ook niet zeker!”

„Heb je er enig idee van wie hier achter kan zitten?” vroeg Smith.

„Fred Blake! Daar ben ik vast van overtuigd! Fred wil dat gedeelte van de Bar 30 kopen. De kloof en het

omliggende terrein dat aan zijn gebied grenst. Tot nu toe heb ik steeds geweigerd maar bij ons laatste gesprek daarover, en dat is alweer een half jaar geleden, kwam-ie met het dreigement dat hij dan wel andere middelen zou weten te vinden!” „Waarom is hij er zo op gebrand om dat gedeelte in handen te krijgen?” informeerde Smith verder.

„Ik weet het niet. Hij beweert dat hij het wil hebben om met z'n gronden aan de Pine Creek te komen liggen. Zegt dat hij het water nodig heeft ook voor z'n vee. Ik geloof niet dat het de werkelijke reden is.” „Zou hij enig vermoeden hebben over de aanwezigheid van goud daar?”

Jordan haalde de schouders op.

„Geen idee,” verzekerde hij. „Ik weet alleen één ding, aan hem verkoop ik nooit ofte nimmer! Weet je, de Bar 30 is geen bijzonder grote ranch en we moeten echt moeite doen om de zaak draaiende te houden. Ik heb een goeie ploeg van een man of zes, die allemaal hun best doen maar we kunnen niet veel hebben. We hebben het laatste jaar nogal wat vee verloren en dat is ook de reden waarom we de weidegronden, grenzende aan de Wagon Wheel zo'n beetje hebben

prijsgegeven en het vee dichterbij huis hebben gebracht. Dat is heel jammer want de oostelijke grond is de beste van het hele gebied. Maar we hebben niet veel keus!”

„Ja,” knikte Smith peinzend, „ik weet hoe het is. Ben je nog achter dat gestolen vee aan gegaan?” ...Verschillende keren en we weten in welke richting het is weggevoerd. Naar het noorden, naar de Bear Cat Mountains, een gebied dat doorsneden is met kloven en ravijnen en waar je tientallen kleine en grotere valleien vindt met voldoende gras om een kleine kudde vee een tijdlang te voeden. Zelfs als je het terrein daar op je duimpje kent is het nog onbegonnen werk om daar naar vee te zoeken, zeker met maar enkele mensen!”

Smith knikte.

„Ik ken dat gebied daar,” zei hij. „Voor rusters is het ideaal terrein. Je laat het vee daar een tijdje lopen, na het eerst van een ander brandmerk te hebben voorzien. Daarna kun je het dan bij je eigen kudde voegen.”

Jordan keek Smith aan.

„Dat is de manier waarop Blake het spelletje

speelt!” beaamde hij. „Ik heb bij zijn vee koeien gezien waaraan je nog heel duidelijk kon waarnemen dat ze overgebrand waren. Jammer genoeg was het oorspronkelijke brandmerk niet meer na te gaan!” „Die twee kerels die hier...” begon Smith. „Dat waren er twee van de Wagon Wheel, ja,” bevestigde Jordan. „Pete Hunt en Archie Bird. Twee kerels die zo gemeen zijn als vergif! Speciaal Archie! Ze zijn onafscheidelijk maar je kunt ze krijgen voor iedere gemene streek! Blake heeft een man of twaalf in dienst en het zijn stuk voor stuk kerels die niet veel zaaks zijn!”

„Dan ziet het er niet zo mooi uit voor Rusty als Blake zich met hem gaat bezighouden,” stelde Jimmy vast. „Vannacht hebben we die lui kunnen verjagen maar ik geloof niet dat Rusty alleen partij kan geven als ze het nog ’ns proberen! Rusty zou er verstandig aan doen als-ie z’n heil maar ergens anders ging zoeken voor dat er ongelukken gebeuren!” „Daar is-ie veel te koppig voor!” verzekerde Jordan. „Hij is nog koppiger dan die muilezel van ’m!” Smith glimlachte flauwtjes.

„Daar ben ik ook bang voor, als-ie niet veranderd is sinds de tijd dat ik hem kende.”

Hij staaarde met samengeknepen oogleden naar buiten waar de hoofdstraat van Wild Horse te blakeren lag in de felle zon.

„Toch zouden we er iets aan moeten doen!” zei hij peinzend.

„Ik heb ’m beloofd, Steve, dat wij hem zouden komen opzoeken. Jij zou ’m er verschrikkelijk veel plezier mee doen!”

„Waarom eigenlijk niet? We hebben de tijd aan ons zelf!”

„Dat heb ik hem precies zo gezegd,” grinnikte Jimmy. „Bovendien zou jij ’ns kunnen proberen om ’m wat goeie raad te geven!”

„En jij denkt dat-ie die aanneemt? Well, wie weet, t is in elk geval te proberen! Hoe ver is het van hier?”

„Een uur of wat rijden,” antwoordde Jimmy vaag. „Luister ’ns,” zei Jordan, „zijn jullie twee bijgeval op zoek naar een baantje?”

„Wat zeg je me daar!” deed Smith verschrikt en keek lachend naar Jimmy. „Hoor je dat, son, nauwelijks zijn we een dagje aan ’t uitrusten of ze willen ons weer aan ’t werk hebben!”

Jordan keek van de een naar de ander en z’n

gezicht stond stroef.

„Sorry,” zei hij, wat afgemeten, „maar ik dacht een ogenblik, dat jullie... Vergeet 't maar, ik denk te veel aan m'n moeilijkheden... !”

Hij glimlachte, hoewel het hem kennelijk moeite kostte, en stond op.

„'t Spijt me,” zei hij, „maar ik moet weg. Ik heb een afspraak met de bank en ik ben al laat!”

Hij stak z'n hand uit ten afscheid.

„Smith,” zei hij, „nogmaals bedankt voor je hulp! Ik zal het niet vergeten en ik hoop dat ik je nog 'ns van dienst kan zijn. Misschien kan ik je binnenkort een ranch te koop aanbieden, voor een prikje!”

Smith keek de rancher aan en glimlachte.

„Ik hoop dat we elkaar nog 'ns ontmoeten, Jordan,” verzekerde hij.

„Dat hoop ik ook,” zei Jordan met nadruk.
„Spoedig!”

HOOFDSTUK III

De eerste schermutselingen

Ze reden in lichte draf over een pad dat zich, in vele kronkels, door het golvende heuvelland slingerde, Smith op z'n zwarte paard Blackie, dat door speelse zijsprongetjes de voortdurende aandacht van z'n meester bleef opeisen en Jimmy op z'n bruingevlekte Pinto, die het beneden z'n waardigheid achtte om z'n jonge meester in moeilijkheden te brengen.

Na een stevig maal in Wild Horse en na een korte siësta gedurende het heetste deel van de dag, waren ze in de loop van de middag op weg gegaan naar de Devils Gulch voor een bezoek aan Rusty.

Het eerste deel van de rit ging door vlak prairieland, met hier en daar kleine groepjes muskietenstruiken en eikenbosjes, maar naarmate ze vorderden werd het land heuvelachtiger en meer begroeid.

Jimmy, die de rit in tegenovergestelde richting al een keer gemaakt had, wist, dat, naarmate ze de kloof naderden, het terrein ruwer en minder begaanbaar zou worden.

Vanaf de top van een heuvel hadden ze het gezicht over een deel van de weidegronden van de Wagon Wheel, waarop grote en kleinere groepen runderen liepen te grazen.

„’t Is een flinke ranch,” merkte Smith op, terwijl hij z’n blik waarderend over de omgeving liet dwalen, „met heel wat fijn grasland. Daar is wel wat van te maken!”

„Voorals je het vee van de buurman ook nog weet in te pikken,” grinnikte Jimmy. „Maar dan is er ook geen kunst aan!”

„Dat is waar! Ik vraag me af wat die Blake voor een kerel is!”

„’t Gebruikelijke soort,” meende Jimmy. „Keihard en niet veel last van een geweten.”

„Kan zijn!” beaamde Smith. „Maar harde noten kun je ook kraken, son!”

„’t Is alleen de vraag of Jordan er kans toe ziet. Hij lijkt me overigens wel een flinke kerel!” „Naar mijn

mening gelooft hij niet voldoende in z'n eigen kracht," zei Smith. „Met een ploeg van zes flinke kerels moet je heel wat kunnen opbrengen als het erom gaat een ranch, die je lief is, te behouden!"

„Tenzij de overmacht te groot is!" wierp Jimmy tegen.

„In zo'n geval kun je gewoonlijk op hulp rekenen!" Jimmy lachte.

„Misschien rekent Jordan daar ook wel op," zei hij, met een zijdelingse blik naar Smith.

Deze keek recht voor zich uit maar Jimmy zag dat een flauw glimlachje om z'n lippen speelde.

Blijkbaar was de opmerking duidelijk genoeg geweest.

Na enige tijd bereikten ze de voet van een steile heuvelhelling. Aan de top liep het pad uit in een grote groep pijnbomen.

Even voor ze de top bereikten hielden ze, als bij afspraak, plotseling met een ruk hun paarden in.

Van vrij grote afstand drong de knal van een geweerschot tot hen door, gevolgd door het zachte, langzaam aanzwellende gedreun van paardenhoeven.

Het geluid hield eensklaps op en Jimmy keek Smith

vragend aan.

„Wat zou er aan de hand zijn, Steve?”

„Ik weet het niet, Jim, maar we kunnen erachter komen als we verder gaan! Het is hier recht vooruit te doen, als ik me niet vergis!”

Ze reden verder, het pad volgend door het kleine bos van pijnbomen, tot ze, halverwege de afdaling waar de begroeiing ophield, weer een ruimer uitzicht kregen.

„Well, waarachtig,” bromde Jimmy toen hij het toneel, een vijftig meter van hen vandaan, zag.

Schuin over het pad lag een paard en het was kennelijk dood!

De man die erbij stond, en die het paard blijkbaar bereden had, was Bob Jordan. Op enkele meters van hem vandaan stonden drie mannen te paard. De grootste van het drietal, die een geweer onder de arm had geklemd, deed het woord. De beide anderen zaten stram en onbewogen in het zadel.

„Ik zal dit behandelen, Jimmy,” waarschuwde Smith zachtjes. „Doe of je Jordan niet kent! En wees op je hoede!”

Jimmy knikte.

Het was duidelijk wat er gebeurd was. Een van de drie kerels had het paard van Jordan doodgeschoten. Zonder twijfel waren het cowboys van de Wagon Wheel.

De leider van het drietal richtte zich op toen de beide vrienden kwamen aanrijden en Jimmy zag hoe hij een snelle blik wisselde met een van de beide andere ruiters.

De jongste van het drietal, een tenger gebouwde cowboy, zette langzaam z'n handen in z'n zij, vlak boven de beide pistolen die in de holsters aan z'n gordel staken.

Hij had een mager gezicht, z'n ogen stonden kil en vijandig en z'n mond was een dunne streep.

Jimmy kende het type. De revolverheld, wiens enige verdienste voor z'n baas was, dat hij z'n pistool een beetje sneller kon trekken dan de doorsnee cowboy.

Ze hielden hun paarden in toen ze het groepje bereikten.

Smith richtte z'n blik, schijnbaar ongeïnteresseerd op de drie ruiters.

„Well,” zei hij lijkig, „jammer van het paard maar een ongeluk kan gebeuren!”

„’n Ongeluk!” barstte Jordan los. „Die vervloekte kerel daar heeft m’n paard doodgeschoten! En ik ben er helemaal niet zeker van dat de kogel niet voor mij bedoeld was!”

Hij had uit de blik van Smith en de nauwelijks merkbare hoofdbeweging begrepen wat de bedoeling was en hij deed alsof hij de beide vrienden niet kende.

„Nou, een ogenblikje, Jordan,” zei de grootste van het drietal met hese stem op verontwaardigde toon, „ik heb je al uitgelegd dat het een vergissing was. Ik schoot op een prairiehaas en toen heb ik per ongeluk je paard geraakt!”

Jimmy herkende de stem onmiddellijk. Dit was een van de twee kerels die hij de afgelopen nacht bij Rusty had verjaagd. Er was geen twijfel mogelijk. Dat betekende dat de kerel ook hem herkend moest hebben!

„Je bent een smerige leugenaar, Joe Kansas!” schreeuwde Jordan woedend. „Je kunt mij niks wijsmaken! In elk geval zal je baas voor een ander paard moeten zorgen!”

„Je kunt ’t hem gaan vragen, Jordan, maar ik weet

niet of-ie het doen zal. Het was een ongeluk, zie je!
En als het 'n ongeluk is... ”

„Ah... je kletst een eind weg, Joe!” viel de ruiter die naast Kansas stond hem in de rede. „Laat 'm naar de duivel lopen!”

Hij keek Jordan aan en lachte honend.

„Goed, het was misschien geen ongeluk! Wat dan nog! Wat wil je d'r aan doen? We hebben je genoeg gewaarschuwd om hier uit de buurt te blijven! Het gebied van de Wagon Wheel is voor jou verboden terrein! Je hebt geluk gehad, hou het daar maar op! Vandaag is het je paard maar morgen zou 'n kogel wel 'ns tegen jou kunnen aanwaaien! En maak nu maar dat je hier zo vlug mogelijk verdwijnt! Ga maar lopen!”

Jordan zag rood van woede en een ogenblik kwam hij in de verleiding om z'n pistool te trekken. Hij zag de gezichten van Kansas en Anson en het magere gezicht van Harry Claw, wiens mondhoeken vertrokken waren tot een spottend glimlachje. Claw kende hij als een man die razend snel was met z'n pistool, een ,gunfighter', die alleen om die reden door Blake in dienst genomen was. Met moeite beheerste

hij zich, wetende dat hij in een gevecht met Claw geen schijn van kans zou hebben.

„In elk geval hou ik jouw baas verantwoordelijk,” zei hij schor. „Hij zal me dit paard vergoeden al moet de onderste steen boven komen! Dat kun je ’m van mij vertellen, Buck Anson!”

„Blijf weg van de Wagon Wheel, da’s de enige raad die ik je kan geven!” snauwde Buck.

Hij keek Jimmy aan en z’n gezicht vertrok zich tot een gemene grijns.

„Heb jij d’r soms ook nog iets over te zeggen, rooie?” vroeg hij.

Het was een uitdaging en Jimmy kende de reden.

Buck was de andere kerel die bij de overval op Rusty betrokken was en Buck had hem ook herkend. Hij was er nu blijkbaar op uit om op een of andere manier wraak te nemen voor de smadelijke aftocht.

Hij keek z’n tegenstander aan met een rustige blik uit z’n helblauwe ogen.

„’n Paard op deze manier doodschieten is altijd een smerige streek als je het mij vraagt!”

„En dat,” klonk de stem van Smith, koel en afgemeten, „is ook mijn mening. De man die het

paard van z'n tegenstander uit een hinderlaag neerschiet is een lafaard en nog minder waard dan een paardendief! Zo, nu weet je ook hoe ik erover denk!"

„En wie vraagt naar jouw mening?"

Smith keek Claw aan en in z'n ogen was minachting te lezen.

„Ik wist niet dat ik iemands toestemming moest vragen," zei hij, met een half glimlachje. „Ik doe het ook gewoonlijk niet!"

„Jij denkt dat je heel wat bent, niet?"

Smith schudde het hoofd.

„Nee," verzekerde hij, „niet meer dan een ander! Maar ik ben wel gewend om voor mijn mening uit te komen, als je dat bedoelt! De man die me dat zou willen beletten moet nog geboren worden!" „Denk je dat?"

Smith wist dat hij het gevecht niet zou kunnen ontlopen. Claw was het aan z'n reputatie verplicht. De anderen keken gespannen toe, Anson met een grijns op z'n gezicht. Voor hem was de afloop niet twijfelachtig.

Smith was volkomen rustig toen hij antwoordde:

„Zo denk ik er inderdaad over, son, en ik hoop in jouw belang dat je het met me eens bent!”

„Ga van dat paard af dan zal ik je laten zien hoe ik erover denk!” De woorden kwamen fluisterend maar ze waren vol dreiging.

Smith schudde langzaam het hoofd en de glimlach week niet van z’n gezicht.

Het maakte Claw woedend.

„Van dat paard af!” schreeuwde hij en z’n hand schoot als een bliksemschicht naar de zware Colt op z’n heup...

Maar hij had het wapen nauwelijks vrij uit de holster toen het hem uit de hand werd gerukt door een kogel uit het pistool van Smith.

Tegelijkertijd dreef deze z’n zwarte paard naast dat van de gunman en een dreunende klap op z’n kaak deed Claw uit het zadel vliegen. Hij viel languit neer op het pad, vlak naast het dode paard...

Toen Smith in actie kwam had Jimmy ook met een snelle ruk z’n Colt getrokken en op de beide overige kerels gericht, voor het geval die het in hun hoofd mochten halen om aan het spel mee te doen.

Maar dat kwam niet bij hen op.

Joe Kansas keek met open mond toe hoe z'n kameraad, op wie hij in een gevecht al z'n hoop gesteld had, het onderspit moest delven. Ansons gezicht stond somber toen hij Claw tegen de grond zag gaan.

Smith keek een ogenblik neer op Harry Claw die in het stof lag en zich niet bewoog en wendde zich toen tot Kansas.

„Als ik het goed begrijp, was jij de man die dat paard neerschoot!”

Kansas, die een lafaard was, verschoot van kleur.

„Ik heb al gezegd,” begon hij, „dat het een ongeluk was. Wat Anson...”

Smith hief z'n hand op om de woordenstroom te stuiten.

„Genoeg,” zei hij kort. „Een ongeluk of niet, het is alleen maar eerlijk dat je mister Jordan aan een ander paard helpt, zodat hij verder kan naar z'n ranch. Daarom, stijg af, neem je paard 't zadel en tuig af en leg dat zadel daar,” en hij wees naar het dode paard, „er maar op.”

„Ja, maar wacht 'ns even,” protesteerde Kansas, „hoe moet ik dan...”

„Daar had je eerder aan moeten denken," zei Smith stroef. „Eraf!"

Morrend volgde Kansas het bevel op.

„Fred Blake zal er geen genoeg mee nemen!" merkte Anson op terwijl hij met een somber gezicht z'n kameraad bezig zag, „daar zul je nog wel achter komen!"

„Hij kan het dooie paard daar hebben!" antwoordde Smith grimmig. „Hij moet het maar bekijken alsof een van z'n stomme cowpunchers per ongeluk z'n eigen paard heeft doodgeschoten! En nu," zei hij, toen het paard van Kansas was opgetuigd, „moet ik je vragen om je pistolen in te leveren. Zodat we gevrijwaard zijn van een schot in de rug als we verder rijden."

Hij maakte een uitnodigend gebaar.

„Come on, laat ze maar op de grond vallen! En probeer geen grapjes uit te halen, het zou je slecht bekomen!"

„Op een goeie dag krijg ik je nog wel 'ns te pakken," zei Anson dreigend, terwijl hij z'n pistolen liet vallen.

„Sure," deed Smith luchthartig, „maar het zal wel een heel goeie dag moeten zijn, hou daar rekening

mee! Jimmy, wil jij de schietijzers even bij elkaar rapen!”

Hij wachtte tot Jimmy de pistolen in z'n zadeltas stopte en opsteeg.

„Ready? Dan gaan we verder!”

Met een zachte ruk aan de teugel zette hij Blackie aan. Jimmy en Jordan volgden.

Na enkele meters wendde Smith zich om in het zadel naar de beide cowboys van de Wagon Wheel.

„Een mijl verderop langs het pad kun je de pistolen terugvinden,” riep hij en wijzend naar Claw die nog steeds bewusteloos op de grond lag, voegde hij eraan toe:

„Breng hém daar aan z'n verstand dat-ie niet zo stoer is als-ie misschien zelf mocht denken!”

Hij liet Blackie in draf overgaan en hoorde nauwelijks de scheldwoorden die Anson en Kansas hem achterna riepen...

Jordan putte zich uit in dank voor de hulp die ze hem hadden gegeven, totdat Smith er een eind aan maakte door op te merken: „Ik zou de dag niet prijzen voor het avond is, Jordan, of, als je het anders wilt

horen, laat de dankbetuigingen voorlopig achterwege want je weet niet wat er nog gaat komen. Het kan heel goed zijn dat je, als gevolg van onze tussenkomst zoeven, een hoop moeilijkheden op je dak zult krijgen. Als Fred Blake de man is waarvoor ik hem hou, dan zal-ie het er zeker niet bij laten zitten, precies zoals Anson zei. Hij zal je vermoedelijk het leven nog zuurder maken als-ie al deed!

Jammer dat we niet samen uit Wild Horse weggereden zijn, dan was het wel anders gelopen! Je zat niet zo ver voor ons uit. Ik begrijp eigenlijk niet dat we je niet eerder in het oog gekregen hebben!”

„Ik heb een ander pad gevolgd,” verklaarde Jordan, „juist met de bedoeling om een ontmoeting met die kerels van de Wagon Wheel te vermijden. Weet je, Blake heeft me al ’ns een keer gewaarschuwd om van zijn gebied weg te blijven en ik denk dat zijn mannen opdracht hebben om naar me uit te zien. Daarom had ik vanuit Wild Horse een omweg gemaakt over een gedeelte van hun terrein waar ze geen vee hebben lopen en waar je dus minder kans hebt iemand van hen te ontmoeten. Juist toen ik dit pad bereikt had kregen ze me te pakken!”

Hij keek Smith aan en grinnikte twijfelachtig. Toen haalde hij met een korte ruk de schouders op.

„Blake zal me het leven nog moeilijker maken dan het is, na dit voorval, maar dat neemt niet weg dat ik je verdraaid dankbaar ben! Je voelt er nog steeds niet voor om samen met me op te trekken? 't Is er overigens niet aanlokkelijker op geworden!”

Smith antwoordde niet en ook Jimmy deed er het zwijgen toe.

Hij had met Jordan te doen omdat-ie wist hoe deze zich moest voelen. Tenslotte hadden hij en z'n broer Dan een goed jaar geleden in dezelfde moeilijke situatie verkeerd!

Het pad begon langzaam te stijgen en de bodem werd rotsachtig, onregelmatig en moeilijker begaanbaar. Hier en daar lagen zware rotsblokken en rolstenen op hun weg. De paarden gingen stapvoets, door de drie ruiters met voorzichtige hand geleid.

Ze bereikten een klein rotsplateau, doorsneden door smalle kloven en bezaaid met brokken lavasteen en graniet.

„We kunnen beter afstijgen,” stelde Jordan voor. „Je paard kan hier gemakkelijk een been breken. Het

is maar een kort stukje. Daarginds komt een helling die uitloopt in de Devils Gulch.”

„Waar ligt jouw ranch eigenlijk, Jordan?” informeerde Smith toen ze even later weer waren opgestegen. „Meer noordelijk?”

„Ongeveer tien mijl van hier, naar het noordwesten. Dit hier is een uitloper van de Crystal Mountains. Het vormt enkele mijlen naar het noorden de zuidelijke begrenzing van onze weidegronden.”

Het ging nu langzaam weer naar beneden en plotseling wees Jordan: „Daar heb je de ingang van de duivelskloof, daar waar die zware begroeiing is. De Pine Creek komt daar in de kloof uit met een waterval van wel twaalf voet. Je kunt de waterval zelf niet zien omdat die helemaal verborgen ligt achter die dichte groep van bomen en struiken en de beek in de kloof een vrije scherpe bocht maakt. Maar je kunt wel het geraas horen!”

„Ik hoor het,” zei Smith droog.

Terwijl ze verder naar de kloof afdaalden snoof Jimmy de lucht om hem heen hoorbaar op.

„Ik weet niet of jij het ruikt, Steve,” bromde hij, „maar het ruikt hier naar een prairiebrand!”

„Ik zat er net aan te denken,” mompelde Smith.

Hij keek om zich heen alsof-ie de oorzaak zou kunnen ontdekken, maar hij zag alleen maar een woest landschap, nog beschenen door een late middagzon.

Het laatste gedeelte naar de kloof was vrij onregelmatig terrein en ze zetten hun paarden in draf.

Jimmy was de eerste die de kloof binnenreed om onmiddellijk daarna z'n paard met een ruk in te houden, zodat het dier zich op de achterbenen oprichtte en wild met de voorbenen in de lucht klauwde.

In de kloof, tussen de hoge rotswanden was de rook blijven hangen... rook die afkomstig was van de blokhut van Rusty...

Van de blokhut waren nog maar enkele verkoolde resten over...

Jimmy zette z'n paard in galop, en, gevolgd door de beide anderen, reed hij naar de plaats van de blokhut.

Het eerste wat hij zag was de muilezel van Rusty die in de corral dood op de grond lag.

De blokhut was vrijwel tot de grond afgebrand.

Verkoolde, nog rokende, resten van balken en planken lagen links en rechts verspreid. De rook was scherp in de nog warme lucht van de kloof. Ze sprongen uit het zadel en inspecteerden voorzichtig de plaats waar de hut had gestaan. Hier en daar lagen, tussen de chaos, nog verschroeide en geblakerde overblijfselen van de schamele bezittingen van Rusty. Van de oude goudgraver zelf was geen spoor te ontdekken.

„Ze hebben hem toch te pakken gekregen, Steve,” stelde Jimmy vast, „de schurken!”

„Ja!

Ze liepen langzaam naar de corral waar de muilezel lag.

Het dier was door z'n kop geschoten.

„Een paard kun je verbergen, bij andere paarden. Met een muilezel is het moeilijker,” mompelde Steve, als in zichzelf.

Hij staarde enkele ogenblikken peinzend om zich heen, de wenkbrauwen gefronst, z'n oogleden samengeknepen.

„Dat is het dan,” constateerde hij tenslotte, „en er valt hier verder weinig aan te doen! Rusty is verdwenen en we mogen wel aannemen dat Fred

Blake en z'n bende er de hand in hebben gehad.”

„Zo vast als een huis!” viel Jimmy hem opgewonden in de rede, „ik heb 't je nog niet verteld, maar die twee overvallers van vannacht waren Joe Kansas en Buck Anson! Toen ik ze hoorde praten herkende ik hen onmiddellijk en zij hebben mij ook herkend!” „Dat had ik al begrepen,” knikte Smith. „Well, Rusty is vermoedelijk naar een of andere schuilplaats overgebracht. Wat ze ermee voorhebben, weet ik niet, maar het lijkt me de moeite waard om het uit te vinden!”

Hij keek Jimmy, vaag glimlachend, aan.

„Wat vind jij ervan, son? Houwen we verder vakantie...?”

Jimmy schudde met veel nadruk het hoofd.

„We kunnen Rusty niet in de steek laten, Steve!”

„Dat dacht ik ook!”

Hij wendde zich tot Jordan.

„Als je niet van gedachten veranderd bent, Jordan,” zei hij, „dan is je ploeg vanaf dit ogenblik tijdelijk met twee man uitgebreid. Je hoeft ons niet te betalen, aan de andere kant willen we wel volledige vrijheid van beweging houden! Ik heb het

idee dat jouw belangen en die van Rusty dezelfde zijn en wat we voor Rusty kunnen doen zal ook jou ten goede komen!”

„Je bent van harte welkom op de Bar 30,” antwoordde Jordan.

HOOFDSTUK IV

Bedreigingen

Het was nog niet helemaal donker toen ze de Bar 30 bereikten. De ranch lag aan de rand van een groot komvormig dal, waardoor een zijstroompje van de Pine Creek liep. Er was gras in overvloed en er liepen grote groepen runderen te grazen.

Het ranchhuis was opgetrokken van hout en adobe met schoorstenen van baksteen en had aan de voorzijde een brede veranda. Links van het hoofdgebouw lag het slaaphuis voor de cowboys en de corral.

Achter het huis liep een zacht glooiende helling omhoog naar een met pijnbomen begroeide lage heuveltop.

Op het erf stonden enkele oude katoenbomen.

Ze stegen af en Smith keek om zich heen.

„Dat ziet er hier goed uit!” zei hij waarderend.

Jimmy was het daar mee eens. Het herinnerde hem aan z'n eigen Double Hawk en hij kon zich nu te meer de gevoelens van Jordan indenken, die dit prachtige bezit bedreigd zag.

Uit de corral kwam een man aanlopen, vrij klein maar stevig gebouwd. Hij had een massa kleine rimpeltjes rond z'n ogen, die de beide bezoekers nieuwsgierig en tegelijk onderzoekend aankeken.

„Dat is m'n voorman, Jef Duncan,” stelde Jordan voor. „Duncan, maak kennis met Steve Smith en Jim Stevens die, naar ik hoop, een tijdje m'n gasten zullen zijn. 'Na het eten zul je d'r meer van horen!” „Glad to meet you,” zei Duncan hartelijk, en Smith en Jimmy schudden de uitgestoken hand.

Duncan keerde zich om en riep: „Johnny!” en in de deuropening van het bunkhouse (slaaphuis) verscheen een jonge cowboy met strogeel haar en een olijk gezicht, die langzaam naderbij slenterde.

„Dat is Johnny Wells, de jongste van de ploeg. Je moet hem altijd tegenhouden anders loopt-ie te hard,” grinnikte Jordan.

„Wil jij voor de paarden zorgen,” zei Duncan, en schreeuwde opnieuw: „Matt, hoe staat het met 't

eten?”

„Wat denk je dat ik de hele dag gedaan heb?” klonk een verontwaardigde stem uit de keuken.

„Matt Skinner, de kok,” verklaarde Jordan, „en het betekent dat het eten klaar is! Kom binnen! Welkom op de Bar 30.”

Het woonvertrek van de ranch was groot en gezellig ingericht. Aan een van de wanden hing de opgezette kop van een ‚longhorn’ met daaronder een verzameling wapens. Voor de grote open schouw lag de vacht van een grizzlybeer.

„Laten we ons eerst wat opknappen,” stelde Jordan voor, „daarna zullen we eten en dan kunnen we nog ’ns praten over wat ons te doen staat.”

„Goed idee,” beaamde Smith, „er zijn inderdaad wel ’n paar dingen die ik nog zou willen weten.”

Na het eten voegde Duncan, de voorman, zich bij het gezelschap en Jordan bracht hem op de hoogte van de gebeurtenissen van de dag, z’n ontmoeting met Smith, de moeilijkheden onderweg met de Wagon Wheel en de verdwijning van Old Rusty.

„Well, Bob,” grinnikte Duncan, „daar strakjes dacht ik dat de zaak met de Wagon Wheel was bijgelegd,

toen ik dat paard zag met het Wagon Wheel brandmerk, maar nu weet ik beter!”

Hij keek Smith vol bewondering aan.

„Je moet er wat van kunnen om Harry Claw te grazen te nemen,” verzekerde hij. „Claw is nog gemener dan een ratelslang, die waarschuwt nog voor-ie toeslaat, en hij ging er prat op dat-ie hier in de streek verreweg het vlugst met z'n pistool overweg kon! Vooral nu z'n kameraden getuige zijn geweest van z'n nederlaag zal-ie veel van z'n gezag verloren hebben! Ook al kan hij hen allemaal aan! Ik zou toch oppassen als ik u was. Tegen een schot in je rug uit een hinderlaag kun je weinig uitrichten!”

„Ik zal op m'n hoede zijn,” antwoordde Smith terwijl hij met rustige vingers een sigaret rolde. „Dat zal het belangrijkste zijn waarop het in de komende dagen aankomt. Niet alleen Claw maar de hele Wagon Wheel zal eropuit zijn de nederlaag te wreken. Oppassen geldt voor ons allemaal! Het is voor mij alleen maar de vraag hoe ze de strijd zullen voeren. Met open vizier of met smerige achterbakse streken!”

„Gegarandeerd op de laatste manier!” verklaarde Bob Jordan resoluut. „Naar buiten gedraagt Blake zich

of-ie de meest eerlijke en oprechte kerel is die er rondloopt en daarom zal hij nooit openlijk iets doen waardoor de sheriff vat op hem zou kunnen krijgen. Integendeel, hij zal z'n smerige streken wel zo zien in te richten dat de andere partij de schuld krijgt en hij er de sheriff bij kan halen. Hij is zo gemeen en sluw als een slang!”

„Wie is de sheriff?”

„Tom Jenkins! Hij heeft z'n kantoor in Wild Horse. Hij is all right, eerlijk en ook wel een flinke kerel. Het enige bezwaar voor ons is, dat hij zo'n verdraaid eind weg zit als je 'm nodig hebt.”

„Moeten we hem niet op de hoogte brengen van de verdwijning van Rusty?” vroeg Jimmy.

Jordan knikte instemmend.

„Dat moeten we geloof ik wel doen!” antwoordde hij. „Anders is er alle kans dat-ie het van Blake te horen krijgt met de suggestie erbij dat wij Rusty wel 'ns verdonkeremaand zouden kunnen hebben!”

„Is de sheriff een vriend van Blake?” wilde Smith weten.

„Jenkins is neutraal maar Blake is een belangrijke rancher hier in de streek en daarom heeft-ie

natuurlijk ook bij de sheriff gezag. Hoewel, toen ik Tom laatst sprak, kreeg ik wel de indruk dat hij alle praatjes van Blake niet zonder meer aanneemt.”

„Is-ie op de hoogte van je moeilijkheden? Heb je hem verteld van de veediefstallen en van je verdenkingen, dat Blake wel 'ns de schuldige zou kunnen zijn?”

„Het eerste wel, het laatste niet! Zie je, voor m'n verdenking dat Blake mijn vee weghaalt heb ik geen enkel bewijs waarmee ik de sheriff zou kunnen overtuigen. Het vee verdwijnt in noordelijke richting terwijl Blake's ranch en gronden in het zuidoosten liggen. Zo op het oog is er geen enkel verband!”

„Wat kan de reden zijn, dat ze Rusty ontvoerd hebben en waarom is Blake er zo op gesteld om dat gedeelte van uw ranch te kopen?” riep Jimmy uit. „Als we dat wisten zouden we een heel eind verder zijn.” Jordan spreidde z'n handen uit in een machteloos gebaar.

„Zoals ik je al zei, ik weet het niet! Er is daar nog nooit sprake geweest van een goudvondst van enige betekenis. Als Blake wist dat daar op een of andere plaats goud zat zou hij best kans zien om het weg te

halen, zonder dat-ie de kloof in eigendom had...!"

„Niet als Rusty daar zat!"

„Ik geloof niet dat er goud te vinden is voor ik het zie!" verklaarde Jordan koppig. „Wat zeg jij ervan, Duncan?"

De voorman haalde de schouders op.

„Ik weet ook niet beter," antwoordde hij. „Rusty heeft er lange tijd gezeten en hij is een mannetje dat alles van goudzoeken afweet! Ik bedoel, hij heeft de nodige kennis van het vak en zo meer en als er goud te vinden was zou hij het gevonden hebben en het ons verteld hebben, daar ben ik vast van overtuigd!"

„Er moet een gegronde reden zijn!" hield Jimmy vol.

Smith stond op, rekte zich in z'n volle lengte uit en liep langzaam, als in gedachten, door het vertrek.

Onder de plaats waar de kop van de ‚longhorn' aan de muur hing, bleef hij staan.

Hij keek er een ogenblik naar en draaide zich toen om naar de tafel.

„Ik..." begon hij, maar hij kwam niet verder...

Er was een gerinkel van glas en een kogel boorde zich in de muur, vlak naast de plaats waar hij

stond...!

Smith deed haastig enige stappen om buiten het gezichtsveld van het raam te komen. De anderen waren opgesprongen en Jimmy rukte z'n pistool uit de holster en rende naar de deur. Tegelijkertijd draaide Jordan de olielamp uit zodat het vertrek volkomen donker was.

Jimmy rukte de deur open en glipte de duisternis in, gevolgd door de anderen.

Van het bunkhouse kwamen twee cowboys aanlopen, Johnny Wells en Dave Porter, die de knal van het schot gehoord hadden.

„Zullen we 'ns gaan zoeken waar die sluipschutter zit?” vroeg Wells. „Doe je mee, Dave?”

„Altijd!” bromde Dave Porter.

„Niet meer nodig, jongens,” zei Smith. „Luister maar!”

Door de duisternis van de avond kwam, vanuit de verte, het geluid van snelle hoefslagen... hoefslagen van een galopperend paard.

Het geluid stierf snel weg.

Binnen ontstak Jordan opnieuw de lamp en Smith inspecteerde het gat dat de kogel in de muur had

geslagen.

„Vermoedelijk een langeafstandsgeweer,” meende hij, „en bediend door een kerel die ermee weet om te gaan!”

Hij grinnikte zachtjes terwijl hij Jimmy aankeek.

„Niet zo somber, m’n jongen,” zei hij lachend. „Het is niet de eerste keer dat me zo iets overkomt en het zal ook wel niet de laatste zijn! Tenminste dat hoop ik!”

„Blake heeft er geen gras over laten groeien,” zei Duncan nors. „Enfin, Smith, nou weet je precies wat voor vlees je in de kuip hebt!”

„Ja, ik verheug me erop om vriend Blake morgen te ontmoeten!” verzekerde Smith met een grimmig lachje. „Ik ben benieuwd naar de kennismaking!”

„Je bent toch niet van plan om naar de Wagon Wheel te rijden?” vroeg Jimmy verschrikt.

„Nee, nee, Jim! Maar hij komt naar hier! Daar durf ik Blackie om te verwedden! Well, we zullen zorgen dat we er ook zijn!”

Smith kreeg gelijk. De andere morgen om elf uur kwam Blake, vergezeld door twee van zijn mannen,

over de smalle zandweg door het dal aandraven.

Jordan, Smith en Jimmy zaten op de veranda, min of meer in afwachting van z'n komst en het was Smith die de bezoekers het eerst in het oog kreeg.

„Ik zal Blackie nog een tijdje kunnen houden,” zei hij droog. „Daar komen de gasten!”

Jordan, z'n ogen samengeknepen tegen het felle zonlicht, knikte.

„Ja, dat is Blake,” zei hij. „De man links naast hem is z'n voorman, Gordon Steel, en hij is net zo keihard als z'n naam. De andere man is Will Nolan! Well, we zullen 'ns kijken wat ze te zeggen hebben!”

De komst van Smith, de slanke, lenige cowboy met z'n rustige kalmte en taaie onverzettelijkheid, had Jordan nieuwe moed gegeven om de moeilijkheden onder het oog te zien.

Rustig wachtten ze de komst van de drie mannen af.

Deze reden het erf op en Blake liet zich rustig uit het zadel glijden.

Z'n gezellen bleven op hun paarden en keken rond met harde, argwanende blikken, alsof ze een hinderlaag vreesden.

Blake was groot en zwaar gebouwd met een ruige grijze haardos, een vaalbleek gezicht, kleurloze ogen en een scherpe mond met dunne lippen.

Hij stapte de veranda op, richtte een ogenblik z'n fletse ogen op Smith en wendde zich toen tot Jordan.

„Jordan,” zei hij op harde toon, „ik kom m'n paard terughalen!”

„Je kunt het hebben,” antwoordde Jordan kalm, „als je eerst het mijne betaalt. Het werd neergeschoten door een van jouw mannen. Joe Kansas! Je zult het vermoedelijk gezien hebben!”

„Ik heb het gezien!” bevestigde Blake kort. „Het had een been gebroken en volgens mijn mannen heb je toen zelf een kogel door z'n hoofd geschoten, waarna je je, met hulp van anderen, van een van onze paarden hebt meester gemaakt!”

Jordan lachte smalend.

„Ik weet niet of je het verhaal zelf verzonnen hebt, Blake, maar ik heb nog nooit een groter pak leugens bij elkaar gezien! Overigens is het zo dat Kansas, in het bijzijn van twee getuigen,” en hij wees op Smith en Jimmy, „toegaf dat hij mijn paard neerschoot en Anson bevestigde dat 't met opzet gebeurde, iets wat

ik ook zonder zijn verklaring wel wist.” „Toen ik je paard zag had het een gebroken voorbeen!” hield Blake vol. „En je hebt erkend dat je een van mijn paarden in je bezit hebt! Een paard dat je met geweld hebt toegeëigend! Ik wil het terug hebben!”

„Niet voor je mijn paard vergoed hebt!”

Blake maakte een gebaar van ongeduld.

„All right,” snauwde hij. „Dan zullen we zien wat sheriff Jenkins ervan te zeggen heeft!”

Hij veranderde plotseling van onderwerp.

„Jordan, een paar maanden geleden heb ik je een bod gedaan op de Devils Gulch en het terrein eromheen! Ik ben nog altijd...”

„Het antwoord is nog altijd nee!” antwoordde Jordan scherp. „Zeker nu Rusty...”

„Rusty kan wat mij betreft blijven zitten,” viel Blake in de rede, „die zit me niet in de weg!” Jordan keek Blake argwanend aan maar op diens gezicht was niets te lezen.

„Rusty is verdwenen,” zei hij toen. „Z’n hut is afgebrand en z’n muilezel werd doodgeschoten! Net als mijn paard!”

Hij lachte schamper.

„Maar je zult er wel alles van afweten!” voegde hij eraan toe.

„Wat zeg je me daar?” vroeg Blake verbaasd en het leek Jimmy dat z’n verbazing juist iets te groot was. „Ik weet nergens van!”

„Dan weet je zeker ook niet dat twee van jouw cowboys gisternacht geprobeerd hebben Rusty te ontvoeren!” viel Jimmy nijdig uit. „Ik weet het want ik was er zelf bij! Ik heb hen op de vlucht gejaagd!”

Blake maakte een minachtend gebaar.

„Je hebt te veel fantasie, jongen,” bromde hij. „Je kletst nog harder dan de rest! Ik weet niet wat er allemaal omgaat maar ik vertrouw het voor geen cent!”

Hij keek Jordan aan en z’n mond was een scherpe dunne lijn.

Toen zei hij: „Luister, Jordan, ik wil je hele ranch kopen met alles wat erbij hoort. Ik zal je een goeie prijs betalen! Het is de enige manier!”

„Wat bedoel je met de enige manier?” vroeg Jordan verwonderd.

„De enige manier om je hier kwijt te raken!” snauwde Blake. „De enige manier om van een hoop

last af te zijn! Dat is de reden!”

„Laat me niet lachen!” zei Jordan rustig. „Je hebt van mij nooit last gehad en dat kan ik van jou niet zeggen, Blake. Maar als je een antwoord wilt op je vraag, laat me je dan vertellen dat ik aan jou geen vierkante meter van m’n bezit verkoop! Ik hoop dat dat duidelijk is!”

Blake trok z’n zware wenkbrauwen op en streek peinzend langs z’n vierkante kin, z’n kleurloze ogen op Jordan gericht.

„All right, Jordan,” zei hij op een onheilspellend kalme toon, „als je d’r zo over denkt dan houdt alles op. Maar laat me je waarschuwen om geen gekke dingen te doen. Ik mis de laatste tijd nogal wat vee en al wil ik hier geen beschuldigingen uiten, ik heb toch zo m’n vermoedens. En als ik zekerheid krijg wie de schuldige is, dan zal ik ’m op een ongenadige manier op z’n huid zitten!”

Met bruuske schreden stapte hij van de veranda af maar na enkele passen wendde hij zich om en keek Smith aan.

„Ik heb jouw naam niet verstaan!” zei hij.

„Ik heb hem ook niet gezegd,” antwoordde Smith

droog.

„Bezwaar om 'm me te vertellen?”

Smith schudde het hoofd.

„N-n-nee,” zei hij. „De naam is Smith...”

„Smith, hè,” zei Blake op een toon alsof hij het niet geloofde, „all right, Smith, of hoe je dan ook moogt heten, voel je d'r iets voor om bij mij in dienst te komen! Ik kan een mannetje als jij nog wel gebruiken en ik betaal je het dubbele van wat je bij Jordan krijgt!”

„Da's niet te veel,” mompelde Smith en Jimmy had moeite om z'n lach te houden.

„Ik wil zelfs nog verder gaan!” bood hij nog aan, maar Smith maakte een afwerend gebaar.

„Niet nodig,” zei hij. „Je verspilt je adem, Blake. Ik ben niet te koop. Het zou me bij jou ook niet bevallen!”

„Niet genoeg naar je zin?” snauwde Blake.

„Net wat je zegt,” antwoordde Smith met een flauw glimlachje.

Met nijldige stappen liep Blake naar z'n paard en slingerde zich in het zadel.

„Ik heb je gewaarschuwd!” schreeuwde hij over z'n

schouder. „Niemand zal kunnen beweren dat ik je niet gewaarschuwd heb!”

Toen gaf hij z'n paard de sporen en, gevolgd door z'n beide mannen, reed hij in galop het erf af.

De drie mannen op de veranda keken hen na tot ze uit het gezicht verdwenen waren.

„Vermoedelijk lacht-ie zich nu een ongeluk om het stukje toneelspel dat hij zojuist heeft weggegeven,” merkte Jordan op. „Je zult er nu wel achter zijn met wat voor kerel we te doen hebben, Smith.”

Smith knikte peinzend terwijl z'n scherpe grijze ogen de vlucht volgden van een havik, hoog in de blauwe lucht.

Toen strooide hij met voorzichtige hand tabak op een vloeitje en begon een sigaret te rollen.

Hij legde het witte rolletje voor zich op tafel en keek Jordan aan.

„Ik geloof wel dat ik hem doorheb,” zei hij. „En laat ik je verzekeren, Bob, dat hij iets in z'n schild voert! Dat paard interesseerde hem beslist niet en hij wist bij voorbaat dat je een aanbod om je ranch te verkopen van de hand zou wijzen. Dat diende alleen maar om ons zand in de ogen te strooien. Hij heeft

iets in de zin, maar wat...?

Hij pakte gedachteloos de sigaret van de tafel, frommelde ze in elkaar en smeeet ze op het erf.

Toen hij zag dat Jimmy hem verwonderd aankeek, grinnikte hij zachtjes.

„Ik rook er nog maar drie per dag, son,” verklaarde hij. „Het schijnt niet goed te zijn voor je gezondheid. Maar ik kan het niet laten om er nu en dan nog eentje te fabriceren!”

„Well, Bob,” zei hij, opstaande, „ik geloof dat ik een eindje ga rondrijden om je terrein 'ns te verkennen. Misschien dat ik een goed idee opdoe! Zin om mee te gaan, Jim?”

„Allicht!” antwoordde Jimmy.

Hij knipoogde tegen Jordan.

„Tenslotte zijn we toch ook nog een beetje op vakantie!”

HOOFDSTUK V

Nachtelijke actie

Het was tien uur in de avond toen Smith van z'n stoel opstond en Jimmy een teken gaf.

„Ik was van plan om eropuit te trekken, son,” zei hij. „Als het nog altijd je bedoeling is om mee te gaan, dan...”

„Dat is het!” verzekerde Jimmy, op zijn beurt overeind komende. „Met tweeën ben je altijd meer mans dan alleen!”

Hij grinnikte toen hij zag hoe Steve een beetje spottend lachte.

„All right,” gaf hij toe. „Ik wil het wel bekennen! Ik ben er graag bij als er iets te beleven valt!” „Ik voel er veel voor om ook mee te gaan!” kwam Bob Jordan, maar Smith schudde het hoofd.

„Liever niet, Bob! Ik weet niet wat er te gebeuren staat maar ik heb jou toch liever hier op de ranch.

Daar ben jij verantwoordelijk voor!”

Jordan maakte een gebaar van berusting.

„Oké, als je meent dat het beter is. Ik vind 't alleen een beroerd idee dat jullie gevaar en risico gaan lopen terwijl ik hier zit te niksen!”

„Vergeet het maar,” zei Smith. „Wij zullen heus wel op ons zelf passen, maak je geen zorg. We wetenniet wat Blake in z'n schild voert maar als-ie iets doet zal het vermoedelijk 's nachts zijn en dan is het goed om in de buurt te wezen! Heb je bewaking bij je vee?”

„Drie man! Ik kan me niet voorstellen dat Blake in die richting iets wil proberen. Het vee loopt te ver van zijn gebied!”

„Ik ook niet,” gaf Smith toe, „maar je kunt niet weten. 't Beste is om op alles voorbereid te zijn! C'mon, Jimmy, let's go. Je ziet ons wel weer boven water komen, Bob!”

Enkele minuten later reden ze in gestrekte draf, naast elkaar, door het dal in een tempo dat hun paarden uren zouden kunnen volhouden.

Het was een heldere avond met een lucht vol sterren en toen hun ogen aan de duisternis gewend waren kostte het hun weinig moeite het zanderige

pad te volgen dat over zacht golvend prairieland naar het zuidoosten liep.

„Heb je een bepaald doel op het oog?” vroeg Jimmy.
„De Devils Gulch?”

„Nee, niet naar de kloof, Jim! Ik geloof niet dat daar veel te beleven valt! Bovendien is het terrein daar zo moeilijk begaanbaar dat ik me er zeker in donker niet waag. Het zou Blackie een been kunnen kosten! Nee, we zoeken het in meer noordelijke richting, waar de Crystal Mountains in de prairie uitlopen...”

„Waar wij gisteren doorheen gekomen zijn toen we op weg waren naar de Bar 30?”

„Precies. Daar ligt ook niet ver vandaan de grens van de Bar 30 en de Wagon Wheel. Jordan heeft me verteld dat die grens wordt gevormd door een vrij diepe arroyo, die nu vermoedelijk wel droog zal staan en daarom als afscheiding niet veel te betekenen heeft. Ik heb het gevoel dat, als er iets te gebeuren staat, het daar te doen zal zijn...”

„Rustig, Pinto,” bromde Jimmy toen z'n paard, blijkbaar ergens van geschrokken, een plotselinge zijsprong maakte, en daarna tot Steve: „Wat zou er

kunnen gebeuren, denk je?”

Steve grinnikte zachtjes.

„Dat weet ik waarachtig niet! Maar ik zit te denken aan vee!”

„Er loopt daar geen vee van de Bar 30!”

„Dat weet ik. Maar wel van de Wagon Wheel! En volgens Blake mist hij de laatste tijd vee, dat zei hij vanmorgen!”

„Vermoedelijk gelogen,” bromde Jimmy. „Bedoeld om zichzelf bij voorbaat schoon te wassen! Zo iets van de dief die roept: houdt de dief! Je gelooft toch niet dat Jordan zich vee van de Wagon Wheel heeft toegeëigend?”

„Nee, dat geloof ik niet!”

Ze reden een tijdlang zwijgend voort door het duister van de nacht, waarvan de stilte alleen werd verstoord door de hoefslag van hun paarden.

Nadat ze zwijgend enkele mijlen hadden afgelegd begon de bodem langzaam te stijgen en op enige afstand doemde de duistere schaduw op van een groep bomen, terwijl kleine rotsformaties erop wezen dat ze de grens van de weidegrond bereikt hadden en, zo doorgaande, geleidelijk in rotsachtig heuvelland

zouden terechtkomen.

„We houden links aan, son,” bepaalde Smith.

Hij keek naar de lucht, blijkbaar naar de stand van de sterren, en knikte zachtjes voor zich heen.

„Juist ja, dan gaan we recht naar het oosten en moeten we op het gebied van de Wagon Wheel terechtkomen!”

„Wat wil je daar zoeken?”

„Ik weet 't niet, 'ns rondkijken, voor zover er iets te zien vak! Laten we het wel wat rustiger aan doen, son, dan maken we wat minder gerucht!”

Ze lieten hun paarden stapvoets gaan en als twee donkere schaduwen gleden ze door de nachtelijke stilte.

Plotseling hielden ze beiden hun paarden in, toen de stilte verstoord werd door het angstig loeien van een koe. Het was een klaaglijk geluid dat van enige afstand scheen te komen.

Na enkele ogenblikken herhaalde het geluid zich, als een lang aangehouden jammerklacht, en Jimmy, z'n oren gespitst om de juiste richting te bepalen, concludeerde: „Het komt hier rechts van ons vandaan, uit zuidelijke richting, zou ik zeggen! We moeten zo

ongeveer aan de grens met de Wagon Wheel zitten!”

„Daar geloof ik niks van!” antwoordde Smith beslist. „Het terrein hier rechts van ons maakt deel uit van de Bar 30 en als mijn berekening juist is ligt de grens met de Wagon Wheel recht vooruit, zeker een mijl of meer verderop!”

Jimmy schoof z'n stetson naar achter in een achteloos gebaar en keek Smith aan.

„Dan zit dat vee op het gebied van de Bar 30!” stelde hij vast.

„Daar lijkt het op, son! Laten we 'ns op onderzoek uit gaan!”

Met een lichte hielbeweging brachten ze hun paarden weer op gang. Het kostte geen moeite om de juiste richting aan te houden want, met lange en korte tussenpozen, klonk het mistroostige gebulk op in de nachtelijke stilte, steeds luider hoorbaar.

Ze bereikten een strook bebost terrein met lage doornige struiken, afgewisseld met hoog opgeschoten heesters en kleine groepjes bomen.

Nu en dan merkten ze, aan de holklinkende hoefslag van hun paarden, dat ze op rotsbodem zaten.

Bij een dichte groep struiken, waartussen enkele

loofbomen als donkere schimmen oprezen, hield Smith z'n paard in.

„Laten we de paarden hier achterlaten, Jim,” stelde hij voor. „Het kan nu niet zo ver meer zijn. We weten niet wat er aan de hand is, en de paarden zouden ons kunnen verraden!”

Ze bonden hun paarden vast en gingen langzaam verder, voorzichtig en op hun hoede voor mogelijk onraad.

Plotseling klonk opnieuw het angstig loeien van een koe, nu zo vlak bij, dat ze onwillekeurig bleven stilstaan. Het geluid werd onmiddellijk gevolgd door de uitroep van een man, het leek op een vloek, en daarop een schor gelach.

Smith maakte een hoofdbeweging om verder te gaan.

Ze drongen om een groep struiken heen die in hun weg stond en bleven opnieuw staan, terwijl ze zich langzaam op de grond lieten zakken...

Voor hen lag een kleine canyon, met gras begroeid, aan weerszijden ingesloten door donkere wallen van dicht struikgewas. De achterzijde was in de duisternis niet waar te nemen.

Op een veertig meter van hen vandaan brandde een klein vuur. Bij het vuur bevond zich een man die op dat ogenblik een brandijzer uit het vuur haalde terwijl een andere kerel een kalf naar het vuur sleepte. Het kostte hem kennelijk de grootste moeite het weerbarstige dier in bedwang te houden en plotseling wist het aan z'n greep te ontkomen en rende met bokkige sprongen weg, naar het achtergedeelte van de canyon, waar nog meer soortgenoten, als donkere schaduwen, rondliepen.

De man vloekte met hese stem en de kerel bij het vuur merkte op: „Da's nou al de derde keer, Joe! As je 't niet beter doet, zitten we hier overmorgen nog!”

„Joe Kansas!” fluisterde Jimmy zachtjes en Smith knikte. Hij had de stem ook herkend.

„Eén man kan die vervloekte beesten ook niet hanteren!” klaagde Joe Kansas nijdig. „Waarom hebben ze ons niet een vent meer meegegeven! Hoe langer dat het duurt hoe meer risico's we lopen!”

Mopperend liep hij de canyon in en de man bij het vuur riep hem achterna: „Zorg dat je een goeie meebrengt! Niet weer een die we al gehad hebben!” „Die kerel bij het vuur is Pete Hunt,” fluisterde Smith.

„Ik heb 'm gisteren ontmoet in Wild Horse Bend!”

„Snap jij d'r iets van?” vroeg Jimmy zachtjes.

„Jordan heeft ons toch verzekerd dat hier geen vee van hem liep!”

„Ik geloof dat ik er wel achter ben, son!” antwoordde Smith en hoewel de woorden fluisterend kwamen, kon Jimmy er een grimmige klank in ontdekken. „Maar ik zal me eerst gaan overtuigen. Blijf hier, ik ben zo terug!”

Zonder geluid te maken verdween Steve in het struikgewas en Joe Kansas had opnieuw een kalf te pakken gekregen en naar het vuur gesleept. Met z'n tweeën drukten ze het dier tegen de grond en Hunt zette het dier het brandijzer op de flank.

De smerige brandlucht drong door tot de plaats waar Jimmy lag.

Toen lieten ze het beest los dat onmiddellijk wegholde.

Hunt legde het brandijzer weer in het vuur en vroeg: „Hoeveel hebben we d'r nou gehad? Heb jij het bijgehouden?”

„'n Twintig! Nog een stuk of tien dan is 't wel genoeg. We hoeven ze niet allemaal te hebben!”

„Laten we dan maar opschieten!”

„Waarom is Archie niet meegekomen?”

„Die moest de bewaking overnemen bij de Old Injun!”

„Hartstikke overbodig,” bromde Joe Kansas.

„Laat dat maar aan de baas over!” antwoordde Hunt kort. „Hij wil geen risico lopen!”

„D'r zit geen risico aan!” bromde Joe Kansas terwijl hij opnieuw van het vuur naar de achterzijde van de canyon liep.

Hunt ging bij het vuur zitten en begon een sigaret te rollen. Die wist wel hoe het moest, dacht Jimmy. Hij liet z'n makker het zware werk doen en die was nog zo stom om het te nemen ook.

Het duurde deze keer vrij lang eer Kansas weer uit het duister kwam opdagen en Jimmy begon zich met enige ongerustheid af te vragen waar Steve bleef.

Eindelijk verscheen Kansas weer in het gezicht, een klein kalf meesleurend dat heftig tegenstribbelde.

Toen hij het vuur naderde smeed Hunt het eindje sigaret weg en kwam half overeind.

Kansas scheen nogal wat moeite te hebben met het dier en Hunt liep naar hem toe om een handje te

helpen.

Toen Hunt er vlak bij was ontglipte het beest echter, en Kansas ging bijna tegen de grond.

„Jij vervloekte stommeling!” snauwde Hunt en toen ging z’n hand eensklaps naar z’n pistool...

Maar hij kreeg niet de tijd om er gebruik van te maken want met een sprong schoot Kansas uit het half duister overeind en de kolf van zijn pistool daalde op het hoofd van Hunt neer...

Hunt sloeg ruggelings tegen de grond en bleef liggen.

Kansas liep naar het vuur en, in het licht daarvan, zag Jimmy tot z’n grote verbazing dat het Steve was...!

„Jim!” maar Jimmy was al onderweg.

„Well, waarachtig, Steve, wat heb je nou geleverd?” lachte Jimmy opgewonden. „Hoe komt het...”

„We zijn nog niet klaar, son!” viel Smith hem in de rede. „In mijn zadeltas zit touw, wil jij het even gaan halen?”

„Sure!”

Jimmy glipte weg en liep snel naar de plaats waar

de paarden stonden. Even later was hij terug met een hoeveelheid touw over de arm.

„Je hebt er zeker op gerekend, Steve?” lachte hij.

„Op deze dingen ben ik altijd voorbereid!” grinnikte Smith. „We zullen eerst Kansas verzorgen, die ligt daarginds, en dan Hunt. Binden en een prop in hun mond!”

Het nam enige tijd in beslag, want het moest grondig gebeuren, verklaarde Smith. Ze moesten zich met geen mogelijkheid kunnen loswurmen!

Daarna droegen ze de beide bewusteloze mannen naar het struikgewas aan de rand van de canyon. Ze legden hen tussen de struiken neer zo dat ze vanuit de canyon niet zichtbaar waren.

Smith en Jimmy liepen terug naar het vuur en Smith haalde er de beide brandijzers uit.

„’n Ogenblikje, Jim,” zei hij en liep opnieuw naar de plaats waar Kansas en Hunt lagen.

Het duurde even en toen hij weer terugkwam naar het vuur lag er een brede, glimlach op z’n gezicht.

„Zo,” zei hij grijnzend, „het toneel staat klaar. Nu maar wachten tot het spel begint!”

Hij keek onderzoekend rond en knikte tevreden.

„C'mon, son!” zei hij opgewekt, „dit is genoeg geweest voor vannacht! Laten we naar huis rijden. Het is morgen weer vroeg dag!”

„Waar hebben die kerels hun paarden staan?” vroeg Jimmy.

„Waarachtig, ja! Die staan daarginds in een inham, heb ik ontdekt! We kunnen ze hier niet achterlaten, dat zou het spel bederven.”

„Waar wil je ermee blijven?”

„Naar de plaats waar onze paarden staan. Daar zullen we ze vastzetten. Er groeit daar wel wat gras, zodat ze het er wel even kunnen uithouden!”

„Ik ben er nog steeds niet achter wat er eigenlijk precies aan de hand is,” verklaarde Jim toen ze weer op weg waren naar de ranch. „Hoe komt dat vee van de Bar 30 hier terecht?”

Steve lachte.

„Da's de hele grap,” zei hij. „Of beter gezegd, de smerige streek! Het is geen vee van de Bar 30 maar van de Wagon Wheel en die twee kerels waren bezig er het brandmerk van de Bar 30 op aan te brengen! Zo, dat het oude WW-merk nog duidelijk te zien is! Je snapt de bedoeling!”

„Dat doe ik en het is inderdaad een vuile streek!” zei Jimmy verontwaardigd. „Blake gaat eerst z’n eigen vee overmerken en dan zal-ie de Bar 30 de schuld geven!”

„Maar wij zullen een spaak in z’n wiel steken!”

„Denk je niet dat Hunt je herkend heeft?” vroeg Jimmy.

„Ik geloof het niet. Het was daar vrij donker en ik hield m’n gezicht afgewend en had m’n hoed in m’n ogen getrokken. Nee, hij zag op een gegeven ogenblik aan mijn figuur en m’n houding dat ik Kansas niet was. En daarna ging het echt te vlug voor hem om een goeie indruk van me te krijgen!”

„Zou Blake geen argwaan krijgen als die kerels niet boven water komen?”

„Dat moeten we riskeren. Ik denk het niet. Blake weet dat de Bar 30 het vee en de mensen ’s nachts vlak bij huis heeft. Hij zal ook geen tijd hebben om de zaak nog ’ns te controleren, want hij zal al heel vroeg met de sheriff op pad willen zijn om op zijn beurt niet het gevaar te lopen dat toevallig iemand van de Bar 30 ontdekt wat er gebeurd is en tijdig tegenmaatregelen kan nemen. Nee, Jim, ik wil er m’n

hoed onder verwedden dat het sluwe smerige plannetje van Blake in z'n gezicht zal ontploffen als een zevenklapper!”

„Ben je van plan om Jordan op de hoogte te brengen?”

„Dat zal moeten. Hij zal het spel mee moeten spelen!”

„Ik ben benieuwd hoe het zal aflopen,” grijnsde Jimmy, terwijl hij Pinto even de sporen liet voelen, „ik ben verdraaid benieuwd!”

In galop reden ze naar de ranch terug.

HOOFDSTUK VI

Wie een kuil graaft...

Sheriff Jenkins was een vijftiger, groot met brede schouders en een vierkant benig gezicht. Z'n ster, het teken van z'n waardigheid, blonk op z'n grijs katoenen hemd alsof hij haar pas had opgepoetst.

Hij stond in het woonvertrek van de Bar 30 met z'n helper, Charly Grant, een slungelige cowboy, die het baantje alleen had aangenomen omdat-ie er een hekel aan had om elke dag met koeien om te gaan.

Achter hen stond Blake, z'n armen over elkaar, een gemelijke trek op z'n hard gezicht.

Ook Jenkins' gezicht stond ver van vriendelijk. Hij was al voor dag en dauw door Blake persoonlijk uit z'n bed gebeld en naar de Bar 30 gesleept en het beviel hem niet.

Hij richtte z'n grijze ogen op Bob Jordan, die bij de tafel stond en zei nors: „Jordan, er is een klacht

tegen je ingediend door Blake hier! Hij beschuldigt je van diefstal van zijn vee. Wat heb je daarop te zeggen!”

Jordan haalde de schouders op.

„Ik kan je alleen maar zeggen dat het een leugen is, een smerige leugen! Al mijn vee graast hier vlak bij de ranch en daarom is ook mijn hele ploeg hier in de buurt. Geen van mijn mensen is hier de laatste dagen weggeweest!”

„Blake beweert dat hij het kan bewijzen!”

Jordan keek met een meewarig glimlachje naar Blake.

„De bewijzen van Blake zijn voor mij nooit veel waard geweest,” zei hij minachtend.

Blake liep rood aan van woede.

„Al die praatjes van jou, Jordan,” snauwde hij, „kunnen het feit niet wegcijferen, dat een aantal koeien van mij op jouw gebied zijn aangetroffen in een kleine canyon waarin ze niet uit zichzelf terecht gekomen zijn!”

„Ze kunnen er naar toe gebracht zijn,” opperde Jordan met een spottend lachje, „maar dat hoeft niet door mijn mannen gebeurd te zijn!”

Blake lachte schamper.

„En die anderen hebben er zeker ook het brandmerk van de Bar 30 op aangebracht?”

„Dat zou kunnen!”

„’n Ogenblikje, Jordan!” kwam sheriff Jenkins tussenbeide, „dit is natuurlijk niet de manier om er onder uit te komen. Als het vee van de Wagon Wheel op jouw gebied wordt aangetroffen, overgebrand met het BJ-brandmerk dan is dat een ernstige zaak. Dan ziet het er voor mij uit als veediefstal waarvan je je niet af kunt maken door te zeggen dat anderen het gedaan moeten hebben! Dan moet je met beter bewijs komen!”

„Hoe moet ik bewijzen dat ik het niet gedaan heb?” vroeg Jordan nijdig. „Ik heb trouwens van al wat Blake beweert ook nog geen bewijs gezien! Hoe weet hij dat er op mijn gebied vee van hem zit!” „Heel toevallig,” verklaarde Blake. „Twee van mijn mannen, Joe Kansas en Pete Hunt, die vannacht wacht reden op de grens met de Bar 30, hoorden vee loeien en omdat ze weten dat de Bar 30 daar geen vee heeft lopen gingen ze op onderzoek uit. In een kleine canyon vonden ze een veertig stuks vee van mijn ranch en ze

waren kort tevoren overgebrand met het BJ merk. Toen zijn ze mij komen waarschuwen en ik heb op mijn beurt de sheriff gewaarschuwd. De maat is nu voor mij vol!”

„Heb je die twee mannen van je meegebracht als getuigen?” vroeg Jordan.

„Ze slapen! Ze hebben de hele nacht dienst gedaan! Maar als de sheriff hen als getuigen nodig heeft zijn ze beschikbaar!”

„Well, sheriff,” zuchtte Jordan, „het is een rare geschiedenis en ik kan alleen maar zeggen dat ik er niets mee te maken heb gehad. We kunnen er maar het best ’ns heenrijden om te zien wat er precies aan de hand is!”

„Daar sta ik op!” zei Jenkins koel. Hij was blijkbaar niet zo erg van de onschuld van Jordan overtuigd.

„All right. Gaan jullie met me mee?”

Duncan, Smith en Jimmy, die ook in het vertrek aanwezig waren en het gesprek hadden aangehoord, gaven te kennen dat ze graag van de partij zouden zijn.

„Ik ben maar alleen,” merkte Blake op.

„Jij hebt de sheriff en Charly Grant aan jouw kant,”

spotte Jordan.

Het maakte de sheriff nijdig.

„Ik sta aan niemands kant, Jordan,” viel hij uit. „Ik probeer alleen maar achter de waarheid te komen. Dat is m'n taak en m'n plicht!”

„Well, het spijt me, sheriff,” mompelde Jordan, „ik wilde je niet beledigen! Ik weet dat jij eerlijk en onpartijdig bent!”

Toen ze wegreiden zei Jordan: „Ga jij maar voorop, Blake! Jij schijnt precies te weten waar we moeten zijn!”

„Ik heb uit de verklaringen van mijn mannen begrepen waar het ongeveer is,” antwoordde deze, „en als ik het niet vlug genoeg kan vinden wil jij me misschien wel helpen, Jordan! Voor jou is het geen vreemd terrein!”

Hij lachte en in z'n fletse ogen glinsterden kleine lichtjes van triomf.

Hoewel de zon al hoog aan een wolkeloze hemel stond, was de lucht nog koel en fris zo vroeg in de morgen en de paarden snoven luidruchtig en gingen onmiddellijk over in een forse draf.

Blake reed aan het hoofd van het groepje met een

zelfverzekerd gezicht, er kennelijk van overtuigd dat hij nu z'n gehate tegenstander lelijk in de moeilijkheden had gewerkt.

Jordan reed met een onbewogen gezicht naast de sheriff, maar nu en dan keek hij heimelijk naar Smith, die aan de andere zijde naast hem reed, op wiens gezicht geen gedachten te lezen waren.

Smith had Jordan op de hoogte gebracht en samen hadden ze uitgemaakt hoe Jordan zich zou moeten gedragen als Blake en de sheriff zouden komen aanzetten met hun beschuldiging.

Tot nu toe was het allemaal volgens plan verlopen maar Jordan begreep heel goed dat hij lelijk in de nesten zou zitten als er ergens iets mis ging, en hij voelde zich nog niet geheel gerust.

Toen ze ongeveer de grens van het weidegebied bereikt hadden, stak Blake z'n hand op en hielden ze hun paarden in.

„Als ik het goed begrepen heb,” zei hij, „moet hier ergens in de buurt de canyon zijn, waar mijn vee loopt.”

Hij keek Jordan aan met een hatelijk glimlachje. „Jij kunt het ons zo vertellen, Jordan, maar je zult er

misschien niet veel voor voelen!”

„Jouw grapjes stinken nog erger dan je koeien,” antwoordde Jordan kortaf.

„Om ons lang zoeken te besparen,” vervolgde Blake, zich tot de sheriff richtend, „kunnen we het best naar het oosten aanhouden. Ik denk dat we dan het spoor van dat vee zullen kruisen en als we dat dan volgen...”

„Je brengt er ons maar naar toe,” antwoordde Jenkins, „als je d'r maar niet de hele dag over doet!” Jimmy was ervan overtuigd dat Blake hen onmiddellijk rechtstreeks naar de canyon had kunnen brengen maar dat hij het wilde laten voorkomen alsof hij hier, op het terrein van z'n buurman, maar slecht thuis was.

Ze reden verder en na enige tijd bereikten ze inderdaad een plek waar duidelijke aanwijzingen waren dat er, nog maar kort geleden, een kudde vee gepasseerd was.

Het spoor liep in zuidwestelijke richting naar het beboste heuvelland en ze hadden geen moeite om het te blijven volgen.

Blake, die opnieuw de leiding genomen had, was

ook de eerste die de smalle toegang tot de canyon in het oog kreeg. Hij gaf z'n paard de sporen en, gevolgd door de anderen, reed hij er haastig heen.

Ze stegen af en Blake gromde van voldoening toen hij de situatie in ogenschouw nam.

Over de hele canyon verspreid liepen een veertig stuks vee te grazen, meest kalveren, en toen ze de dichtstbijzijnde beesten bekeken, was duidelijk te zien dat over het oorspronkelijke WW-merk, het brandmerk van de Bar 30 was aangebracht.

Terwijl Blake en de sheriff zich met het controleren van het vee bezighielden, keek Jimmy naar de plek waar ze die nacht Kansas en Hunt in het struikgewas verborgen hadden en tot z'n verbazing zag hij daar, tussen de takken van een vethoutstruik een grijze, verfromfaaide cowboyhoed geklemd zitten...

Hij grinnikte toen de bedoeling hem duidelijk werd, slenterde naar het groepje dat zich nog met het vee bezighield en keek Smith aan, die met een onverstoorbaar gezicht, kauwend op een grassprietje, de anderen gadesloeg.

Jimmy knipoogde en Smith vertrok z'n gezicht tot een grimas.

Na een laatste inspectie richtte Blake zich op en vestigde z'n kille ogen op Jordan.

„Well,” gromde hij, „ik geloof dat het wel duidelijk is!”

„Voor jou misschien wel, voor mij niet!” antwoordde Jordan.

„Ik ben bang, Jordan, dat dat antwoord onvoldoende is!” kwam sheriff Jenkins tussenbeide. „Het is voor mij in elk geval duidelijk dat hier vee loopt van de Wagon Wheel op jouw terrein en dat het is overgemerkt met jouw brandmerk. Een wildvreemde kan daar geen belang bij hebben. Jij bent de enige die ervan zoudt profiteren als de opzet gelukt was. Zolang ik er niet meer van weet, moet ik aannemen dat je je schuldig hebt gemaakt aan veediefstal en ik moet je verzoeken met mij mee te gaan naar Wild Horse!”

Jordan haalde de schouders op in een machteloos gebaar.

„Ik kan alleen maar zeggen dat ik er niks van afweet, sheriff, en dat ik er vast van overtuigd ben dat iemand mij erin wil laten lopen!”

Hij keek Blake aan die schamper lachte.

„Het gebruikelijke smoesje! Ik heb nog nooit een veedief ontmoet die niet hetzelfde zei als-ie gesnapt werd!”

„Het schijnt,” klonk plotseling de stem van Smith lijsig, „dat iemand zolang z’n hoed heeft weggehangen terwijl-ie met het karweitje bezig was!”

Hij wees naar de plaats waar de hoed tussen de struiken zat.

„Nonsens,” gromde Blake, maar Charly Grant was al op weg om de hoed op te halen.

Hij boog zich tussen de struiken om naar de hoed te reiken en keerde zich toen snel om.

„Hé, Tom,” riep hij opgewonden, „moet je hier ’ns komen kijken!”

Ze haastten zich, de sheriff voorop, naar de plek waar Grant stond...

Tussen de struiken lagen Kansas en Hunt, stevig aan handen en voeten gebonden, hun halsdoeken halverwege om hun gezicht geknoopt, om de prop die ze in hun mond hadden, op z’n plaats te houden.

Ze hadden blijkbaar toen ze weer bij bewustzijn waren, pogingen gedaan om zich van hun boeien te

ontdoen en de prop uit hun mond kwijt te raken, zonder succes, en ze zagen er smerig en bezweet uit, dik onder het stof, terwijl Kansas' ogen bijna uit z'n hoofd puilden van de inspanning om de prop uit z'n mond te verwijderen.

„Maak hen los!” beval Jenkins op knorrige toon, terwijl hij Blake argwanend aankeek.

Blake was rood aangelopen en ook zijn fletse ogen puilden bijna uit z'n hoofd.

„Zijn dat mensen van jou, Bob,” informeerde Smith op luchtige toon, hoewel hij wel beter wist.

„Om de dooie dood niet!” barstte Jordan los. Hij speelde het uitstekend vond Jimmy die zich stond te verkneukelen.

Charly Grant had zich intussen met de beide gevangenen beziggehouden, de halsdoeken losgeknoopt en de touwen met een enorm zakmes doorgesneden.

Als twee geslagen honden kwamen Kansas en Hunt overeind, stram en stijf, zich wrijvend en rekkend, terwijl ze hun baas mistroostig aankeken.

Kansas bewoog z'n lippen maar er kwam geen woord uit. Toen klonk het eindelijk schor: „Iemand

heeft ons vannacht te pakken genomen, boss!”

„Shut up, jullie vervloekte ezels,” grauwde Blake.

„Waarachtig,” kwam de stem van Grant, „d’r ligt nog een briefje bij! Ze hebben ze hier met de post bezorgd! Als vrachtgoed!”

Hij lachte, maar hield ermee op toen de sheriff hem toesnauwde: „Hier ermee!”

Sheriff Jenkins kon er niet om lachen. Hij voelde zich genomen en het maakte hem spinnijdig, vooral omdat-ie er zich van bewust was dat hij bijna een onschuldige in z’n gevangenis had willen onderbrengen.

Met een driftige beweging trok hij Grant het stukje papier uit de handen.

„Lees ’t maar ’ns voor, sheriff,” nodigde Smith uit.

De sheriff keek hem nors aan maar gaf gevolg aan de uitnodiging.

„Aan wie het aangaat,” las hij. „Deze twee kerels heb ik vannacht betrapt op het brandmerken van vee dat al van een merk voorzien was. De Nachthavik!”

Hij bekeek het briefje aan beide kanten, vouwde het toen zwijgend ineen en stopte het in de borstzak van z’n shirt.

„Ik weet niet wie die Nachthavik is,” bromde hij, „maar ik ben hem dankbaar. Hij heeft me in elk geval voor een stommiteit behoed!”

Hij wendde zich tot Jordan.

„I’m sorry, Jordan,” zei hij eenvoudig. „Ik was niet op 'n dergelijke smerige streek voorbereid!” „Vergeet 't maar, Jenkins,” glimlachte Jordan. Toen keerde de sheriff zich woest naar Blake. „Bedenk je voortaan tweemaal, Blake,” barstte hij los, „voor je weer probeert om mij voor jouw smerig karretje te spannen! Ik geloof niet dat ik je iets kan maken voor het vervalsen van het brandmerk van je eigen vee maar als Jordan een klacht tegen je wil indienen dan smijt ik je toch nog in de gevangenis!” Hij keek Jordan uitnodigend aan maar die schudde langzaam het hoofd.

„Laat maar zitten! Het plannetje is mislukt, dat is het voornaamste. Blake zal z’n les nu wel geleerd hebben!”

„Je maakt me niks!” schreeuwde Blake, in een poging om nog iets van z’n figuur te redden. „Of Jordan een klacht indient of niet! En ik krijg hem nog wel en dat geldt ook voor die vervloekte Nachthavik,

wie het ook is!”

Hij maakte een nijdige hoofdbeweging naar Kansas en Hunt. „C'mon,” snauwde hij, „we gaan, stommelingen, en ik wil wel 'ns zien wie me tegenhoudt!” „Wij moeten eerst onze paarden zien te vinden!” merkte Kansas op met een sloom gebaar.

„Dan ga je ze zoeken en anders ga je maar lopen!” beet Blake hem toe, en met grote stappen beende hij weg naar de plaats waar z'n paard stond.

Hij slingerde zich in het zadel, gaf het dier de sporen en rende weg.

„Laten we onze paarden gaan zoeken, Pete,” mompelde Kansas terwijl hij rondkeek of hij ze misschien ergens kon ontdekken.

„Hier in de canyon zijn ze niet,” kwam Charly Grant te hulp en grijnzend voegde hij eraan toe: „Misschien staan ze hier in de buurt te wachten op een ander brandmerk! Ik zou toch maar gaan lopen als ik jullie was! Hoe eerder je thuis bent hoe eerder je een pak op je duvel zult krijgen van je baas!” „Loop jij naar de duivel!” viel Hunt nijdig uit. „Jullie denken nu dat je kunt lachen maar er komt nog een dag dat we jullie te grazen zullen nemen! En dan mag je blij zijn als wij

het bij lachen zullen laten!”

Sheriff Jenkins keek hem minachtend aan.

„Jij hebt een hele grote mond, Hunt,” zei hij effen, „maar je bent niet zo stoer! En wat je dreigement betreft, als je op een of andere manier buiten je boekje gaat, draai ik je de gevangenis in, daar kun je op rekenen!”

Hij deed een stap naar Hunt toe en z’n benig gezicht stond grimmig.

„Ik hou jou in ’t oog, Hunt! Ik geloof nog altijd dat jij betrokken bent geweest bij de beroving van de postkoets bij Summers Pass en als ik op ’n goeie dag daar nog ’ns de bewijzen van in handen krijg...”

„Wat jij gelooft kan mij geen donder schelen!” viel Hunt hem ruw in de rede. „Je kunt me niks maken, Jenkins, helemaal niks!”

Hij grijnsde kwaadaardig.

„Daar heb jij niet genoeg hersens voor!”

„De een of andere dag krijg ik je te pakken, Hunt,” zei de sheriff fel. „En smeer ’m nu maar voor ik m’n geduld verlies!”

Hunt wilde nog iets terug zeggen maar hij bedacht zich, toen hij het dreigende gezicht van de sheriff

voor zich zag.

Met een nijldige hoofdbeweging beduidde hij Kansas om mee te gaan.

„De bedriegers bedrogen!” mompelde Jimmy terwijl ze het tweetal nakeken.

Jenkins liep langzaam naar de plaats waar z'n paard stond.

Het dier aan de teugel meevoerend kwam hij naar het groepje terug.

„Well, Jordan,” zei hij, „ik heb het al 'n keer gezegd maar ik zeg je nog eens dat het me spijt. Ik had beter moeten weten!”

„Vergeet 't maar rustig, sheriff,” verklaarde Jordan opnieuw op gemoedelijke toon. „Je kon het niet weten. Gelukkig is het allemaal op z'n pootjes terechtgekomen!”

„Dank zij die kerel die zich de Nachthavik noemt,” bromde de sheriff. „Zonder zijn hulp zou je lelijk in de puree gezeten hebben.”

Hij grinnikte zachtjes voor zich heen.

„Ik vraag me af wie het kan zijn,” mompelde hij peinzend. „Maar in elk geval schijnt-ie aan de goeie kant te staan en dan kan ik er misschien ook nog wel

'ns plezier van hebben! Come on, Charly, laten we maar weer 'ns gaan kijken wat ze in Wild Horse uitgespookt hebben terwijl wij weg waren! So long, folks!”

„Er is voor ons ook geen reden om hier nog langer te blijven,” zei Jordan. „Laten we maar terug gaan naar de ranch.”

„Wat doe je met dat vee hier?” vroeg Jimmy. Jordan keek met een onverschillige blik naar het grazende vee.

„Laat maar lopen,” zei hij. „Als we weg zijn zal Blake wel een paar mannetjes sturen om het weer naar z'n eigen gebied terug te drijven! Wat zal-ie de smoor in hebben!”

Toen keerde hij zich plotseling naar Smith en stak in een spontane beweging z'n hand uit.

„Ik kan je niet genoeg danken, Steve! Je hebt me weer uit de moeilijkheden gehaald!”

Smith lachte terwijl hij de hand schudde.

„Om je eigen woorden te gebruiken, Bob,” zei hij, „vergeet 't maar!”

HOOFDSTUK VII

Jimmy loopt in de val

Ze zaten met hun viereen op de veranda van het ranchhuis van de Bar 30, Jordan en z'n voorman, Duncan, Smith en Jimmy die ergens een oude schommelstoel had opgeduikeld waarin hij, in langzame ritmische bewegingen, op en neer zat te deinen.

De duisternis van de avond lag over het dal, er hing nog iets van de warmte van de dag in de lucht en het enige geluid dat te horen was, was het zachte gezoem van insecten en nu en dan, vanuit de verte, het schorre geblaf van een prairiehond.

Het gesprek was even stil gevallen en Jimmy staarde dromerig naar de fluweelzwarte lucht waarin ontelbare sterren stonden te flonkeren.

Z'n gedachten waren bij Rusty. Hoewel de kennismaking maar kort was geweest, had hij toch

voor de oude baas sympathie opgevat en de gedachte dat Rusty ergens tegen z'n zin werd vastgehouden en misschien in moeilijkheden verkeerde, gaf hem een gevoel van onbehagen.

Hij had er met Smith over gesproken en deze had hem gerustgesteld met de woorden: „Maak je geen zorg, Jim. Rusty loopt geen gevaar! En we komen hem wel op het spoor, met een beetje geluk!”

Er zou heel wat geluk voor nodig zijn, dacht Jimmy wrevelig.

Hij had z'n hersens al gepijnigd om een manier te vinden om het geluk een handje te helpen, maar het had geen resultaat opgeleverd.

Tenslotte waren er wel honderd plaatsen waar Rusty verborgen kon zitten en waar moest je ergens de draad vinden die naar de juiste plek voerde?

Z'n gedachtegang werd onderbroken door een plotselinge vraag van Smith: „De sheriff had het vanmorgen over de beroving van een postkoets waarbij Hunt misschien betrokken zou zijn geweest, Bob. Wanneer en waar is dat eigenlijk precies gebeurd?” „Een jaar of anderhalf geleden. De postkoets kwam van Cactus Ville en ze was op weg

naar Prescott. Er waren geen passagiers maar ze voerde wel post mee en bovendien een geldkist met ongemunt goud en ongeveer honderdduizend dollar aan bankpapier, bestemd voor de bank in Prescott!”

Smith floot zachtjes tussen z’n tanden.

„Dat was de moeite waard,” mompelde hij. „En was er geen bewaking aan boord?”

„Nee! Er was alleen Lanky Cooper, die het vierspan mende. Men vond het niet nodig om hem een bewaker mee te geven!”

„Nogal zorgeloos,” meende Smith. „Op die manier vraag je erom!”

„Achteraf gezien wel,” gaf Jordan toe. „Maar je moet niet vergeten dat het niet bekend was dat de postkoets geld vervoerde. Old Lanky reed al veertig jaar lang twee keer per week van Cactus Ville naar Prescott en er was nog nooit iets gebeurd. Juist het feit dat men hem ook nu alleen liet gaan moest een aanwijzing zijn dat hij niets belangrijks vervoerde. Zo redeneerde men!”

„Blijkbaar was iemand er toch van op de hoogte,” merkte Smith nuchter op.

„Dat moet wel! Ten minste, ongeveer halverwege,

bij Summers Pass, een smal ravijn waar de weg een scherpe bocht maakt, werd de postkoets aangehouden door twee gemaskerde ruiters. Lanky, die naar z'n geweer greep, werd van de bok geschoten en die kerels gingen ervandoor met het geldkistje. Enkele cowboys van de Triangle T, die toevalligerwijs in de buurt waren en de schoten hoorden, hebben de rovers achtervolgd. Het leek erop dat ze hen te pakken zouden krijgen maar op een gegeven ogenblik gingen de twee uit elkaar en wisten ze te ontkomen!”

„Was Lanky dood?” vroeg Jimmy.

„Nee! Hij was er wel beroerd aan toe! Hij had een schot door z'n schouder en een kogel had z'n long geraakt, maar Lanky was een taaie en hij kwam er weer bovenop!”

„Had-ie de overvallers niet herkend?”

„Ze waren gemaskerd, zoals ik al zei. Maar toen Lanky de andere dag even tot bewustzijn kwam, vertelde hij aan de sheriff dat-ie hen inderdaad meende te kennen en hij noemde toen de namen van Pete Hunt en Bill Sharp, allebei cowboys van Blake. Maar Hunt had een alibi, althans Blake en enkele van z'n mannen hielden vol dat Hunt de hele dag op de

ranch had gewerkt...”

„Nu ik weet wat Blake voor iemand is, betekent dat voor mij niet veel,” viel Jimmy in de rede.

„Zo denkt de sheriff er blijkbaar ook over,” bromde Duncan.

„Sharp bleek verdwenen te zijn,” vervolgde Jordan, „maar hij werd een paar dagen later gevonden in de Pine Creek, een eind ten zuiden van de Duivelskloof, en hij was dood! Verdronken, stelde de dokter vast. En het stond vast dat een van de twee rovers in de richting van de Duivelskloof gevlucht was!”

„Het geld is zeker niet meer boven water gekomen?”

„Nee!”

„Waar ligt Summers Pass?” informeerde Smith. „Op het gebied van Blake?”

„Een eindje ten zuiden ervan. Een twintig mijl hiervandaan. Moeilijk begaanbaar terrein, althans over een korte afstand!”

„Waarom nam Lanky die route dan?” wilde Jimmy weten.

„Dat was z’n gewoonte. Het is namelijk de kortste weg naar Prescott. Meer noordelijk is het terrein wel

beter begaanbaar maar het is zeker een mijl of zes om. Bovendien loopt de weg daar over het terrein van Blake en Lanky was geen vriend van Blake. Hij wist dat hij daar altijd wel kerels van de Wagon Wheel kon ontmoeten want Blake heeft daar een lijnkamp, de Old Injun Mine...”

Bij het horen van die naam fronste Jimmy onwillekeurig de wenkbrauwen. De naam riep iets in z'n herinnering op. Hij had hem meer gehoord! Maar waar?

Plotseling wist hij het en met een ruk kwam hij overeind zodat de schommelstoel onder hem wegschoot en hij bijna over de veranda rolde.

„Sorry,” bromde hij, van z'n stuk gebracht en zocht, een beetje bedremmeld, de stoel weer op.

„Wat was het, son?” informeerde Smith lachend.
„'n Mosquito?”

„Nee,” grinnikte Jimmy, schaapachtig, maar z'n gedachten waren ergens anders.

De naam Old Injun was de afgelopen nacht gevallen in het gesprek tussen Hunt en Kansas dat hij had afgeluisterd, in de canyon... Nu wist-ie het weer!

Hij probeerde zich te herinneren wat er precies

gezegd was en hoorde vaag de verdere uiteenzetting van Jordan.

„...een vroegere zilvermijn, maar ze is al jaren buiten gebruik omdat er blijkbaar niets meer te vinden was. Er staan nog een paar houten gebouwtjes bij de schacht en Blake gebruikt die, zoals ik al zei, als lijnkamp, wanneer-ie daar vee heeft lopen.”

„Dus dat geld is nooit meer teruggevonden,” mompelde Smith nadenkend. „Dat zou erop kunnen wijzen, Bob, dat Hunt er niet bij betrokken was. Ik geloof niet dat hij, met zoveel geld in z’n bezit, nog bij Blake zou blijven werken.”

„Misschien heeft-ie de overval gepleegd in opdracht van Blake en hebben ze samen gedeeld,” opperde Jordan.

„Dan was het voor ieder nog een behoorlijke portie!”

Duncan stond op en klopte z’n pijp uit op de zool van z’n laars.

„’t Wordt mijn tijd,” bromde hij. „’t Is morgen weer vroeg dag... G’night!”

Hij verdween in het duister op weg naar het bunkhouse.

Ook Smith kwam overeind en bleef enkele ogenblikken peinzend staan.

Toen richtte hij zich tot Jordan.

„Heb je de sheriff op de hoogte gebracht van de verdwijning van Rusty?”

„Nee! Vind je dat van belang?”

„Misschien wel. Hij komt met veel mensen in aanraking en mogelijk kan-ie hier of daar iets opvangen wat belangrijk is om te weten!”

„Blake en z’n ploeg zullen niets loslaten!” verzekerde Jordan.

„Vermoedelijk niet, maar iemand kan z’n mond voorbij praten. Dat is wel meer gebeurd!”

„Ik rij morgen naar hem toe!” besloot Jordan. „Dan ga ik met je mee. Misschien dat Jenkins mij wat wijzer kan maken. Jij ook van de partij, Jim?” „Ik weet het nog niet,” antwoordde Jimmy.

Hij zat in het donker voor zich uit te staren, zich inspannend om het gesprek van de twee cowboys van de Wagon Wheel weer in z’n herinnering terug te roepen.

Wat hadden ze gezegd over de Old Injun? Nu hij wist dat met die naam het lijnkamp van de Wagon Wheel

bedoeld was, was het gesprek plotseling van belang geworden. Daar was-ie van overtuigd!

Hij wilde dat hij er meer aandacht aan besteed had maar z'n gedachten waren op dat moment bij Smith geweest.

Die was toen juist bezig om naar de achterzijde van de canyon te sluipen en hij had vermoedelijk van het gesprek weinig of niets gehoord...

Op weg naar hun kamers vroeg Smith: „Je bent toch niet ziek, son?”

Jimmy lachte.

„Nee, Steve, niet ziek. Ik zit alleen maar te piekeren!”

Smith klopte hem vriendschappelijk op de schouder.

„Pieker maar niet over Rusty, son! We komen hem wel op 't spoor!”

Op z'n bed liggend, z'n handen achter z'n hoofd gevouwen, lag Jimmy nog over het probleem na te denken.

Toen hij op het punt stond in slaap te vallen, schoot hem plotseling een flard van het gesprek in z'n gedachten.

Nu wist-ie het weer! Kansas was aan 't kankeren

geweest omdat ze het karwei met z'n tweeën op moesten knappen en toen had Hunt verteld dat Archie er niet bij kon zijn omdat die op de Old Injun moest zijn voor bewaking. Dat was 't! Eigenlijk heel normaal, peinsde Jimmy, als er vee liep. Maar Kansas had toen betoogd dat er helemaal geen bewaking nodig was...

Zou het misschien kunnen zijn dat ze Rusty daar hadden opgesloten? Dat daar de bewaking voor diende?

Er was maar één mogelijkheid om erachter te komen: erheen gaan en een onderzoek instellen!

Dat was de enige oplossing. Misschien was het een vergeefse tocht maar dat risico moest maar op de koop toe worden genomen!

Hij vroeg zich af of hij Steve van z'n vermoeden op de hoogte zou brengen en hem voor zou stellen samen eropaf te gaan.

Maar Steve had al een afspraak gemaakt met Jordan om naar Wild Horse Bend te rijden...

All right, hij zou dit varkentje alleen zien te wassen! Tenslotte was-ie toch...

Hij sliep eer hij er erg in had...

Smith en Jordan stonden de andere morgen al gereed voor de rit naar Wild Horse toen Jimmy naar buiten kwam en naar de corral liep om Pinto op te halen.

„Toch geen zin om mee te gaan, Jim?” riep Smith hem achterna.

Jimmy draaide zich om.

„Ik ga hier in de buurt een beetje rondtuinen, als je 't niet erg vindt, Steve,” riep hij terug.

Steve keek hem, vanaf z'n paard, enkele ogenblikken onderzoekend aan alsóf hij Jimmy's gedachten wilde lezen.

Toen haalde hij vluchtig de schouders op en grinnikte zachtjes.

„All right, son, zoals je wilt. Maar pas goed op jezelf. Het zijn niet allemaal vrienden die hier in de omgeving rondrijden!”

Jimmy maakte een luchtige handbeweging.

„Dat zal ik, Steve, dat zal ik,” verzekerde hij. „Maak je over mij geen kopzorg!”

Hij keek de beide ruiters na terwijl ze in snelle draf, in de helle morgenzon, door het dal reden totdat

ze na korte tijd over een heuvel uit het gezicht verdwenen waren.

Daarna liep hij, zachtjes neuriënd, naar de corral en op z'n schel gefluit kwam Pinto aanlopen.

Even later had hij het paard aangetuigd en slingerde hij zich met een snelle beweging in het zadel.

Hij hoorde de kok in de keuken met valse stem een cowboyliedje zingen en uit het bunkhouse kwamen driftige hamerslagen.

Jimmy, in z'n beste humeur, grinnikte zachtjes en gaf Pinto een klap op de achterhand.

„Kom, hoss,” mompelde hij, „niet zo sloom! We gaan een ritje maken!”

Pinto snoof luidruchtig de frisse morgenlucht op, wierp het hoofd omhoog, verhief zich even op de achterbenen en stormde in galop weg!

Uit hetgeen hij gehoord had, had Jimmy zich een vrij goed idee gevormd van de ligging van de Old Injun Mine en hij twijfelde er niet aan of hij zou ze vrij gemakkelijk kunnen vinden.

De voornaamste moeilijkheid was het kamp zoveel mogelijk ongezien te bereiken en daarom had hij voor

zichzelf besloten er niet rechtstreeks heen te rijden, – want dan zou de rit hem voeren over het gebied van de Wagon Wheel en waren ongewenste ontmoetingen bijna niet te vermijden – maar langs een omweg, zodat hij het doel van het zuiden uit zou bereiken.

De mijn, zo redeneerde hij, zou vermoedelijk liggen in een uitloper van het berg- en heuvelland dat zich in een lange keten meer zuidelijk uitstreckte en van daar uit zou hij waarschijnlijk ongezien vrij dicht kunnen naderen om de situatie eerst grondig op te nemen, voordat hij iets ondernam.

Na enkele uren rijden in een straf tempo lag het golvende grasland achter hem en bevond hij zich in een gebied van rotsachtige heuvels, doorsneden met smalle zanderige stroken waarop hoog, stug struikgewas groeide.

Vanaf de kam van een hoge heuvel kon hij de omgeving overzien en hij ontdekte links beneden hem een smalle, met gras begroeide canyon, ingesloten tussen steil oplopende wanden.

Hij besloot die richting te gaan.

In de eerste uren had hij een vrij grote afstand afgelegd en naar z'n berekening moest hij, een

oostelijke koers volgend, in de heuvels ten zuiden van de mijn belanden.

Terwijl hij langzaam afdaalde nam hij voortdurend de omgeving scherp op maar niets wees erop dat er nog andere menselijke wezens in de nabijheid waren.

Alleen in de helblauwe lucht, waarin de zon ongenadig brandde, zweefden op trage wiekslag enkele gieren, op zoek naar prooi.

In een klein dal, in de schaduw van een groepje cederbomen, steeg hij af om Pinto wat rust te gunnen en zichzelf te verfrissen aan een smalle beek. Hij at een gedeelte van het proviand dat de kok van de Bar 30 hem had meegegeven en na een stevige dronk uit z'n veldfles vervolgde hij z'n weg.

De zon was al ver over haar hoogtepunt heen toen hij het heuvelland bereikte dat, volgens z'n berekening, zuidelijk van de Old Injun moest liggen.

Hij verhoogde z'n oplettendheid terwijl hij z'n koers naar het noorden richtte, z'n weg zoveel mogelijk zoekend in de beschutting van dalen en terreinplooiën om niet de aandacht te trekken van wie dan ook.

Na enige tijd geraakte hij opnieuw in rotsachtig terrein, bedekt met grote stenen en blokken graniet

en hij besloot om een hoog punt op te zoeken om zich te kunnen oriënteren.

Hij stuurde Pinto een steile heuvelhelling op en steeg, voor hij de top bereikt had, af.

Uit z'n zadeltas haalde hij een kijker en daarmee gewapend, kroop hij voorzichtig de laatste meters naar boven.

Liggend achter enkele struiken nam hij, met de kijker, de omgeving op en hij gromde van voldoening.

Het scheen dat een goede hand hem geleid had want schuin beneden hem, op een afstand van misschien een halve mijl, lag de Old Injun Mine...

Daar viel niet aan te twijfelen. Het vervallen houten staketsel boven de schacht, dat hij al eens eerder bij andere mijnen gezien had, was ook hier nog aanwezig. Op korte afstand lagen twee, van halve boomstammen opgetrokken, bouwsels, vroeger het kantoor van de mijn en het schaftlokaal voor de arbeiders, nu het onderkomen voor de mannen van de Wagon Wheel die op dit zuidelijk gebied van de ranch de zorg hadden voor het vee.

Achter de mijn strekten zich lage, met gras begroeide heuvels uit, maar vee was er niet te

bespeuren.

In een kleine omheinde ruimte, achter een van de gebouwen, liepen twee paarden, waaruit viel af te leiden dat er vermoedelijk ook twee cowboys van de Wagon Wheel aanwezig moesten zijn.

Hoewel Jimmy met z'n kijker de omgeving nauwlettend bekeek, viel er van hen niets te ontdekken. Blijkbaar waren ze in een van de gebouwen.

Hij kwam tot de conclusie dat het terrein hem voldoende dekking bood om heel wat dichterbij de mijn te komen zonder de kans te lopen gezien te worden, als hij z'n paard achterliet.

Dan zou hij ook beter in staat zijn de situatie op te nemen en z'n verdere plannen te beramen.

Hij schoof langzaam achteruit, terug naar z'n paard.

Met Pinto aan de teugel daalde hij voorzichtig de helling weer af en steeg toen op, een smalle kloof volgend in de richting van de mijn.

Na een paar honderd meter kwam hij aan een kleine inham, die voor zijn doel geschikt leek.

„'n Rustig plaatsje voor jou, Pinto,” mompelde hij

terwijl hij afsteeg en de teugel naar de grond liet hangen. Op die manier zou het paard zich niet van de plaats verwijderen.

Te voet ging hij verder, de kloof volgend die geleidelijk aan minder diep werd en uitliep in een smalle terreinplooi met vrij steile wanden, ruw, oneffen en gescheurd, en hier en daar begroeid met kleine doornige struiken.

Op een plaats waar de begroeiing tot boven doorliep, krom Jimmy omhoog en gluurde vanachter een kleine struik, voorzichtig over de rand.

De Old Injun Mine lag voor hem, op een afstand van nauwelijks honderd meter en het eerste wat z'n aandacht trok was een cowboy die in de deuropening van een van de gebouwen stond geleund, een sigaret rokend en blijkbaar een luchtje scheppend.

Jimmy herkende hem onmiddellijk. Buck Anson, de metgezel van Kansas bij de overval op Rusty!

Anson rookte op z'n gemak z'n sigaret terwijl hij nu en dan het hoofd afwendde. Kennelijk was hij in gesprek met iemand in het gebouw.

Intussen spiedde Jimmy de omgeving af en hij kwam tot de conclusie dat het onmogelijk was om bij

daglicht iets te ondernemen.

Het terrein voor hem was vlak en bood geen enkele beschutting. Als-ie uit z'n schuilplaats zou komen, zou hij vanuit het gebouw onmiddellijk worden gezien als iemand toevallig naar buiten zou kijken en dat risico was te groot.

Het was het verstandigst, meende hij, om maar weer naar z'n paard terug te gaan en de duisternis af te wachten. Dat zou nog wel een paar uur duren.

Hij zag hoe Anson z'n eindje sigaret wegsmeet, met langzame passen langs het gebouw ging en de helling afliep die naar de mijn voerde.

Het was blijkbaar een vrij steile helling en na enkele ogenblikken verdween hij uit het gezicht.

Jimmy liet zich voorzichtig in het ondiepe ravijn terugglijden en liep naar de plaats waar hij Pinto had achtergelaten.

Met het paard aan de teugel ging hij verder door de kloof tot hij een plek vond waar wat gras groeide.

Hij nam het paard het bit uit de mond en ging daarna tegen een klein boompje zitten om de rest van het proviand naar binnen te werken. Toen ging hij languit in het gras liggen, wachtend tot het donker

zou zijn...

De duisternis was allang gevallen eer Jimmy overeind kwam. Hij besloot z'n paard te laten waar het was en de afstand naar de mijn te voet af te leggen. Toen hij een eindweegs in het smalle ravijn gevorderd was, klom hij voorzichtig naar boven en werkte zich over de rand.

Schuin voor hem uit, aan z'n rechterhand, lagen de gebouwen van de mijn, donkere schaduwen in het duister van de avond.

Achter de vensteropening van het grootste gebouw was een vage lichtschijn zichtbaar.

Met voorzichtige schreden liep Jimmy naar het gebouw toe.

Hij geloofde niet dat Anson en z'n makker, wie dat ook mocht zijn, op dit tijdstip ongewenste bezoekers zouden verwachten, maar hij was op z'n hoede en z'n rechterhand rustte op de kolf van het pistool aan z'n gordel terwijl z'n oren gespitst waren op ieder verdacht geluid dat zich mocht voordoen.

Hij bereikte het gebouw aan de zijkant en sloop langzaam naar de plaats van het raam.

Onder het raam, dat was afgeschermd maar nog vaag verlicht, hurkte hij neer.

In het eerst drong alleen maar een onduidelijk en onverstaanbaar gemompel tot hem door en hij stond op het punt om z'n onderzoek verder voort te zetten toen hij plotseling, vrij duidelijk, de stem van Anson hoorde.

„...lang niet zeker dat het daar te vinden is. Die paar dagen dat ze nou al aan 't zoeken zijn geweest, hebben in elk geval niks opgeleverd...”

Het antwoord was onverstaanbaar. Toen kwam weer de stem van Anson: „Ja, maar Sharp werd een heel eind ervandaan gevonden. Hij kan het op een heel andere plaats...”

Hij werd blijkbaar in de rede gevallen en even drongen er alleen maar onduidelijke geluiden tot Jimmy door.

„Pete kun je van alles wijsmaken,” betoogde Anson op minachtende toon. „Waarom is-ie dan niet duidelijker geweest?”

„...”

„Maar ze hebben overal gezocht,” zei Anson ongeduldig. „Ze hebben gisteren door die struiken

lopen darren als een stel bevers. Er is geen enkele aanwijzing!

En zoveel mogelijkheden zijn daar heus niet, dat weet je even goed als ik!”

„...”

„Blake gelooft dat, maar naar mijn mening heeft-ie ongelijk! Als die iets gevonden had, had-ie de sheriff gewaarschuwd, of Jordan!”

„...”

„Waarom zou-ie z'n mond opendoen als-ie niks weet! Dan kan-ie ook niks vertellen!”... „Ja, omdat-ie een ouwe steenezel is! Dacht je dat-ie zich daar iets van aantrok?”

„...”

„All right, als Blake denkt dat-ie er iets uit kan krijgen, laat 'm 't dan maar proberen!”... „Morgen? Prachtig, wat mij betreft, het begint mij hier een vervloekt eind de keel uit te hangen! Bovendien wordt het risico ook groter! Geloof maar niet dat die kerels van...”

De rest van de zin ging verloren omdat Anson zich intussen van het venster verwijderd had.

Jimmy bleef nog even zitten in de hoop nog meer

van het gesprek te kunnen opvangen maar, hoewel het doorging, was het verder voor hem niet meer dan een gebrom waarvan hij niets wijzer werd.

Uit hetgeen hij gehoord had, ook al was het dan maar een helft van het gesprek, was hem in elk geval het een en ander duidelijk geworden.

Blake was nog steeds aan het zoeken naar de buit van de postkoetsberoving bij Summers Pass en hij was er blijkbaar van overtuigd dat die buit verborgen zat in de Duivelskloof.

Daar waren ze de laatste dagen aan het zoeken geweest maar zonder resultaat!

En een belangrijk feit stond nu ook vast, dacht Jimmy, niet zonder voldoening. Hij had het bij het rechte eind gehad! Rusty was hier!!!

Maar waar zou hij hem moeten zoeken?

Niet hier waar die twee kerels zaten, dat stond vast.

Het kleinere gebouwtje maar 'ns proberen.

Hij kwam voorzichtig overeind en sloop, zonder geluid te maken, naar het gebouw dat een tiental meters verder lag.

De deur hing scheef in de hengsels en was niet

afgesloten.

Hij duwde ze voorzichtig open, en deed enkele stappen naar binnen. Het was er stikdonker.

Hij fluisterde doordringend: „Rusty” en luisterde scherp maar er was niets te horen. Om zeker te zijn liep hij langzaam door het vertrek heen tot het voor hem vast stond dat hier niemand was.

Dan bleef de mijn nog over.

Hij ging weer naar buiten, trok de deur achter zich dicht en liep langzaam de sterk glooiende helling af die naar de mijningang leidde.

Zijn ogen waren nu zo aan de duisternis gewend dat ie, bij het licht van de sterren, de naaste omgeving duidelijk kon waarnemen.

Hij volgde het kleine smalspoor dat naar de mijn voerde en na enkele tientallen meters stond hij voor de toegangsdeuren. Dubbele deuren, van zware, ruwe bouten planken gemaakt, opgehangen aan zware balken, die stevig in de rotswand aan weerskanten verankerd zaten.

De deuren waren gesloten met een zwaar hangslot.

Hij vond een smalle opening tussen twee planken en met z'n mond vlak daarbij fluisterde hij scherp:

„Rusty!!”

Hij luisterde maar er kwam geen antwoord.

Toen opnieuw, harder en feller: „Rusty! Ben je daar?”

Weer bleef een antwoord uit en Jimmy begon zich met enige benauwdheid af te vragen waar Rusty dan in 's hemelsnaam wél zou kunnen zijn.

„Rusty!!!”

Het klonk zo hard dat Jimmy er zelf van schrok en snel om zich heen keek.

Alles was rustig.

Hij schrok opnieuw toen hij plotseling van achter de houten deuren de stem van Rusty hoorde.

„Wie is daar?”

„Ik, Jim Stevens!”

„Waarachtig,” klonk de stem van Rusty, „hoe kom jij hier, son?”

„Doet er niet toe,” zei Jimmy ongeduldig. „Ik zal proberen je hier uit te halen. Are you all right?”

„Sure, son,” antwoordde Rusty kalm. „Heb me nooit beter gevoeld.”

Jimmy moest bijna lachen om de rustige kalmte van de oude goudgraver.

„Ik zal proberen om de deuren open te krijgen!”

„Dat zal niet makkelijk zijn,” klonk de stem van Rusty. „Zorg dat je zelf niet tegen de lamp loopt, son!”

Jimmy bekeek de deuren, probeerde of er beweging in was te krijgen, onderzocht de scharnieren en voelde langzaam de moed in z'n laarzen zinken.

Dit was geen versleten werk, integendeel. Het was allemaal even stevig en sterk en zelfs met een breekijzer zou het geen eenvoudig karwei zijn.

Maar er moest iets gebeuren, hoe dan ook!

„Luister Rusty, ik zal proberen of ik enig gereedschap kan vinden waarmee ik die deuren te lijf kan gaan!”

„Pas op jezelf, son,” was Rusty's commentaar. „Als ze jou te pakken krijgen ben ik niet geholpen!”

Hij hoorde nog het zachte kakelende lachje van de oude goudgraver toen hij langzaam de helling opliep, zich afvragend hoe hij erin zou kunnen slagen die zware deuren open te krijgen.

Met een breekijzer, als het van behoorlijke afmetingen was, zou het misschien lukken! Maar hoe kreeg-ie dat in handen? Hij luisterde aandachtig

voordat hij het kleinste van de twee gebouwen opnieuw binnenging. Hij had geen lucifers en daarom tastte hij in het donker de vloer af, speciaal de hoeken waar gereedschap gewoonlijk wordt neergelegd.

Er was niets te vinden wat voor zijn doel geschikt was.

Toch moest er gereedschap zijn, peinsde hij, toen hij omzichtig het gebouw weer verliet. Dit was een lijnkamp en er moest materiaal zijn om karweitjes op te knappen, afrasteringen te herstellen, vee te brandmerken... Een brandijzer zou misschien al een goed instrument zijn om die deuren open te krijgen!

Misschien bewaarden ze die spullen in het hoofdgebouw waar ook die twee kerels waren.

Voorzichtig sloop hij erheen en bereikte het gebouw aan de achterzijde. Er was niets meer te horen. Blijkbaar hadden Anson en z'n kameraad hun gesprek gestaakt.

Wat nu?

Plotseling schoot een vermetele gedachte door z'n hoofd.

Hij zou met getrokken pistool naar binnen kunnen

stappen, die kerels kunnen ontwapenen en hen dan kunnen dwingen de deuren van de mijn met een sleutel te openen!

De meest eenvoudige oplossing!

Op een onverwachte aanval waren ze beslist niet verdacht!

Hij luisterde opnieuw aandachtig en toen hij geen enkel geluid hoorde, sloop hij voorzichtig naar de voorzijde van het gebouw.

Weer bleef hij staan, half gebukt, z'n oor tegen de houten wand gedrukt... Binnen was alles doodstil... Misschien lagen de twee kerels al op hun slaapzakken...

Z'n hand tastte naar z'n pistool...

„Steek ze omhoog, cowboy, als je in leven wilt blijven!!”

De stem was niet veel meer dan een gefluister, maar er zat zoveel dreiging in dat Jimmy eensklaps verstarde en daarna langzaam z'n handen omhoog bracht!

„Naar binnen!” kwam de stem opnieuw en Jimmy kwam met houterige passen in beweging.

Hij had de stem van de man achter hem

onmiddellijk herkend.

Harry Claw... de scherpschutter van de Wagon Wheel!

Jimmy perste z'n lippen op elkaar alsof hij ergens pijn had.

Mislukt! Dat was de enige gedachte die bij hem opkwam.

Niet alleen was-ie er niet in geslaagd om Rusty te bevrijden, maar hij was nu zelf ook nog in de moeilijkheden geraakt!

Waarom was-ie zo stom geweest om dit alleen te willen opknappen? Als-ie Steve op de hoogte had gebracht...

Met een gevoel van diepe neerslachtigheid duwde hij de deur open en stapte naar binnen.

Buck Anson, die op een veldbed lag, kwam met een ruk overeind.

„Well, vervloekt, dat is die rooie van de Bar 30!” riep hij uit.

Claw lachte zacht en triomfantelijk.

„Dat was een goed idee van me, Buck, om nog even de ronde te doen. Ik hoorde hem komen!”

„Ben je d'r zeker van dat-ie alleen is?”

„Sure!”

Met z'n pistool gericht liep hij op Jimmy toe, trok diens Colt uit de holster en smeed het wapen op de tafel.

„Wat was je van plan, eh?” vroeg hij op minachtende toon terwijl hij z'n eigen pistool in de holster liet glijden. „Kwam je voor Rusty!”

Jimmy knikte zwijsend.

„Hoe wist je dat-ie hier zat?”

„'n Vermoeden!”

„Zijn er bij jullie soms nog meer die dat vermoeden hebben?”

„Niet dat ik weet!”

„Ze zijn welkom!” grijnsde Claw.

Hij trok pijlsnel z'n pistool, liet het in een flitsende beweging met de beugel om z'n vinger draaien waarna hij het, in dezelfde vloeiende beweging, weer in de holster deed glijden.

„Ze zijn welkom!” herhaalde hij en de woorden hadden een dodelijke dreiging.

„Wat doen we met hem?” kwam Buck Anson. „Laten we 'm bij de ouwe stoppen,” stelde Claw voor. „Dan moet Blake morgen maar uitmaken wat er verder met

'm moet gebeuren!”

Anson knikte.

„Oké!”

Anson liep naar een hoek van het vertrek en lichtte een sleutel van een spijker.

„Get going!” De stem van Claw klonk nu weer kil en onaandoenlijk. „En als je wilt proberen om 'm te smeren, ga je gang en kijk maar 'ns hoe ver je komt!”

Maar Jimmy was helemaal niet van plan om er tussenuit te knijpen. Hij was volkomen terneergeslagen en automatisch liep hij voor de beide anderen uit... Toen de deuren van de mijn achter hem werden gesloten, liet hij zich op de grond vallen en steunde z'n hoofd tussen z'n handen.

Hij voelde hoe Rusty een hand op z'n schouder legde.

De oude man zei niets maar die zachte druk op z'n schouder maakte toch dat Jimmy zich iets minder ongelukkig voelde...

HOOFDSTUK VIII

De Nachthavik vliegt uit

Jordan en Smith waren in de loop van de middag van Wild Horse Bend teruggekeerd. Ze hadden de sheriff van de verdwijning van Rusty op de hoogte gebracht en van hun vermoedens dat Blake in die verdwijning weleens de hand kon hebben gehad.

Sheriff Jenkins had toegezegd dat hij en z'n deputy een onderzoek zouden instellen en dat hij verder zijn ogen en oren wijd open zou houden. Er was tot dusverre geen enkele aanwijzing waar Rusty zou kunnen zijn, maar dat kon nog komen...

Het gesprek had verder niet veel opgeleverd maar in elk geval wist de sheriff er nu van en dat was in de eerste plaats de bedoeling...

Aanvankelijk hadden ze er zich geen zorg over gemaakt toen ze bij hun thuiskomst Jimmy niet aantroffen, maar nu, het was acht uur in de avond,

kwam Smith plotseling overeind uit z'n stoel.

„'t Bevalt me niet, Bob. Er moet iets met de jongen gebeurd zijn!”

Jordan keek op naar het bezorgde gezicht van Smith en knikte.

„Ja,” gaf hij toe. „Het wordt wel laat! Wat denk je...?”

„Ik denk dat Jim eropuit getrokken is om Rusty op te sporen,” gaf Smith te kennen. „Ik had vanmorgen al zo'n beetje de indruk dat-ie iets in z'n schild voerde. Jimmy heeft op een of andere manier een idee gekregen over de plaats waar Rusty zou kunnen zitten en hij is op onderzoek uitgegaan!”

„Ja, maar waarom heeft-ie ons dan niet...” Smith lachte zachtjes maar z'n ogen stonden ernstig.

„Jimmy is een jonge cowboy waar pit in zit,” onderbrak hij Jordan, „en er zal een prima rancher uit groeien, Bob, daar kun je zeker van zijn! Maar hij is nog jong en hij heeft nog weinig ervaring. Hij heeft dit alleen willen doen om te laten zien dat-ie meetelt! Ik ben bang dat-ie meer hooi op z'n vork genomen heeft dan-ie heeft kunnen verwerken!”

Hij liep langzaam de kamer op en neer en scheen

toen plotseling tot een besluit te komen.

„Ik ga 'ns poolshoogte nemen, Bob,” kwam hij tot een besluit, „ik kan de jongen niet in moeilijkheden laten zitten!”

„Maar... maar, waar wil je in 's hemelsnaam gaan zoeken?” vroeg Jordan verwonderd. „Er is geen enkele aanwijzing...”

Smith lachte grimmig.

„Ik ken 'n adres waar ze me volledig kunnen inlichten,” verklaarde hij. „En daar zal ik inlichtingen krijgen, goedschiks of kwaadschiks!”

Jordan keek hem bezorgd na toen Smith het vertrek verliet en naar z'n slaapkamer ging.

Daar verwisselde hij z'n bont katoenen hemd voor een zwart shirt, waar overheen hij een met schapenwol gevoerd vest van soepel zwart leer aantrok dat hem tegen de kilte van de nacht moest beschermen. Een zwarte halsdoek voltooide z'n uitrusting. Hij borg de plunjezak waaruit hij een en ander te voorschijn had gehaald, weer weg en controleerde z'n beide pistolen.

Hij knikte tevreden, liet de pistolen in de holsters glijden, plantte de donkere stetson stevig op z'n

hoofd en ging naar beneden.

Jordan stond bij het raam toen hij binnenkwam. „Ik ga met je mee, Steve,” zei hij. „Twee kunnen altijd meer dan...”

Smith maakte een afwerend gebaar.

„Niet bij deze onderneming, Bob,” zei hij beslist. „Dit is een karweitje voor één man! Bedankt voor je aanbieding!”

„Zoals je wilt,” mompelde Jordan, teleurgesteld. „Neem je je eigen paard of...”

„Ik neem Blackie. Hij is voldoende uitgerust!” „Pas goed op jezelf, Steve!”

„Dat zal ik! Maak je over mij geen zorg, Bob!” Jordan keek met een ernstig gezicht toe terwijl Smith z’n paard zadelde en zich, na een korte groet, in het zadel slingerde.

Enkele ogenblikken later waren paard en ruiter als een donkere schim in het duister van de avond verdwenen.

Jordan stond onbeweeglijk totdat de hoefslagen in de verte waren weggestorven.

„De Nachthavik vliegt uit!” mompelde hij, met iets van bewondering in z’n stem, waarna hij langzaam

het ranchhuis binnenging.

Blackie had die dag al een lange tocht gemaakt, op en neer naar Wild Horse Bend, maar de enkele uren rust en goed voedsel hadden de krachten van de zwarte hengst weer volledig hersteld en in een wilde galop, het hoofd naar voren, de kleine oren in de nek, raasde het paard door het duister, over het zanderige pad, dat als een vage lichte baan voor hem lag.

Smith leidde het dier met vaste hand, vooroverleunend in het zadel, z'n scherpe grijze ogen op de weg gericht om stenen en andere hinderpalen, die hem en z'n paard noodlottig zouden kunnen worden, tijdig te kunnen ontwijken.

Z'n gedachten waren bij Jimmy.

Het stond voor hem vast dat Jimmy, bij z'n poging om Rusty op te sporen, in handen was gevallen van Blake of diens mannen. Vermoedelijk had Jimmy inderdaad de verblijfplaats van de oude goudzoeker ontdekt en was z'n poging om hem te bevrijden mislukt.

Hij had er geen idee van waar die verblijfplaats zou kunnen zijn, maar er was een manier om daar achter

te komen...

Een licht aanhalen van de teugel deed Blackie in draf overgaan en Smith richtte zich op in het zadel om zich te oriënteren.

Op enige afstand rees de donkere schaduw op van een eenzame pijnboom en daar verliet Smith het pad en reed het golvende heuvelland in naar het zuiden.

Naarmate hij vorderde nam z'n waakzaamheid toe en z'n grijze ogen gleden voortdurend over de omgeving, maar er was niets te zien dan de donkere vormen van bomen en bosjes struikgewas met hier en daar grotere en kleine groepjes vee.

Vanaf de kam van een lage heuvel ontdekte hij tenslotte de ranchgebouwen van de Wagon Wheel, enkele verlichte vensters tegen de donkere achtergrond van een met bomen begroeide heuvel.

Hij liet z'n paard langzaam verder gaan, speurend naar de aanwezigheid van enig menselijk wezen, totdat hij bij een groepje wilgenstruiken stil hield en afsteeg.

Hij wierp de teugel over het hoofd van Blackie heen en klopte het dier liefkozend op de hals.

„Wacht tot ik terugkom,” mompelde hij.

Rechts van het ranchgebouw lag het bunkhouse waarin de ploeg van de Wagon Wheel, voor zover op de ranch aanwezig, blijkbaar bij elkaar was.

Hoe dichters Smith de gebouwen naderde, des te luider drong het lawaai tot hem door, dat daar gemaakt werd.

Smith keek zoekend rond naar een geschikte plaats waar hij zich verdekt zou kunnen opstellen en z'n keus viel op een oude katoenboom, die aan de rand van het erf stond.

De ruimte onder de boom was in diepe schaduw gehuld en de zware stam bood een goede beschutting. Van daar af kon hij zowel de deur van het ranchhuis als die van het slaaphuis in het oog houden.

Hij knoopte de zwarte halsdoek voor z'n gezicht, z'n ogen vrijlatend, en trok de donkere hoed naar voren.

Eén met de duisternis, gleed hij als een schim naar de boom en tegen de stam geleund, betrok hij de wacht.

Uit het slaaphuis klonken luide stemmen en het ging er rumoerig aan toe. Nu en dan steeg een daverend gelach op, gevolgd door ruwe kreten.

Smith wachtte met de rust en de kalmte van een Indiaan, ervan overtuigd, dat z'n geduld uiteindelijk beloond zou worden.

Een man kwam uit het ranchhuis en liep langzaam over het erf naar het cowboyverblijf. Het was Gordon Steel, de voorman van de Wagon Wheelranch.

Hij deed de deur half open en riep met harde stem om boven het lawaai uit te komen: „Hunt!” en wandelde daarna weer terug, een ogenblik later gevolgd door Pete Hunt. Samen gingen ze het ranchhuis binnen.

Korte tijd later ging de deur van het bunkhouse opnieuw open. Een magere cowboy verscheen in de deuropening, wierp een eindje sigaret weg, bleef enkele ogenblikken staan, blijkbaar om een luchtje te scheppen, en ging daarna weer naar binnen.

Smith, z'n scherpe ogen waakzaam, bewoog zich niet maar wachtte volkomen ontspannen op de verdere gebeurtenissen.

De tijd verstreek...

Hij had alle tijd...

Plotseling ging er een onbedaarlijk gelach op en onmiddellijk daarna werd de deur van het

slaaphuis ruw opengeworpen.

De man die te voorschijn kwam was Joe Kansas.

Met een nijldige slag trok hij de deur achter zich dicht en beende met bonkige stappen over het erf.

Smith glimlachte van voldoening. Dat was de man waar hij op had gewacht! Daar ging z'n prooi...!

Als een slang gleed hij achter Kansas aan!

Deze was zich van niets bewust tot hij plotseling een pistool in z'n rug voelde en een stem hem dreigend toefluisterde: „Geen geluid en geen verdachte beweging! Keep going!”

Kansas verstarde een ogenblik, trachtte een glimp op te vangen van de man achter hem, maar volgde gedwee het bevel op.

„Deze kant uit!”

Het pistool in z'n rug gaf de richting aan toen ze het erf verlieten en hij voelde hoe zijn eigen pistool uit de holster werd getrokken.

Hij liep langzaam door terwijl hij zich verbijsterd afvroeg wat het voor de drommel allemaal te betekenen kon hebben.

Van de ranch klonk door het duister de stem van Pete Hunt: „Joe, waar ben je?”

Kansas hield onwillekeurig in maar het pistool porde venijnig in z'n rug.

„Doorlopen! Eén woord en het is je laatste!!”

Opnieuw klonk de stem van Hunt, ongeduldig: „Hé, Joe Kansas, waar hang jij, voor de duivel, ergens uit!”

Maar Kansas hield wijselijk z'n mond terwijl hij door het donker voortsjokte. Hij was geen held en hij hield alleen van een pistool als-ie het zelf in de hand had!

Ze bereikten het groepje wilgenstruiken, waar Blackie nog geduldig stond te wachten, en Smith commandeerde halt.

„Wie ben je en wat moet je van me?” vroeg Kansas op verontwaardigde toon terwijl hij zich omwendde.

„Waar ik vandaan kom noemen ze me de Nachthavik, en wat ik wil weten kan ik je in vier woorden zeggen: Waar is Rusty Bowers?”

Kansas antwoordde niet.

Hij keek met onrustige blikken naar de zwarte, lenige figuur, enkele passen van hem vandaan en naar het pistool dat als een dreigende vinger op hem gericht was.

Dat was dus de man die hem en Pete Hunt de afgelopen nacht te grazen had genomen!

„Wat zei je?” vroeg hij.

„Je hebt me de eerste keer gehoord!”

Kansas likte z'n lippen.

„Hoe moet ik dat weten?” vroeg hij schor.

„Ik hoop voor jou dat je het weet!” klonk het grimmig. „Je hebt precies tien seconden om het me te vertellen!”

„Ja, maar...” begon Kansas opnieuw.

Z'n ogen keken schichtig opzij uit, zoekend naar een uitweg, en bleven dan weer rusten op de onbewogen gestalte van de man tegenover hem.

„De tijd is om!”

Het klonk kort en dreigend en Kansas zag het pistool langzaam omhoog komen...

„Rusty Bowers zit in de Old Injun Mine,” zei hij haastig met een afwerend gebaar.

„Weet je dat zeker?”

Kansas knikte nadrukkelijk.

„Ik en Buck Anson hebben 'm er samen naar toe gebracht!”

„Wie zijn er op het ogenblik?”

Kansas dacht even na.

„Buck en ik geloof Harry Claw!”

„Ik wil aannemen dat je de waarheid verteld hebt. Als het anders mocht zijn, zal ik je weten te vinden! Draai je om!”

Kansas slikte krampachtig, z’n blik op het pistool gericht.

„Say, mister, je gaat me toch niet...! Ik heb je de waarheid verteld, daar kun je van op aan! Ik... eh...”

„Draai je om! Pronto!!”

Aarzelend en onwillig wendde Kansas zich om. Met twee lange passen stond Smith achter hem en een ogenblik later daalde de harde kolf van z’n wapen op de spaarzaam begroeide schedel van Kansas neer...

Met een zucht trok Smith de zwarte halsdoek van z’n gezicht omlaag en liet z’n pistool in de holster glijden.

„Da’s de tweede keer in vierentwintig uur, Joe,” mompelde hij, terwijl hij het zware lichaam van Kansas tussen de struiken sleepte. „Je moet er geen gewoonte van maken want je houdt er alleen maar een massa hoofdpijn van over!”

Uit de verte klonken nog vaag stemmen en

blijkbaar was men nu aan het zoeken gegaan naar de verdwenen Kansas.

Smith grinnikte zachtjes toen hij Blackie besteeg en langzaam wegreed, in de richting van de Old Injun Mine.

Het zou wel even duren, dacht hij, eer Kansas z'n partij weer zou kunnen meeblazen...

Smith kreeg de gebouwen van de mijn in het oog toen hij, vanuit een smalle arroyo die hij een tijdlang gevolgd had, het aangrenzende terrein opreed.

Hij hield Blackie even in om de situatie in ogenschouw te nemen.

Twee gebouwen en schuin daarachter de mijn, het houten geraamte vaag afstekend tegen de hemel.

Achter de ramen van het grootste gebouw brandde licht.

Daar zouden zich vermoedelijk de twee cowboys van de Wagon Wheel bevinden. Misschien ook Rusty en Jim, maar dat betwijfelde hij toch. Die zouden wel ergens op een andere plaats opgeborgen zitten. Waarschijnlijk in de mijn!

Twee man en een van die twee was Harry Claw, de

gunfighter!

Smith haalde de schouders op.

Twee mannen konden geen onoverkomelijke moeilijkheden opleveren, zeker niet als de aanval onverwacht kwam.

Hij steeg af en ging, met Blackie aan de teugel, verder, uitkijkend naar een geschikte plaats om het paard achter te laten.

Hij ontdekte een klein groepje lage sparren en daar bracht hij z'n paard heen.

„Blijf hier, old boy,” bromde hij en het paard liet het hoofd hangen. Het wist precies wat van hem verwacht werd.

Smith bond de zwarte halsdoek weer voor z'n gezicht en behoedzaam vervolgde hij z'n weg naar het gebouw waarin licht brandde.

Op korte afstand bleef hij staan, speurend naar mogelijk onraad. Toen hij overtuigd was dat er buiten geen bewaking was, liep hij snel naar de deur.

Met z'n gelaarsde voet duwde hij de deur open en terwijl hij binnenstapte dreunden de zware Colts met een daverende knal die de hele ruimte scheen te vullen...

De kogels sloegen hoog in de houten wand van het vertrek.

„Steek ze omhoog!” commandeerde Smith. „Hoe hoger hoe beter!”

Anson zat aan de tafel en hij had juist een teug genomen uit een fles.

Z’n ogen werden groot van schrik en verbazing en hij zette de fles zo onhandig neer dat ze omviel en de drank over de tafel vloeide.

Hij kwam langzaam overeind en bracht z’n handen omhoog...

Claw lag languit op z’n veldbed.

Met kille samengeknepen ogen keek hij naar de indringer. Als hij al verrast was geweest door de plotselinge overval liet hij het niet merken.

Smith, z’n ogen op Anson gericht, zag vanuit z’n ooghoek hoe Claw z’n benen van het veldbed liet glijden en half overeind kwam... Toen, terwijl hij in half gebukte houding stond, schoot z’n hand naar z’n heup...

Het was een wanhoopspoging want eer hij z’n pistool bereikte, knalde het wapen van Smith...

„Claw schreeuwde het uit van pijn en keek met verwilderde blik naar z'n gewonde hand (blz. 119)

Claw schreeuwde het uit van pijn en keek met verwilderde blik naar z'n gewonde hand. Met een kreun viel hij terug op het veldbed.

„Laat je pistool op de grond vallen, voorzichtig, en schop het deze kant op!” gebod Smith en Anson

haastte zich daaraan te voldoen.

„Wie ben je en wat kom je hier doen?” vroeg hij.
„D'r is hier niks te halen, mister!”

Smith antwoordde niet.

Hij liep naar het veldbed waar Claw met gesloten ogen lag, en bekeek diens gewonde hand.

Het topje van de wijsvinger was weggeschoten en de wond bloedde nauwelijks. Maar dit was het einde van Claw als ‚gunman’ en hij wist het, vandaar z’n ontsteltenis...

Hij keek Anson aan en z’n ogen stonden kil en vijandig.

„Ik heb verschillende namen,” zei hij lijsig, „en één ervan is de Nachthavik! En wat ik hier kom doen weet je!”

„Hoe moet ik dat weten?” deed Anson verbaasd.

„Probeer dat spelletje niet met mij!” snauwde Smith. „Je houdt hier twee mensen gevangen! Ik wil ze hebben!”

„Ik weet niet waar je ’t over hebt,” hield Anson vol.

„Vermoedelijk in de mijn!” vervolgde Smith en toen viel z’n oog op de sleutel die aan een spijker aan de

wand hing. „Neem de sleutel! Je gaat met me mee!”

Anson was taai.

„Welke sleutel?” vroeg hij.

Als antwoord kwam het pistool van Smith omhoog en opnieuw knalde een schot...

Met grote ogen keek Buck Anson naar het rokende pistool toen hij de sleutel op de grond hoorde vallen.

„Ik hoop dat je nu de bedoeling begrijpt! ” en Anson knikte zwiĳgend terwijl hij zich bukte om de sleutel op te rapen.

Hij had altijd de grootste bewondering gehad voor de schutterskwaliteiten van Harry Claw maar dat was niks, vergeleken bij hetgeen deze zwarte sinistere figuur presteerde. Daarvoor moest-ie zich gewonnen geven.

Smith liep opnieuw naar het veldbed waar Claw lag, duwde hem opzij en tastte onder de strozak. Hij gromde van voldoening toen z'n hand een pistool te pakken kreeg dat daar verborgen zat. Toen hij het te voorschijn haalde zag hij dat het het wapen van Jimmy was. Hij stak het tussen z'n gordel, pikte meteen het pistool van Claw mee en wendde zich tot Anson.

„Ga maar voor en probeer geen grapjes uit te halen! Ik ben vlak achter je en een kogel gaat vlugger dan je denkt!”

Maar Buck Anson wist wanneer-ie verslagen was en langzaam liep hij voor Smith uit naar de mijningang.

Hij ontsloot het hangslot en trok de deuren open.

Een ogenblik later verschenen Rusty en Jimmy in de opening.

„Jimmy herkende Smith onmiddellijk maar voor hij iets kon zeggen bracht Smith een vinger naar z'n mond.

„All right, kom maar naar buiten, jullie tweeën,” nodigde Smith uit, „en jij,” wendde hij zich tot Buck Anson, „gaat naar binnen!”

„Hé, dat kun je niet...” protesteerde Anson.

„Get in!!” snauwde Smith en duwde Anson in de donkere schacht.

Hij smeed de deuren dicht, sloot het hangslot en gooide de sleutel een eind weg.

„Zo, dat zal ze wat werk geven als ze Anson eruit willen halen!” bromde hij.

Toen trok hij de halsdoek naar beneden en keek z'n beide vrienden grinnikend aan.

Hij sloeg een arm om Rusty's schouder.

„How are you, oldtimer, lang geleden dat ik je gezien heb! Ken je mij nog!”

Het gerimpelde gezicht van de oude goudgraver keek op naar Smith en Jimmy meende dat hij tranen zag glinsteren.

„Sure, Steve, sure. Of ik je nog terug ken! En allemachtig blij dat ik je weer zie! Toen Jimmy me vertelde dat je in de buurt was heb ik hem onmiddellijk gerustgesteld. Die haalt er ons wel uit, heb ik 'm gezegd. En je ziet 't!”

„'t Spijt me, Steve, dat ik je al die last bezorgd heb,” begon Jimmy, maar Smith klopte hem vriendschappelijk op z'n rug.

„Laat maar, son,” zei hij opgewekt, „met de beste bedoelingen begaan we allemaal wel 'ns een stommiteit! Laten we zien dat we hier weggkomen. Hier is jouw pistool, Jim! Staat je paard hier ergens in de buurt of hebben ze dat ook te pakken gekregen?” „Dat staat een eind verderop, in een canyon,” wees Jimmy.

„En jij, Rusty, denk je dat je kunt rijden?”

„Al was het op een stokpaard!” betoogde Rusty. „Je

weet toch nog wel, Steve! D'r heeft nooit iets op vier benen rondgelopen waarop ik niet kon rijden!”

Smith lachte.

„All right, Rusty. Jij neemt een van de paarden van die kerels uit de corral. De zadels zullen daar ook wel liggen. Hurry up! Hoe vlugger we hier weg zijn, hoe beter!”

„Ik zal Pinto ook gaan halen,” zei Jimmy.

„We komen achter je aan,” verklaarde Smith. „We zullen de nacht in de heuvels doorbrengen en bij daglicht naar de ranch terugrijden.”

Jimmy spoedde zich weg en Smith bracht twee vingers in z'n mond en floot schril, 'n hoog doordringend geluid.

Even later hoorde hij het zachte hoefgetrappel en doemde de donkere vorm van z'n paard uit het duister op.

De zwarte hengst wreef zachtjes z'n hoofd langs de schouder van z'n baas en Smith klopte het dier liefkozend op de hals.

Plotseling stond hij onbeweeglijk...

Vanuit de verte kwam een zacht gedreun van paardenhoeven, dat snel luider werd.

Met een sprong zat hij in het zadel en reed naar de corral.

„Hoe is 't, Rusty,” riep hij. „Klaar?”

„Bijna, Steve!”

„Opschieten, Rusty,” schreeuwde hij ongeduldig, „we krijgen bezoek. Hoe eerder we weg zijn hoe beter!”

Het dreunende geluid zwol aan en Smith keek met samengeknepen ogen naar de donkere lijn van de heuvels, scherp getekend tegen de sterrenhemel.

Toen zag hij hen over de heuvelkam komen, donkere vormen van ruiters... Hij telde er vijf!

„Rusty!!”

„Ready, Steve!” en Rusty kwam in draf de corral uitrijden.

„C'mon, old boy, deze keer is er werkelijk haast bij.”

Diep over hun paarden gebogen renden ze weg. Ze hoorden vaag de knallen van de geweerschoten, die hen werden nagezonden. Het duurde maar even, toen waren ze in de nachtelijke beschutting van de heuvels...

HOOFDSTUK IX

Schoten in de heuvels

Toen de oostelijke hemel een zachtroze kleur kreeg, een aanduiding dat de zon weldra zou opkomen, kwam Smith langzaam overeind, rekte zich en deed enkele passen om de stijfheid uit z'n benen kwijt te raken.

Rusty, die enkele meters verder lag, hief z'n hoofd op.

„Is het zo laat, Steve?”

Smith knikte en liep naar de plaats waar Jimmy nog lag te slapen, z'n zadel als hoofdkussen en de zadeldeken over zich heen.

Hij schudde de jonge cowboy zachtjes aan een arm.

„C'mon, Jim, hoogste tijd! Hoe eerder we op weg zijn, hoe beter!”

Jimmy richtte zich half op, wreef de slaap uit z'n ogen, streek z'n rooie haar naar achter en sprong overeind.

Eerst was het Smiths bedoeling geweest om het verdere deel van de nacht in de heuvels door te brengen en de rit naar de Bar 30 bij daglicht te maken, maar de komst van de ruiters van de Wagon Wheel had hem van idee doen veranderen.

Hij twijfelde er niet aan of de Wagon Wheel zou alles in het werk stellen om te beletten dat ze de Bar 30 heelhuids zouden bereiken.

Blake zou ongetwijfeld woedend zijn als een stier en bovendien was het voor hem zaak de vluchtelingen weer in handen te krijgen voor die zich tot de sheriff zouden kunnen wenden.

Een openlijke strijd met de wet zou hij altijd moeten verliezen!

Vandaar dat Smith, toen ze van de Old Injun Mine wegeden, besloten had gedurende de nachtelijke uren verder te gaan en zo de afstand met eventuele achtervolgers zo groot mogelijk te maken.

Maar van dat plan was niets terechtgekomen.

Het terrein bleek in de duisternis te moeilijk begaanbaar en nadat ze een tijdlang te voet, met de paarden aan de teugel, waren doorgeploeterd zonder veel vorderingen te maken, waren ze tenslotte, in

arren moede, neergestreken in een kleine canyon, om daar het daglicht af te wachten...

Nu was het dan zover en haastig zadelden ze hun paarden die op het met gras begroeide gedeelte van de canyon al met hun ontbijt begonnen waren.

Ze reden de canyon uit en volgden een smalle kloof die als een enorme scheur in noordwestelijke richting door het rotsachtige heuvelland liep.

De bodem was onregelmatig, bezaaid met granietblokken en hier en daar stug gras en lage struiken.

Ze gingen stapvoets, Smith voorop, z'n scherpe ogen bewogen zich spiedend langs de roestbruine hellingen aan weerszijden.

Na enige tijd werd de kloof breder en aan een zijde beter begaanbaar. Plotseling stonden ze voor een komvormige ruimte, die, een goede honderd meter verder, uitliep in een smalle doorgang.

De rotswand aan hun rechterhand liep in onregelmatige lagen vrij steil op tot een hoogte van dertig, veertig meter.

Smith hield z'n paard in en keek met argwanende blikken rond.

Dit was een ideale plaats voor een overval, dacht hij.

Een man op de rotsen, aan het eind bij die flessenhals, zou met een geweer de hele ruimte kunnen bestrijken.

Als ze er middenin waren was er geen ontkomen aan. Er lagen hier en daar rotsblokken verspreid, die misschien enige bescherming zouden kunnen geven maar de paarden zouden ten dode opgeschreven zijn!

En wat zouden ze zonder paarden moeten beginnen?

Daar kwam nog bij dat ze zelf geen geweren hadden. Alleen pistolen en die droegen niet ver genoeg.

Een schutter daarboven zou zich volkomen vrij kunnen bewegen!

Rusty reed z'n paard naast dat van Smith.

„Vertrouw je 't niet, son?”

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Nee! Heb jij een kijker, Jim?”

„Sure!”

Smith bracht de kijker voor z'n ogen en tastte speurend de rotsrand af. Vooral de plaats waar de wand naar binnen boog kreeg z'n bijzondere aandacht.

Hij kon niets bijzonders ontdekken en haalde tenslotte de schouders op.

„Ik weet het niet,” zei hij aarzelend terwijl hij z’n paard weer in beweging zette.

Het had nauwelijks drie stappen gedaan toen een kogel fluitend voorbijvloog, zo dicht, dat Blackie zich op z’n achterbenen verhief en Smith bijna uit het zadel slingerde.

De knal van het schot weergalmde in de kloof. Een klein rookwolkje boven op de rotsen gaf de plaats aan waar de schutter zich bevond.

„Terug!!” schreeuwde Smith en ze lieten hun paarden haastig keren tot ze uit het schootsveld waren.

„’n Geluk, son, dat-ie er wat haastig bij was!” bromde Rusty. „Als-ie ons wat verder had laten komen waren we d’r gloeiend bij geweest!”

„’t Schijnt er maar een te zijn,” merkte Jimmy op.

„Vermoedelijk zitten ze over een afstand verspreid, son, maar dit schot zal ook de anderen wel dichterbij roepen! Wat doen we, Steve. Omkeren?” Steve fronste de wenkbrauwen.

„Dat lost de moeilijkheden niet op, Rusty,”

antwoordde hij. „Als we omkeren raken we steeds verder van huis en we houden die kerels achter ons aan! Als we die ene vent die daar zit uit kunnen schakelen...”

Hij bekeek de steile helling met kritische blik.

„'t Moet!” besliste hij. „Die kerel moet daarginds weggewerkt worden en ik ga het proberen! Zoek dekking voor jezelf en voor de paarden, ga een eind uit elkaar liggen dan kun je een vijand op grotere afstand houden en schiet zo nu en dan je pistool af zodat die kerel daarboven denkt dat we hier allemaal nog zitten!”

Smith steeg af en hing z'n stetson aan de zadelpknop.

„Zorg jij voor m'n paard, Jimmy!”

„Good luck, Steve!”

Smith grinnikte.

„De hemel is altijd met de rechtvaardigen, son, als je het nog niet wist,” zei hij opgewekt. „We zullen het die kerel daarboven aan z'n verstand brengen!”

Na een onderzoekende blik over de omgeving liep hij naar de rotswand en begon langzaam en voorzichtig te klimmen. Hij vorderde gestadig, met

zorg de plaatsen kiezend voor z'n handen en voeten.

Jimmy had de paarden achter een grote rotsklomp in veiligheid gebracht en lag zelf achter een kleiner rotsblok vanwaar hij de omgeving in het oog kon houden.

De schutter op de rotsvlakte hield zich rustig. Blijkbaar voelde hij er niets voor om kogels te verknoeien.

Jimmy volgde Steve's bewegingen totdat hij hem over de bovenrand zag verdwijnen.

Hij zuchtte van opluchting.

Smith bleef op het rotsplateau even liggen om op adem te komen en de situatie in ogeschouw te nemen.

Wat-ie zag stond hem wel aan.

Over het plateau verspreid lagen blokken graniet en rolstenen her en der verspreid en met een beetje geluk zou hij er in kunnen slagen z'n tegenstander ongezien te naderen.

Hij begon z'n opmars, sluipend van de ene dekking naar de andere, een korte omweg makend om de eenzame sluipschutter in de rug te komen.

Plotseling, terwijl hij achter een grote zwerfsteen

schuilplaats zocht, kreeg hij hem in het oog.

De man lag languit aan de rand van het ravijn, volkomen op z'n gemak, z'n geweer naast zich, wachtend tot z'n tegenstanders weer in het zicht zouden komen.

Smith grijnsde zachtjes terwijl hij z'n halsdoek voor het gezicht bond.

Onhoorbaar sloop hij dichterbij...

De man merkte z'n aanwezigheid pas op toen de schaduw van Smith over hem heen viel.

Hij lag een ogenblik doodstil... toen rolde hij zich snel om en z'n hand gleed naar z'n pistool.

Maar eer de hand de holster bereikte had Smith er, met een vlugge beweging, zijn gelaarsde voet op gezet.

Archie Birds iets misvormde mond vormde onwillekeurig het woord ‚Nachthavik’ terwijl hij met angst in z'n ogen naar de zwarte figuur opkeek.

Smith bukte zich en trok het pistool van Bird uit de holster.

„Niet schieten, mister!” smeekte Bird en Smith keek hem minachtend aan.

Jordan had gelijk gehad, toen hij zei dat Archie Bird

zo gemeen was als vergif. En nog laf op de koop toe.

Zonder een woord te zeggen pakte Smith het pistool op en eer Bird de bedoeling begreep, beukte de kolf op z'n schedel. De hoed die hij droeg brak de slag enigszins maar Bird had er toch niet van terug...

Smith smiet de zesschieter een eind weg en nam het geweer op. Dat kon nog te pas komen. Hij vulde z'n zakken met een aantal patronen uit de gordel van Bird en haastte zich terug naar z'n makkers.

„Ik krijg er hoe langer hoe meer slag van,” grinnikte hij zachtjes voor zich heen. Hunt, Kansas en nu weer Bird! Wie zou de volgende zijn?

Hij bereikte de plaats waar hij aan de afdaling zou beginnen toen beneden hem in de kloof, op korte afstand, plotseling een kanonnade van pistoolschoten losbarstte...

Hij hurkte neer en keek over de rand.

Rusty kwam half van achter een rotsblok vandaan, loste snel een schot en dook haastig weg toen een vijandelijke kogel een splinter uit het graniet sloeg waarachter hij verscholen lag.

Jimmy was, met getrokken pistool, sluipend van steen naar steen, op weg om de oude goudzoeker te

hulp te komen.

Een kogel schampte weg, juist toen hij van plaats veranderde.

De vijand was blijkbaar ook twee man sterk en een ijl wolkje kruitdamp gaf de plek aan waar die twee verscholen waren.

Een stem riep luidkeels: „Archie!” en Smith lachte grijnzend.

Hij stond op en snelde over het rotsplateau verder totdat hij, naar hij vermoedde, de twee vijanden voorbij was.

Toen liep hij naar de rand van het plateau.

Schuin beneden hem lagen twee cowboys van de Wagon Wheel ieder achter een rotsblok verscholen.

De een was voor Smith een onbekende, de andere was Buck Anson!

Ze waren zich van zijn aanwezigheid helemaal niet bewust en met een grimmig lachje legde Smith het geweer van Bird neer en trok z'n beide pistolen.

Hij zou ze even leren!

In een razend tempo schoot hij beide pistolen leeg op de rotsblokken waarachter de beide kerels lagen.

Het klonk als het ratelen van een machinepistool!

En onmiddellijk daarna galmde z'n stem door de ruimte: „*Put up your hands!!*”

Anson rolde om alsof hij door de kogels getroffen was en hij staarde met wijd opengesperde ogen naar de duistere figuur daar hoog boven hem!

De andere cowboy bleef een ogenblik doodstil liggen.

Toen lieten ze beiden hun pistool los en krabbelden overeind.

Rusty en Jim kwamen aanlopen en ontfermden zich over de pistolen terwijl Smith het geweer, waarmee hij de beide schurken onder schot had gehouden toen z'n pistolen leeg waren, naar beneden wierp en daarna zelf rustig naar beneden klauterde.

„Wat doen we met die kerels?” vroeg Rusty.

„Er zit touw in mijn zadeltas,” antwoordde Smith.
„’t Is wel jammer van het touw...”

„We zouden ze een klap op d'r hersens kunnen geven!” stelde Rusty voor.

„Dan zou je lang moeten zoeken,” grinnikte Jimmy terwijl hij naar de paarden liep.

Even later lagen de beide cowboys, stevig aan handen en voeten gekneveld, op de grond.

„Als we elkaar nog eens ontmoeten, Anson!” zei Smith effen, „dan loopt het niet zo goed voor je af!” Anson antwoordde niet. Hij was de schrik nog niet te boven.

Bij hun paarden gekomen, liet Smith het Winchester geweer van Bird in het zadelfoedraal glijden en laadde daarna z’n beide pistolen.

Toen stegen ze op en reden langzaam door het komvormige dal, waarvan de wanden het morgenlicht weerkaatsten, en waar nu geen gevaar meer te duchten was.

„Wie trof je daarboven aan, Steve?” vroeg Jimmy.

„Ik ken ’m als Archie Bird. Ontmoette ’m al eerder in Wild Horse!”

„’n Smerige kerel, Steve,” vulde Rusty aan. „Nog gemener dan een ratelslang. Je hebt ’t ’m toch behoorlijk ingepeperd?”

„Ik heb ’m in slaap gesust met de kolf van z’n eigen pistool,” grinnikte Steve. „Als-ie wakker wordt zal-ie het gevoel hebben alsof-ie een trap van een paard gehad heeft!”

„’t Is een stel schorem, daar op de Wagon Wheel, Steve,” bromde Rusty. „’t Wordt tijd dat iemand dat

gierennest uitroeit!"

„Ze hebben hun beste tijd gehad,” verzekerde Smith rustig. „Hoe hebben ze jou behandeld, Rusty?” „Dat kon beroerder!”

„Je wist dat ze achter je aan zaten, Rusty,” viel Jimmy in. „Waarom ben je ’m niet tijdig gesmeerd? Je kon toch bij Jordan terecht.”

Rusty keek Jimmy van terzijde aan.

„Omdat ik een ouwe, eigenwijze, koppige ezel ben, son, nog erger dan m’n Bertha.”

Z’n gezicht betrok toen hij aan z’n dode muilezel dacht.

„Blake wou de kloof in bezit hebben, maar Jordan wou niet verkopen en zolang ik daar zat, had Blake geen kans om daar te komen rondneuzen. Want dat was z’n bedoeling! Well, ik bleef daar zolang ik kon, alleen om hem dwars te zitten!” „Wat zoekt Blake daar eigenlijk, Rusty?” informeerde Smith. „Goud... of iets anders?”

Rusty gaf geen antwoord.

Hij zette z’n paard aan, tegen een korte zanderige helling op, en het leek of hij de vraag niet gehoord had.

Smith keek Jimmy aan en knipoogde.

„Well, son,” kwam Rusty even later, „d'r is daar goud te vinden, daar ben ik vast van overtuigd! Ik ben er alleen nog niet achter waar 't precies zit!” „Zou er misschien nog iets anders verborgen kunnen zitten?” vroeg Smith achteloos.

Rusty keek hem vragend aan maar zei verder niets. „Heb jij ooit gehoord van de overval op de postkoets bij Summers Pass?” vroeg Smith langs z'n neus weg.

„'n Ouwe man voor de gek houwen, hè,” deed Rusty zwaar verontwaardigd maar z'n ogen te midden van de vriendelijke rimpeltjes, glinsterden vrolijk. „Wie heeft je d'r van verteld, Steve?”

„Jordan! Maar waarom doe je er zo geheimzinnig over?”

„Ik ben een ouwe idioot, Steve, maar, weet je, Lanky Cooper, die bij die overval op de postkoets zat, is 'n ouwe vriend van me. Lanky heeft er heel wat beroerdigheid over gehad, vond dat het een beetje zijn schuld was omdat hij er altijd op tegen was geweest dat er bewaking meeinging. Hij is net zo eigenwijs als ik en hij meende dat-ie 't allemaal wel alleen af kon.

Well, ik heb 'm plechtig beloofd dat ik de buit voor 'm zal opsporen!”

Smith knikte begrijpend. De oude goudzoeker had zich een taak gesteld en daar mocht geen ander aan te pas komen.

„Ben je d'r zo zeker van dat de buit daar te vinden moet zijn?” vroeg hij.

„Zo vast als een huis, Steve! Daar, in de kloof of dicht in de buurt!”

„Blake is daar ook van overtuigd!” zei Jimmy. „Hij is er de laatste dagen ook aan 't zoeken geweest!” Hij vertelde van het gesprek dat hij afgeluisterd had bij de Old Injun Mine.

„Dat was de reden waarom-ie mij uit de weg wou hebben!” verklaarde Rusty. „Maar hij zal niks vinden!”

Jimmy lachte.

„Wij zullen samen nog 'ns gaan zoeken, Rusty, en dan hoop ik maar dat je niet kwaad bent als ik 'm vind!”

„Kwaad!” riep Rusty uit. „Als jij dat geld vindt, son, zul je twee ouwe kerels heel gelukkig maken!”

De zon stond hoog aan de hemel toen ze de heuvels achter zich lieten en in een stevige draf over het

golvende prairieland reden naar de Bar 30.

Hoewel ze, tijdens hun rit, hun ogen voortdurend de kost hadden gegeven en waakzaam waren geweest voor verdere vijandelijkheden, was er niets gebeurd.

Blijkbaar had Blake er te zeer op vertrouwd dat de sluipschutter, Archie Bird, z'n werk goed zou verrichten.

Het zou een hele slag voor hem zijn, dacht Jimmy, als hij ontdekte dat z'n opzet volledig was mislukt.

En het zou niet z'n laatste mislukking zijn.

Blake's spel zou spoedig zijn uitgespeeld!

HOOFDSTUK X

Terug naar de Duivelskloof

„Well, Steve,” zei Bob Jordan met een vergenoegd lachje, „het ziet ernaar uit dat Blake deze keer een grotere hap genomen heeft dan-ie kon verwerken! Er zijn nu voldoende bewijzen om de sheriff een hartig woordje met 'm te doen praten. Voor zover ik Tom Jenkins ken, zal-ie Blake met alle plezier in z'n kraag pakken. Rusty is ook 'n vriend van hem en bovendien zit die geschiedenis met dat brandmerken hem nog danig dwars.

Je bent het er toch mee eens dat we Jenkins op de hoogte brengen? Of vind je dat we met de hele ploeg naar de Wagon Wheel moeten rijden om daar zelf schoon schip te maken? Daar ben ik ook nog voor te porren!”

Smith keek Jordan glimlachend aan.

Bob was in enkele dagen heel wat veranderd, dacht

hij.

Van een wat twijfelachtige figuur die bereid was de moeilijkheden maar te nemen zonder er veel tegen te doen was hij nu rustig en zelfverzekerd geworden, gereed om voor z'n eerlijke rechten op te komen en er zelfs voor te vechten.

Hij schudde langzaam het hoofd.

„Nee, Bob,” zei hij, „dit is een zaak die de sheriff moet opknappen en als het nodig is kunnen wij een handje helpen! Er is geen reden om eigen rechter te spelen!”

„Zo denk ik er eerlijk gezegd ook over,” verzekerde Jordan. „All right, dan rijden Duncan en ik naar Wild Horse om, namens Rusty en Jim, bij de sheriff een klacht in te dienen tegen Blake! We zullen nu de sheriff wel kunnen overtuigen!”

„Laten we morgenvroeg gaan,” stelde Smith voor, „dan rij ik met jullie mee. Van mij krijgt-ie het uit de eerste hand!”

Hij stond op en Jimmy en Rusty volgden z'n voorbeeld.

Ze zaten alle drie nog dik onder het stof van de lange rit in de hete zon, maar ze hadden eerst Jordan

't verhaal willen doen, voordat ze zich gingen verzorgen.

„We gaan nu eerst 'ns al het stof van ons afwassen, Bob, en dan proberen een beetje van de slaap te pakken te krijgen die we vannacht hebben gemist!”

„Denk je dat Blake nog iets zal ondernemen... om te verhinderen dat we ons met de sheriff in verbinding stellen?”

„Daar zullen we 'm de kans niet voor geven!” antwoordde Smith vastberaden. „En als-ie het in z'n hoofd mocht halen om vannacht iets tegen de Bar 30 te beginnen zal-ie van een kouwe kermis thuiskomen! Dan zullen we hem op de juiste manier ontvangen, Bob! We zijn gewaarschuwd en we zullen de nodige voorzorgsmaatregelen nemen...!

Maar noch de rit naar Wild Horse Bend noch het nemen van maatregelen bleek nodig, want in de loop van de namiddag kwamen sheriff Jenkins en z'n deputy, Charly Grant, het erf van de Bar 30 oprijden, juist toen Steve, Jim en Rusty, na enkele uren slaap, weer boven water waren gekomen.

Jenkins kwam op informatie uit of er nog iets naders over Rusty vernomen was, want zijn onderzoek

had nog niets opgeleverd en hij was stomverbaasd toen hij Rusty op de veranda zag zitten, zachtjes deinend in een schommelstoel.

„Hello, oldtimer!” begroette hij hem, „waar ben jij weer zo plotseling vandaan gekomen? Ik heb de halve dag in het zadel gezeten om een spoor van jou machtig te worden en jij zit hier als een ouwe wasbeer in de zon!”

Hij liet zich uit het zadel glijden en liep langzaam, met stijve benen, op Rusty toe, een grijns op z'n benig gezicht.

„Waar heb je al die tijd uitgehangen, ouwetje?” vroeg hij terwijl hij op de bovenste trede van het trapje naar de veranda ging zitten.

„Blake kreeg me te pakken, Tom, en hij heeft me een paar dagen vastgehouden in de Old Injun. Maar twee van m'n vrienden, 'n ouwe en 'n nieuwe,” en hij keek met vaderlijke blik naar Jimmy, „hebben me d'r uitgehaald! 't Is een heel verhaal, Tom!”

Jenkins gezicht betrok.

„Ik wil het horen, Rusty!” bromde hij kort.

Toen het verhaal ten einde was stond sheriff Jenkins' gezicht op acht dagen slecht weer.

„Well, verduiveld,” barstte hij los, „nou is de maat vol! Ik ga Blake oppikken en ik zal ’m alles ten laste leggen waarvan ik ’m verdenk, van veediefstal tot mensenroof! Ik draai ’m de bak in en dan moet de jury maar uitmaken wat er verder met ’m moet gebeuren!”

„Hij is handig, Tom, en hij zal nog wel ’n gaatje weten te vinden om door te kruipen,” zei Rusty.

„Dan zal-ie deze keer verduiveld vroeg op moeten staan!” bromde Jenkins.

„En als je ’m in het nauw drijft is-ie zo gevaarlijk als een rat!” vervolgde Rusty. „Pas op jezelf, Tom, en geef ’m geen kans om een of andere vuile streek uit te halen!”

„Als je soms hulp nodig hebt...” kwam Jordan.

„Hulp!” snauwde Jenkins terwijl hij rood aanliep. „Hulp! Luister goed, Jordan, zo gauw als ik niet meer in staat ben om een ratelslang als Blake er eigenhandig onder te zetten, dan lever ik m’n ster in en ga kippen fokken!”

Hij draaide zich woest om en liep naar z’n paard.

„C’mon, Charly,” schreeuwde hij terwijl hij zich in het zadel hees, „naar de Wagon Wheel. We zullen

daar die kerels 'ns laten zien met wie ze te doen hebben!”

In snelle draf reden ze door het dal en Smith die tegen een van de stijlen van de veranda stond geleund, knikte goedkeurend.

„Ik mag die sheriff wel,” mompelde hij, „en ik geloof dat-ie het nog klaar zal spelen ook!”

De andere morgen zaten Jimmy en Rusty op de omheining van de corral, waarin Johnny Wells met veel bravoure bezig was een van de paarden af te rijden, toen sheriff Jenkins weer verscheen, deze keer zonder z'n secondant.

Hij reed door tot aan de corral en zei achteloos: „Hello, folks!”

„Blij dat ik je weer zie, Tom,” verzekerde Jordan die met Smith uit het bunkhouse kwam aangelopen.

„Nog volop in leven,” grijnsde Rusty, „en nog niet toe aan het fokken van kippen!”

Hij maakte een hoofdbeweging naar de glanzende ster op de borst van de sheriff.

De sheriff grinnikte zachtjes.

„Well, folks,” verklaarde hij, „ik dacht dat ik jullie wel 'ns kon komen vertellen hoe ik gisteren gevaren

ben. Dacht dat je d'r wel nieuwsgierig naar zou zijn!”

„Heb je Blake te pakken gekregen, Tom?” Jenkins schudde langzaam het hoofd en wreef langs z'n kin.

„Nee, Rusty, dat heb ik niet. We kwamen op de Wagon Wheel aan en Blake was er niet. Gordon Steel vertelde me dat-ie 'n paar uur tevoren was weggereden naar Indian Flats, in gezelschap van Hunt, om de verkoop van vee te regelen en dat-ie wel 'n paar dagen weg zou blijven...”

„As je 't mij vraagt, komt-ie voorlopig niet meer opdagen,” bromde Rusty. „Hij zal wachten tot de bui 'n beetje is overgedreven en intussen z'n verhaaltje verzinnen!”

„Ik heb Larry Flint gewaarschuwd, da's de sheriff van Indian Flats en 'n vriend van me, om 'm bij z'n kladden te pakken als-ie daar verschijnt. We zullen 'm geen rust gunnen, dat kan ik je verzekeren!” zei Jenkins.

„Kan dat hele verhaal geen verzinsel zijn, sheriff?” kwam Smith. „Misschien houdt-ie zich hier in de omgeving een tijdje schuil tot het wat geluwd is!”

„Dat geloof ik niet,” antwoordde Jenkins. „Steel liet me een brief lezen waarin die afspraak in Indian

Flats was vastgelegd.”

„’k Hoop dat ze ’m daar in z’n kraag pakken!” zei Rusty. „Pech voor jou, Tom, dat je met lege handen weg moest gaan!”

Jenkin’s gezicht lichtte op alsof de zon doorbrak. „Niet met lege handen, oldtimer!” zei hij grijnzend. „D’r liepen er daar nog een stel rond met wie in nog een appeltje te schillen had! Kansas, Anson, Archie Bird en Harry Claw, allemaal kerels die erbij betrokken waren, als ik het goed begrepen heb! Well, ik heb ze maar meteen ingerekend! Ze zitten vrolijk achter slot en grendel en Kansas was zo blij dat-ie maar meteen z’n hart tegen me heeft uitgestort!”

„Toe maar!” prees Rusty bewonderend. „Had je d’r geen moeite mee, Tom?”

„Het liep als een fluitje, Rusty! Anson probeerde kapsones te maken totdat ik ’m met de kolf van mister Colt ’n keer over z’n kuif aaide...”

„Er komt gewoon geen eind aan,” mompelde Smith.

„Die had nog niets van de taart gehad!” grinnikte Jimmy.

„Och, het was eigenlijk maar een tam stel,” zei Jenkins. „Kansas en Bird hadden al eerder een klap op

hun schedel gehad en Harry Claw liep met z'n ene vlerk in verband tot aan z'n elleboog toe. Er schijnt iemand nogal huis te hebben gehouden met die kerels!”

Hij keek Smith aan die flauwtjes glimlachte.

„Well, Jordan,” besloot hij opgewekt, terwijl hij afsteeg en z'n paard aan een paal van de omheining vastbond, „als je me nou per se een kop koffie wilt aanbieden, dan zeg ik waarachtig niet nee...!”

Na het eten drentelde Rusty het bunkhouse in waar Jimmy en Johnny Wells bezig waren met een karweitje. Hij keek toe tot het klaar was, en stelde toen voor: „Wat zou je d'r van zeggen, son, om een ritje te gaan maken! De paarden moeten wat beweging hebben, weet je, en dat geldt ook voor mijn ouwe botten!”

Jimmy lachte.

Hij wist waar de oude goudzoeker op aanstuurde.

„'n Bepaald doel op het oog, Rusty,” vroeg hij achteloos.

„Nee, nee, helemaal niet!” deed Rusty onverschillig. „Nee, zomaar een eindje...”

„Oké,” zei Jimmy, „ik ben altijd van de partij! Waarom eigenlijk niet?”

Jordan en Smith waren al eerder uitgereden voor een inspectietocht naar het vee op de noordelijke gronden en het had weinig zin om de hele middag op de ranch te blijven rondhangen.

„Net wat je zegt, son, waarom eigenlijk niet?” betoogde Rusty.

Ze zadelden de paarden en reden aan.

Rusty nam de leiding en Jimmy had inwendig plezier toen hij na korte tijd bemerkte dat de goudzoeker de richting van de Duivelskloof uitging.

„Well, son,” zei Rusty, toen ze een eindweegs gevorderd waren, op onschuldige toon, „nu we toch toevallig hier in de buurt verzeild geraakt zijn, zouwen we nog wel 'ns even een kijkje in de kloof kunnen nemen, niet? Ik wil toch wel 'ns zien hoe het erbij staat!”

„Natuurlijk,” antwoordde Jimmy, „nu we toch toevallig zover zijn gekomen...”

„D'r is nou geen gevaar meer bij!” voerde Rusty nog aan.

„Absoluut niet,” verzekerde Jimmy.

Stapvoets reden ze verder door het ruige landschap in de brandende zon waarvan de hitte terugkaatste van de rotsen en de lucht in trillende beweging zette.

Ze naderden de kloof vanuit het noordwesten over een langzaam oplopend, goed begaanbaar plateau, op enige afstand aan hun linkerzijde begrensd door een onregelmatige rotswand van een tiental meters hoog, met hier en daar openingen waar laag struikgewas en cactusplanten groeiden.

Na korte tijd bereikten ze het hoogste gedeelte van het plateau en zagen ze, schuin beneden hen, de ingang van de kloof liggen, bijna aan het oog onttrokken door de dichte begroeiing. Nu drong ook het geraas van de waterval duidelijk tot hen door.

Rusty hield z'n paard in en leunde gemakkelijk achterover in het zadel.

„Ik hou van die plaats, son!” zei hij zachtjes en Jimmy knikte begrijpend.

Plotseling hoorden ze, een eind van hen vandaan, het gehinnik van een paard en onmiddellijk daarna knalden enkele geweerschoten.

Een kogel schuurde de huid van Rusty's paard en de pijn deed het dier steigeren...

„Weg van hier, Jim!” schreeuwde Rusty en toen het paard neerkwam, rukte hij het om en het dier ging er in een halsbrekende galop vandoor langs de weg die ze zo juist gereden hadden.

Opnieuw kraakte een schot Pinto, schichtig geworden door het onverwachte lawaai en geschreeuw, deed een korte sprong opzij en wierp met een snelle beweging de achterbenen in de lucht.

Jimmy, even van z'n stuk gebracht, greep naar de zadelknop en tastte mis.

Hij gleed langs de hals van z'n paard naar voren en op de grond... de teugel, die hij nog omklemd hield, brak z'n val.

Een nieuw salvo bracht het paard volledig in paniek. Het rukte zich los, keerde zich pijlsnel om en met wapperende staart en manen rende het weg in de richting waarin ook Rusty verdwenen was.

Jimmy krabbelde overeind en begon op zijn beurt te lopen, de rotsachtige helling af naar de kloof.

Hij hoorde achter zich geschreeuw en een kogel raakte vlak bij z'n voeten de grond, eer de knal van het schot tot hem doordrong.

De hooggehakte cowboylaarzen maakten hem het

lopen op de onregelmatige harde bodem niet gemakkelijk, maar, buiten adem, bereikte hij toch heelhuids de kloof.

Toen hij omkeek was er van de aanvallers niets te bespeuren maar, na een ogenblik, meende hij vaag, boven het geraas van het vallende water uit, het geluid van hoefslagen te horen.

Hij tastte naar z'n pistool, met het vaste voornemen om z'n huid zo duur mogelijk te verkopen... en kwam tot de ontstellende ontdekking dat de holster leeg was!

Blijkbaar was het wapen, bij z'n val, uit de holster gegleden.

Hij kneep z'n lippen op elkaar en met een brandend gevoel in z'n ogen keek hij om zich heen, zoekend naar een uitweg.

Er was maar één mogelijkheid om voorlopig de ongelijke strijd te ontlopen en snel glipte hij het struikgewas in...

HOOFDSTUK XI

Jimmy doet een ontdekking

Het was een veld van kreupelhout en heesters, jeneverbes en vethoutstruiken, tientallen meters diep zich uitstrekkend tot aan de Pine Creek en een eindweegs in de kloof uitlopend, een wilde wirwar ineengegroeid tot een bijna ondoordringbare groene vlakte, waaruit hier en daar, als eenzame wachters, kleine groepjes berken en ratelpopulieren omhoog rezen.

Jimmy werkte zich, op handen en voeten kruipend, een eind door de dichte begroeiing tot hij zich voldoende veilig waande voor z'n achtervolgers. Toen bleef hij liggen om op adem te komen.

Het geraas van de waterval drong onder het dichte bladerdak zwak tot hem door. Duidelijker hoorde hij de hoefslag van de paarden die de kloof binnenreden. Dat geluid verstomde plotseling en toen klonk de

verbaasde uitroep van Pete Hunt: „Well, vervloekt, hij is weg!”

„Wat had je dan verwacht?” kwam de stem van Fred Blake, op smalende toon. „Hij is natuurlijk daarin verdwenen!”

Als antwoord vuurde Hunt enkele schoten af in het struikgewas en Jimmy kromp onwillekeurig in elkaar.

„En dat zal een vervloekte hoop helpen!” vervolgde Blake op geërgerde toon.

„Wat wil je dan? ’m Uitroken... Of wachten tot-ie te voorschijn komt?”

„Hij weet dat we hier zijn, idioot!” bromde Blake, „en hij zal heus niet voor den dag komen zolang als we d'r zijn! Vergeet niet dat Bowers ’m gesmeerd is! Die gaat hulp halen!”

„Dat duurt nog ’n paar uur! Waarom wil je die rooie eigenlijk in handen hebben, Fred?”

„Als gijzelaar! Dan kunnen we onderhandelen!” Even was het stil.

„Ik zal hier op de uitkijk .blijven,” stelde Blake voor. „Jij gaat ’t struikgewas in en drijft ’m op! Hij is ongewapend dus er is geen gevaar bij! Als-ie zich door de struiken beweegt, zal ik het van hier af kunnen

zien!”

„Ja, maar...” begon Hunt die er blijkbaar niet veel voor voelde.

„C’mon,” viel Blake hem ongeduldig in de rede, „’t is de enige manier!”

Jimmy wachtte niet langer. Het kwam erop aan de afstand tussen hem en een achtervolger zo groot mogelijk te maken.

Langzaam begon hij verder te kruipen, dieper het struikgewas in en met de behoedzaamheid en het geduld van een Indiaan boog hij de takken, die z’n weg versperden, opzij en liet ze weer voorzichtig op hun plaats komen.

Dit sluipen was een spel waarin hij bedreven was en hij was ervan overtuigd dat niemand van boven af beweging in de struiken zou kunnen zien en daardoor de plaats zou kunnen ontdekken waar hij zich bevond.

Hij vorderde gestadig, nu en dan even inhoudend om te luisteren of z’n achtervolger Hunt zich in zijn buurt bevond.

Aan voetindrukken en afgerukte bladeren en takken bemerkte hij dat het terrein in de laatste dagen al door anderen was betreden. De mannen van Blake die

aan het zoeken waren geweest naar de buit van de postkoetsoverval.

Plotseling hoorde hij een geritsel en op enkele meters van hem vandaan kwamen de struiken in beweging.

Hij bleef doodstil liggen, met ingehouden adem, iedere spier gespannen.

Een ogenblik ving hij een glimp op van Hunt die op korte afstand door het struikgewas ploeterde en hij hoorde hem zachtjes vloeken.

Hunt verwijderde zich en Jimmy ging voorzichtig verder.

De bodem liep langzaam op en het lawaai van de waterval klonk steeds luider in z'n oren.

Jimmy vroeg zich af of het veel zin had om verder te gaan. Een uitweg was er niet. Hij zou hier moeten wachten tot Rusty hulp zou hebben gehaald, ook al kon dat nog wel even duren... Maar er was ook geen aardigheid aan om hier stil te blijven liggen en hij besloot door te gaan tot aan de beek.

Hij kroop verder en bemerkte dat de grond vochtiger werd. Hier en daar lagen kleine brokken graniet tussen de struiken verspreid en er was minder

kreupelhout.

Het geraas van het vallende water, dicht in z'n nabijheid, overstemde alles en het deed hem nog meer op z'n hoede zijn. Maar van Hunt was niets te bespeuren.

Na nog een aantal meters te zijn voortgegaan bereikte hij de rand van de begroeiing en de oever van de beek, een tiental meters van de plaats waar het water, langs een ver overstekende rotsrand, met een val van bijna vijftien voet, met donderend geraas omlaagstortte, bruisend en schuimend, in de lager gelegen, met stenen bezaaide, beekbedding, waar het snel wegstroomde.

In de fijne nevel rond de waterval flonkerden de waterdruppels in het zonlicht als diamanten.

Nadat Jimmy enkele minuten vol bewondering had toegekeken, begon hij de omgeving van de waterval nauwkeuriger op te nemen en plotseling ontdekte hij in de terugwijkende rotswand achter het gordijn van vallend water, een smalle richel, doorlopend tot waar hij halverwege achter de waterval, in een donkere rotsspleet verdween.

Hoe langer Jimmy er naar keek, hoe sterker z'n

overtuiging werd dat hier misschien een ontsnappingsweg lag. De vraag was alleen of hij op de richel zou kunnen komen en of deze breed genoeg zou zijn.

En had het zin...? Kon hij niet beter hier blijven tot er hulp zou komen opdagen? Dat die zou komen, daar zou Rusty wel voor zorgen! Tot zo lang kon hij hier rustig blijven!

Jimmy schudde nijdig het hoofd.

Natuurlijk had het zin! In de eerste plaats moest je zelf je best doen om een oplossing voor de moeilijkheden te vinden, dat was ook het standpunt van Steve!

Hij richtte zich voorzichtig op binnen de beschutting van het struikgewas en gluurde om zich heen.

Hunt was nergens te ontdekken. Vermoedelijk was die ervan uitgegaan dat hij zich niet zo ver in dit oerwoud zou begeven en bovendien voelde hij niet veel voor dat speurwerk, dat was wel duidelijk.

Jimmy begon zich langzaam langs de beek te verplaatsen in de richting van de waterval, tot hij een punt bereikte waar de begroeiing ophield, en een rotspartij in onregelmatige lagen, trapsgewijze vrij

steil opliep.

Hier moest hij tegen omhoog en dat zou geen moeilijkheden opleveren maar het gevaar kwam nu voornamelijk van Blake die hem in het oog zou kunnen krijgen bij de beklimming.

Dat risico moest hij nemen, dacht Jimmy, terwijl hij de klauterpartij begon.

Halverwege waagde hij het om te zien. Op een afstand stond Blake, in heftige discussie met Hunt. Beiden waren van hun paarden gestegen.

Hij klom verder en bereikte de bovenkant van de rots. Snel liet hij zich vallen, juist op tijd.

Een kogel floot over hem heen en hij hoorde zwak de knal boven het geweld van het water.

Op z'n buik kroop hij vooruit... enkele meters, toen was hij buiten bereik.

Na nog enkele meters bereikte hij de plaats waar hij aan de afdaling zou moeten beginnen om op de richel te komen, gesteld dat dat mogelijk zou zijn.

Languit liggend keek hij omlaag om de situatie op te nemen...

Een meter of vier beneden hem liep een smalle rotsrand, enkele voeten breed, en Jimmy vermoedde

dat die zich voortzette achter de waterval.

Hij liet zich langzaam zakken, voorzichtig z'n voeten verplaatsend. De rotswand was nat en glibberig maar hij bereikte de rand en met een zucht van voldoening zag hij dat die deel uitmaakte van de richel die achter de waterval doorliep.

Vlak naast hem viel het water met donderend geweld naar beneden. De rondspattende waterdruppels doorweekten hem terwijl hij voorzichtig over de smalle richel schuifelde, die bedekt was met een groene, slijmerige laag, glad en gevaarlijk.

Plotseling was hij achter de wal van vallend water in een vreemd licht, te midden van een lawaai dat hem bijna verdoofde.

Voetje voor voetje ging hij verder tot hij de smalle spleet bereikte... en naar binnen glipte.

Na enkele meters was het er aardedonker. De grond was bezaaid met grote en kleine steenbrokken, water liep langs de wanden en kwam op verschillende plaatsen van het plafond naar beneden.

Jimmy liep langzaam rond, in het donker de wanden aftastend, zoekend naar een uitgang, maar na korte

tijd moest hij tot de conclusie komen, dat die uitgang er niet was.

Het was alleen maar een diepe nis, een grot, lang geleden ontstaan, misschien reeds voor dat de Pine Creek daar z'n loop gevonden had.

Jimmy haalde de schouders op. Pech, dacht hij. Het betekende dat hij dezelfde weg weer terug zou moeten gaan.

Hij liep in het donker naar de smalle, schemerig verlichte ingang en struikelde toen plotseling over een steenklomp. Met moeite bleef hij op de been en onwillekeurig tastte hij naar het obstakel dat vierkant was, naar het hem voorkwam, en scherpe randen had.

Toen hij z'n hand eroverheen liet gaan werden z'n ogen groot van verwondering want de steen voelde aan als hout... hout met roestig ijzerbeslag...

Hij bukte zich en pakte het kistje op en voor hij ermee in het licht kwam, wist hij dat hij hier de buit van de overval op de postkoets in z'n handen had!

Het was een vrij kleine kist en niet erg zwaar. Het hout was door en door nat maar nog niet verrot. De ijzeren banden waren met een dikke roestlaag

bedekt.

In het groene, schemerachtige licht keek Jimmy erop neer en hij voelde zich als een man die een schat gevonden heeft! Plotseling was het hem duidelijk hoe 't was gegaan, na de beroving van de postkoets.

Sharp, die vermoedelijk deze grot al eerder had ontdekt, had het een goede bergplaats gevonden toen hij, na de overval, met de buit moest vluchten.

Hij was erin geslaagd de grot te bereiken en de geldkist daar onder te brengen. Maar op de terugtocht had het noodlot hem achterhaald en was hij in het water terechtgekomen en verdronken. Het snelstromende water had het lichaam meegevoerd naar de plaats waar het tenslotte was gevonden.

Jimmy fronste de wenkbrauwen toen hij eraan dacht dat hij zelf ook nog een moeilijke terugtocht voor de boeg had.

Hij wreef z'n natte haren van z'n voorhoofd weg, — z'n hoed was-ie bij z'n val ook al kwijtgeraakt — en besloot nog maar een tijd te wachten. Met deze buit, mocht hij zeker niet in handen vallen van Blake en z'n makker.

Jimmy had geen idee van de tijd die verstreken was toen hij de terugtocht aanvaardde, doornat en koud tot op z'n gebeente. Het leek hem een eeuwigheid. Z'n halsdoek en een eind touw had hij om het kistje gebonden zodat hij het nu gemakkelijker kon dragen.

Met het lot dat Sharp getroffen had voor ogen, schuifelde hij voorzichtig over de gladde richel en hij zuchtte van opluchting toen hij zonder ongelukken de rots bereikte en aan de beklimming ervan begon.

Hoewel hij maar één hand tot z'n beschikking had voor de klimpartij wist hij ook die hindernis zonder veel moeite te nemen.

Op de rots gekomen, gleed hij voorzichtig naar een punt, vanwaar hij, over de groene zee van struikgewas, de kloof kon zien.

Blake en Hunt waren verdwenen, stelde hij opgelucht vast.

Vermoedelijk waren ze het wachten moe geworden en bovendien moesten ze rekening houden met de komst van z'n vrienden en van de sheriff... Rusty zou hen nu ongetwijfeld wel bij elkaar getrommeld hebben!

In opgewekte stemming liet hij zich van de

rotspartij naar beneden glijden en begon opnieuw de tocht door het struikgewas.

Het ging nu aanzienlijk vlugger dan de eerste keer en weldra stond hij aan de rand van de begroeiing aan de zijde van de kloof.

Hij hield stil binnen de bescherming van de struiken, z'n oren gespist, z'n ogen glurend naar alle kanten. Maar de Devils Gulch lag verlaten in het licht van de late namiddagzon.

Jimmy kwam uit de struiken te voorschijn en liep met voorzichtige stappen naar de uitgang van de kloof.

Z'n voeten deden verdraaid zeer, bemerkte hij, en hij besloot een rustig plekje uit te zoeken in de zon, zodat z'n natte kleren konden drogen, en daar de komst van z'n vrienden af te wachten.

En 't eerste wat-ie zou doen was: laarzen uittrekken!

Een cowboy was echt niet geschapen om te voet te gaan!

Maar hij had nog maar enkele pijnlijke meters gestrompeld toen hij plotseling, als aan de grond vastgekleefd bleef staan, met een misselijk gevoel in

z'n maag, alsof iemand hem daar een felle stomp gegeven had!

Om de rotspunt, aan het einde van de kloof, verschenen twee ruiters...

Het waren Fred Blake en Pete Hunt...!

HOOFDSTUK XII

Blake komt bedrogen uit

Jimmy's verbijstering duurde maar een ogenblik... toen was hij op weg naar het beschermende struikgewas!

Maar hij kwam niet ver! Een kogel zoefde venijnig fluitend langs z'n hoofd en de stem van Blake schreeuwde hem achterna: „Blijf staan, cowboy, of ik schiet je vol met lood!”

Jimmy bleef staan! Z'n vluchtpoging voortzetten zou zelfmoord betekenen!

Hij keerde zich langzaam om en keek met sombere blik naar de beide ruiters die op hem toe reden.

Blake's fletse ogen hadden een triomfantelijke blik, Pete Hunts zware gezicht stond nors en vijandig.

De uitdrukking op z'n gezicht veranderde toen hij z'n ogen richtte op het kistje dat Jimmy bij zich had.

Met een gemompelde vloek liet hij zich snel uit het

zadel glijden, trok z'n pistool en stormde naar Jimmy toe.

„Hier d'r mee!” snauwde hij.

Met ogen groot van verbazing keek hij op naar Blake.

„Dit is 't, Fred!” schreeuwde hij en barstte toen in een wilde schaterlach uit. „Hier hebben we 't! Meer dan honderdduizend smakkers! We hebben ons gek gezocht en die vervloekte rooie heeft ze gevonden!” Blake knikte, langzaam, nadenkend, z'n bleke ogen op Jimmy gevestigd. Hij deed niet mee in de opgewondenheid van z'n makker maar was kennelijk z'n verdere plannen aan het berekenen.

„Ja, nou hebben we wat we zochten,” beaamde hij zonder z'n ogen af te wenden.

„Well, laten we nou maar zien dat we 'm zo vlug mogelijk smeren!” kwam Hunt terwijl hij naar z'n paard liep.

„Wat doen we met hem daar?”

„Eh?”

Hunt hield in en keek van Jimmy naar Blake. „Well,” zei hij aarzelend, „nou dat we dit hebben, hebben we hem niet meer nodig!”

Blake lachte smalend.

„En binnen een paar uur zal de hele streek naar ons uitkijken!”

Hunt krabde z'n pokdalig gezicht.

„Wat wil je dan?” bromde hij.

„Er is maar een ding dat we kunnen doen,” zei Blake toonloos. „Met hem daar uit de weg, weet geen mens dat wij de buit van de postkoetsoverval in handen hebben!”

„Maar... maar...” stotterde Hunt, „als ze 'm vinden zullen ze weten dat wij het gedaan hebben!” Blake schudde het hoofd, een gemene grijns op z'n gezicht.

„Vermoeden misschien, Pete,” zei hij lijzig, „maar weten niet! Er zal geen enkel bewijs zijn! Wij zijn in Indian Flats en daar zullen ze ons ook zo vlug mogelijk zien verschijnen! Voor zaken, zie! We zijn hier nooit geweest en we weten van niks!”

Hunt beet op z'n lip en keek naar de geldkist die hij in z'n handen had.

Blake keek hem minachtend aan en vestigde toen weer z'n blik op Jimmy.

Blake's ogen stonden kil en hard en Jimmy wist dat hij van deze man geen mededogen te verwachten had.

Hij was een gevaarlijke getuige en moest uit de weg worden geruimd.

Dit was dan het einde... Hij was ongewapend en hij zag geen enkele mogelijkheid voor verweer.

Maar in z'n ogen was geen angst toen hij Blake aankeek.

„Jij smerige moordenaar!” mompelde hij.

Blake trok een pistool dat tussen z'n gordelriem gestoken zat en Jimmy zag dat het zijn eigen wapen was.

Hij stak z'n hand omhoog en loste een schot in de lucht.

Toen smeed hij het pistool voor Jimmy's voeten.

„Pak 't op,” zei hij. „Ik zal je 'n eerlijke kans geven!”

'n Eerlijke kans...!

Jimmy keek naar het pistool aan z'n voeten.

'n Eerlijke kans... Die zou Blake hem nooit geven! Zodra hij z'n pistool zou oprapen zou Blake hem een kogel door z'n hoofd schieten...!

Hij keek naar Hunt die zich half had afgewend.

„Ik wacht!” zei Blake kortaf. Z'n hand rustte op de kolf van z'n Colt.

Jimmy bukte zich bliksemsnel... griste z'n pistool van de grond en wierp zich naar voren...

Twee schoten knalden... een kreet van pijn... de kloof was plotseling gevuld met geluid...

Jimmy, liggend bijna tussen de benen van Blake's paard, zag een pistool naast zich neervallen en enkele ogenblikken later het zware lichaam van Blake zelf.

Aan de ingang van de kloof stonden z'n vrienden... Steve, Rusty... Bob Jordan... sheriff Jenkins... Charly Grant.

Steve en Rusty lieten beiden hun pistolen weer in de holsters glijden terwijl ze naderbij kwamen.

Jimmy krabbelde overeind... stond beduusd te kijken tot Steve een arm om hem heen sloeg.

„It's all right, son!” zei hij zacht.

Jimmy zuchtte diep, keek Smith aan, slikte een paar keer krampachtig en grinnikte zachtjes.

„Hij had me bijna te pakken, Steve!”

„Wij kregen hem eerst!” antwoordde Smith droog.

„Is-ie dood?” vroeg Jimmy met een blik naar het onbeweeglijke lichaam van Blake.

„Nee!” Het was Rusty die antwoordde. „We mikten allebei op hetzelfde doel, Steve, die rechtervlerk van

'm! Ik ben bang dat-ie daar de rest van z'n leven niet veel meer mee zal kunnen doen!”

Hij sloeg Jimmy hartelijk op de schouder.

„Well, son, we kwamen net op tijd... of niet! Dat kun je aan mij overlaten!”

„Absoluut,” verzekerde Jimmy met een bleek glimlachje, „ik heb er geen ogenblik aan getwijfeld!”

Sheriff Jenkins en z'n deputy ontfermden zich over Blake en Pete Hunt... en over het geldkistje!

„Ik heb je beloofd dat ik je voor die postkoetsoverval te grazen zou nemen, Hunt,” bromde Jenkins grimmig, „en nou los ik die belofte in! Get on your horse!” En Hunt was zo volledig van z'n stuk gebracht dat hij niets tot z'n verdediging wist aan te voeren.

Blake werd, kreunend van pijn, zonder veel pardon, op z'n paard gebonden en Jenkins en Grant aanvaardden met het tweetal de tocht naar Wild Horse Bend!

„We hebben Pinto meegebracht, Jim,” zei Steve. „Hij staat bij onze paarden. Hij kwam in galop achter Rusty aan... We wisten wel dat je 'm nog nodig zou

hebben, son!”

Jimmy knikte en plotseling had-ie een branderig gevoel in z'n ogen en wist-ie geen woord te zeggen...

„Well, dat is 't hele verhaal,” verklaarde Jimmy, 's avonds op de Bar 30, nadat hij een half uur aan het woord was geweest. „En ik ben blij dat ik 't nog heb kunnen navertellen,” voegde hij er met een grijns aan toe.

„Daar zou ik 't nooit gezocht en nooit gevonden hebben,” bromde Rusty.

Toen trok hij z'n gezicht plotseling in rimpels en keek Jordan aan.

„Als ik jou was, Bob,” zei hij, „dan zou ik die grot 'ns verder onderzoeken! Het zou me niet verbazen als daar ook nog goud te vinden is! D'r zou daar best een ,pocket' kunnen zitten!”

„We zullen het samen 'ns gaan onderzoeken, Rusty!” antwoordde Jordan.

Rusty schudde het hoofd.

„Voor mij is de aardigheid er wel af, Bob,” zei hij. „Voor mij is er in de kloof niks meer te zoeken!”

Hij wendde zich tot Smith.

„Zou jij bijgeval nog een goeie koeiendrijver kunnen gebruiken, Steve? Ook al is-ie een beetje aan de ouwe kant?”

Smith lachte luidkeels.

„Als 't een goeie is altijd, Rusty!” verzekerde hij.

„Je zou geen betere kunnen treffen!” bromde Rusty bescheiden.

De andere morgen namen ze afscheid van Jordan en reden in het helle licht van de morgenzon door het dal. Op de kam van de heuvel wendden ze zich om in het zadel. Jimmy hief z'n hand voor een laatste groet.

„Good bye, Bar 30,” mompelde hij.

In de deuropening van het ranchhuis beantwoordde Jordan de groet.

„Good bye, Nighthawk!”

Het was bedoeld voor alle drie...

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

De in het zwart geklede figuur van de 'Nachthavik' duikt altijd daar op, waar het kwaad bezig is de venijnige kop op te steken in het afgelegen westen van Amerika.

De eenzame bewoner van de Duivelskloof, Rusty, de oude goudzoeker, krijgt in de nacht onverwacht en ongewenst bezoek en het is maar al te duidelijk dat men hem daar weg wil hebben. Waarom? Dit is de vraag die ons het hele boekje in spanning houdt, totdat de 'Nachthavik' hardhandig ingrijpt en de handlangers van Blake het onderspit moeten delven. Zelfs de verdwenen buit van de overval op de postkoets komt weer voor de dag.

Een bijzonder spannend jongensboek.

Billy Brand:
STORM OVER INDIANENLAND
DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

KLUITMAN WILD-WEST SERIE

